

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 13

Divendres, 22 de maig de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessions plenàries núms. 14 i 15, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 14

Liquidació

del pressupost del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1995 i liquidació
del pressupost del Parlament corresponent al segon semestre del 1995

Pressupost

del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1996

Sessió núm. 15.1

Composició

de la mesa de la Comissió d'Estudi de la Revisió i Aplicació del Plaseqta

Necrològica

per l'exdiputada Sra. Montserrat Raurell i Jané

Proposicions de llei

de modificació del Pla territorial general de Catalunya, de creació de l'institut per al desenvolupament i la
promoció de l'Alt Pirineu i de creació de la marca de qualitat Pirineus per a productes turístics,
agroalimentaris i artesanals (presa en consideració)

Proposicions de llei

de modificació del Pla territorial general de Catalunya, de creació del centre per al desenvolupament de les
comarques de l'Alt Pirineu, i de creació de la marca de qualitat Pirineus per a productes turístics,
agroalimentaris i artesanals (presa en consideració)

Proposicions de llei

de modificació del Pla territorial general de Catalunya, per al reconeixement de les comarques de l'Alt
Pirineu com a àrea funcional de planificació, i de creació de l'institut per al desenvolupament de les
comarques de l'Alt Pirineu (presa en consideració)

→

Í N D E X

Proposició de llei

de foment de la pau (presa en consideració)

Preguntes**Proposta de resolució**

per la qual es crea la Comissió de Seguiment d'Actuacions Exteriors

Interpellació

al Consell Executiu sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre prevenció d'incendis forestals

Interpellació

al Consell Executiu sobre la seguretat i la higiene laborals

S U M A R I

Sessió núm. 14

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

1. **Liquidació del pressupost del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1995** (Tram. 232-00002/05) i **liquidació del pressupost del Parlament corresponent al segon semestre del 1995** (Tram. 232-00003/05) (Punts primer i segon de l'ordre del dia.)

El Ple aprova la liquidació del pressupost del Síndic de Greuges per a l'any 1995 i la del del Parlament corresponent al segon semestre del 1995.

615

2. **Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1996** (Tram. 230-00001/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

El Ple aprova el pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 1996.

620

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí i dos minuts.

Sessió núm. 15.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i catorze minuts.

1. **Composició de mesa de comissió**

El president comunica la constitució de la Comissió d'Estudi de la Revisió i Aplicació del Plaseqta, el secretari primer llegeix la composició de la mesa, i tot seguit el Ple l'aprova per assentiment.

627

2. **Necrològica per l'exdiputada Sra. Montserrat Raurell i Jané** (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Sr. Sabanza i March (CiU) intervé per fer la necrologia de la Sra. Montserrat Raurell i Jané. Tot seguit la cambra serva un minut de silenci.

627

Modificació de l'ordre del dia

El president proposa d'incloure en l'ordre del dia la presa en consideració de la Proposició de llei de creació de l'institut per al desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu. La proposta és aprovada per assentiment.

628

Alteració de l'ordre del dia

El president comunica, d'acord amb la Junta de Portaveus, una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts 2 al 8, més el punt objecte de la modificació de l'ordre del dia.

628

3. **Presa en consideració de les proposicions de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya** (Tram. 202-00027/05), **de creació de l'institut per al desenvolupament i la promoció de l'Alt Pirineu** (Tram. 202-00014/05) i **de creació de la marca de qualitat Pirineus per a productes turístics, agroalimentaris i artesanals** (Trams. 202-00015/05) (Punts segon, cinquè i setè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Ganyet i Solé (S).

628

4. **Presa en consideració de les proposicions de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya** (Tram. 202-00032/05), **de creació del centre per al desenvolupament per a les comarques de l'Alt Pirineu** (Tram. 202-00023/05) i **de creació de la marca de qualitat Pirineus per a productes turístics, agroalimentaris i artesanals** (Trams. 202-00033/05) (Punts quart, sisè i vuitè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).

628

5. Presa en consideració de les proposicions de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya, per al reconeixement de les comarques de l'Alt Pirineu com a àrea funcional de planificació (Tram. 202-00031/05) (Punt tercer de l'ordre del dia) i **de creació de l'institut per al desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu** (Tram. 202-00038/05)

Torn a favor: Sr. Ausàs i Coll (ERC).

633

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per una qüestió d'ordre.

637

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal i Sr. Herranz i Masó.

637

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Gavín i Valls.

640

El Sr. Carod-Rovira (ERC) i el Sr. Curto i Casadó (P) intervenen per una qüestió tècnica.

644

Votació dels punts 2, 3, 4, 7, 8 de l'ordre del dia i de l'incorporat: rebutjats per 51 vots a favor, 54 en contra i 12 abstencions.

644

Votació dels punts 5 i 6: rebutjats per 51 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

644

6. Presa en consideració de la Proposició de llei de foment de la pau (Tram. 202-00018/05) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

645

Torn en contra: Sr. Escudé i Pladellorens (CiU).

646

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Bosch i Garcia.

648

Posició del G. P. Popular: Sr. Luna i Vivas.

650

Posició del G. Socialista: Sr. Carbonell i Abelló.

650

El Sr. Riera i Gassiot (IC-EV) intervé per retirar la Proposició.

651

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tretze minuts.

7. Preguntes (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.)

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures preses per neutralitzar la crisi del conreu de l'avellana (Tram. 317-00055/05)

Formulació: Sr. Curto i Casadó (P).

652

Resposta: president de la Generalitat.

652

Repregunta: Sr. Curto i Casadó (P).

652

Segona resposta: president de la Generalitat.

652

Pregunta al president de la Generalitat sobre la previsió d'inversió en la construcció i posada en funcionament de part de la xarxa del ferrocarril metropolità de Barcelona (Tram. 317-00057/05)

Formulació: Sr. Ferran i Serafini (S).

653

Resposta: president de la Generalitat.

653

Rèplica: Sr. Ferran i Serafini (S).

654

Pregunta al president de la Generalitat sobre una possible solució privada a la crisi econòmica de l'Hospital General de Catalunya (Tram. 317-00062/05)

Formulació: Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).

654

Resposta: president de la Generalitat.

654

Repregunta: Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).

654

Segona resposta: president de la Generalitat.

655

Pregunta al president de la Generalitat sobre la represa de les converses amb els grups parlamentaris per a reformar la Llei de normalització lingüística (Tram. 317-00065/05)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC).

655

Resposta: president de la Generalitat.

655

Repregunta: Sr. Carod-Rovira (ERC).

656

Segona resposta: president de la Generalitat.

656

Pregunta al president de la Generalitat sobre la darrera sentència del Tribunal Suprem relativa a la normalització lingüística (Tram. 317-00066/05)

Formulació: Sr. Camp i Batalla (CiU).

656

Resposta: president de la Generalitat.

657

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'escassa distribució dels films doblats al català estrenats el desembre de 1995 (Tram. 310-00015/05)

Formulació: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

657

Resposta: conseller de Cultura.

657

Repregunta: Sr. Huguet i Biosca (ERC).

657

Segona resposta: conseller de Cultura.

658

— Pregunta al Consell Executiu sobre els motius de l'acceptació de criteris ètnics (llengua materna) en les ofertes del Servei Català de Col·locació (Tram. 310-00015/05)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC).

658

Resposta: conseller de Treball.

658

Repregunta: Sr. Carod-Rovira (ERC).

659

Segona resposta: conseller de Treball.

659

— Preguntes al Consell Executiu sobre la diferència de matriculacions d'alumnes amb necessitats educatives especials entre centres públics i centres privats concertats (Tram. 310-00085/05), sobre el dret d'admissió dels centres privats concertats, respecte a alumnes amb necessitats educatives especials (Tram. 310-00086/05) i sobre la informació donada als pares d'alumnes amb necessitats educatives especials relativa a la matriculació d'aquests en centres privats concertats (Tram. 310-00087/05)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

659

Resposta: conseller d'Ensenyament.

660

Repregunta: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

661

Segona resposta: conseller d'Ensenyament.

661

— Pregunta al Consell Executiu sobre la situació actual del programa Interreg-2 de la Unió Europea que beneficiarà els ajuntaments de les comarques frontereres de Catalunya amb França (Tram. 310-00088/05)

Formulació: Sr. Terradellas i Redon (S).

662

Resposta: conseller d'Economia i Finances.

662

Repregunta: Sr. Terradellas i Redon (S).

662

Segona resposta: conseller d'Economia i Finances.

662

— Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris del Departament de Benestar Social per a impulsar la concentració sobre la família feta a Tortosa (Baix Ebre) (Tram. 310-00089/05)

Formulació: Sra. Duch i Plana (S).

663

Resposta: conseller de Benestar Social.

663

Repregunta: Sra. Duch i Plana (S).

663

Segona resposta: conseller de Benestar Social.

664

— **8. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió de Seguiment d'Actuacions Exteriors** (Tram. 252-00003/05) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Carod-Rovira (ERC) i Sr. Vilaseca i Guasch (CiU).

664

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro.

666

Posició del G. P. Popular: Sr. Oleart i Comellas.

667

Posició del G. Socialista: Sr. Clotas i Cierco.

668

El president intervé per indicar que, per acord dels grups parlamentaris, el nom de la comissió que se sotmet a votació és: Comissió de Seguiment de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors.

668

Votació: aprovada per assentiment.

669

— **9. Interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya** (Tram. 301-00010/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).

669

Resposta: conseller de Governació.

670

Rèplica: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).

672

Contrarèplica: conseller de Governació.

673

— **10. Interpellació al Consell Executiu sobre prevenció d'incendis forestals** (Tram. 301-00011/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Vilalta i Oliva (S).

673

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 675

Rèplica: Sr. Vilalta i Oliva (S). 677

Contrarèplica: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 678

— Modificació de l'ordre del dia

El president proposa la posposició de les interpellacions corresponents als punts 13, 15, 16 i 20 de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment. 678

— **11. Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat i la higiene laborals** (Tram. 300-00045/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Rañé i Blasco (S). 678

Resposta: conseller de Treball. 680

Rèplica: Sr. Rañé i Blasco (S). 682

Contrarèplica: conseller de Treball. 683

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 14

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i l'oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seu el conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

ORDRE DEL DIA

1. Liquidació del pressupost del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1995. 232-00002/05. Síndic de Greuges, de la Institució del Síndic de Greuges. Liquidació del pressupost (art. 46.2.3r del Reglament).

2. Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al segon semestre del 1995. 232-00003/05. Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.3r del Reglament).

3. Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1996. 230-00001/05. Comissió de Govern Interior. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Govern Interior.

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST EL 31 DE DESEMBRE DE 1995

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL I									
121	10001	Assignacions diputats	690.000.000	-26.000.000	664.000.000	81.098.502	582.901.498	582.901.498	0
122	10001	Assignacions diputats	0	43.020.127	43.020.127	0	43.020.127	43.020.127	0
	10	Alts càrrecs	690.000.000	17.020.127	707.020.127	81.098.502	625.921.625	625.921.625	0
121	11001	Retribucions bàsiques	29.700.000	800.000	30.500.000	0	30.500.000	30.500.000	0
121	11002	Altres remuneracions	4.950.000	0	4.950.000	207.581	4.742.419	4.427.419	315.000
	110	Personal eventual	34.650.000	800.000	35.450.000	207.581	35.242.419	34.927.419	315.000
121	12001	Retribucions bàsiques	370.000.000	4.500.000	374.500.000	2.525.663	371.974.337	371.974.337	0
121	12101	Retribucions complementàries	82.650.000	-4.600.000	78.050.000	6.635.464	71.414.536	67.224.536	4.190.000
121	12102	Altres remuneracions	2.300.000	0	2.300.000	877.359	1.422.641	1.422.641	0
121	12301	Previsió augment retribucions	41.100.000	-25.350.000	15.750.000	15.750.000	0	0	0
	12	Personal funcionari	496.050.000	-25.450.000	470.600.000	25.788.486	444.811.514	440.621.514	4.190.000
121	13101	Retribucions bàsiques	6.800.000	2.300.000	9.100.000	0	9.100.000	9.100.000	0
122	13101	Retribucions bàsiques	0	4.500.000	4.500.000	0	4.500.000	4.500.000	0
121	13102	Retribucions complementàries	2.000.000	0	2.000.000	482	1.999.518	1.882.518	117.000
122	13102	Retribucions complementàries	0	1.500.000	1.500.000	0	1.500.000	1.500.000	0
	13	Personal laboral	8.800.000	8.300.000	17.100.000	482	17.099.518	16.982.518	117.000
121	15001	Productivitat	8.700.000	0	8.700.000	1.320.445	7.379.555	7.379.555	0
122	15101	Productivitat	0	2.000.000	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0
121	15101	Gratificacions serveis extraordinària	10.000.000	0	10.000.000	503.977	9.496.023	9.496.023	0
122	15101	Gratificacions serveis extraordinària	0	2.000.000	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0
	15	Incentius al rendiment i activ.extr.	18.700.000	4.000.000	22.700.000	1.824.422	20.875.578	20.875.578	0
121	16001	Seguretat Social	102.400.000	400.000	102.800.000	263.899	102.536.101	102.279.901	256.200
121	16002	MUFACE	5.000.000	900.000	5.900.000	834.515	5.065.485	3.718.530	1.346.955
121	16004	Altres règims de previsió social	2.900.000	0	2.900.000	625.592	2.274.408	1.672.428	601.980
121	16005	Quotes seguretat social diputats	120.800.000	6.000.000	126.800.000	0	126.800.000	104.963.603	21.836.397
121	16006	Classes passives diputats	2.700.000	100.000	2.800.000	125.207	2.674.793	1.977.830	696.963
121	16007	Assegurances personal i diputats	12.600.000	32.000.000	44.600.000	3.345.734	41.254.266	41.254.266	0
121	16008	Previsió augment quotes seg.soc	8.100.000	-6.600.000	1.500.000	1.500.000	0	0	0
121	16102	Prestació compl.jubilació diputats	4.000.000	0	4.000.000	3.681.721	318.279	318.279	0
	16	Assegurances i prestacions soci	258.500.000	32.800.000	291.300.000	10.376.668	280.923.332	256.184.837	24.738.495
TOTAL CAPÍTOL I			1.506.700.000	37.470.127	1.544.170.127	119.296.141	1.424.873.986	1.395.513.491	29.360.495
CAPÍTOL II									
121	20001	Lloguer béns mobles	2.000.000	600.000	2.600.000	11.342	2.588.658	1.974.821	613.837
121	20002	Lloguer fotocopiadores	14.000.000	0	14.000.000	2.234.345	11.765.655	6.395.623	5.370.032
121	20101	Lloguer béns immobles	3.600.000	0	3.600.000	183.479	3.416.521	2.822.892	593.629
	20	Lloguers	19.600.000	600.000	20.200.000	2.429.166	17.770.834	11.193.336	6.577.498

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	21001	Manteniment immobilitzat material	12.000.000	4.000.000	16.000.000	22.178	15.977.822	8.921.374	7.056.448
122	21001	Manteniment immobilitzat material	0	12.000.000	12.000.000	43.858	11.956.142	7.107.877	4.848.265
121	21002	Manteniment sistema informàtic	16.000.000	0	16.000.000	63.268	15.936.732	11.778.462	4.158.270
122	21002	Manteniment sistema informàtic	0	2.500.000	2.500.000	0	2.500.000	2.188.126	311.874
121	21003	Conservació aire condicionat	3.970.000	0	3.970.000	197.455	3.772.545	3.506.021	266.524
121	21004	Conservació parc mòbil	2.600.000	1.500.000	4.100.000	27	4.099.973	3.884.777	215.196
121	21005	Conservació sist.alimentac.elèctri	985.000	0	985.000	54.920	930.080	56.289	873.791
121	21006	Conservació centraleta electrònic	750.000	-300.000	450.000	428.656	21.344	21.344	0
121	21007	Conservació altra maquinària i eq	9.460.000	0	9.460.000	3.412.336	6.047.664	5.502.705	544.959
	21	Conservació i reparació	45.765.000	19.700.000	65.465.000	4.222.698	61.242.302	42.966.975	18.275.327
121	22001	Material ordinari no inventariable	11.000.000	0	11.000.000	5.026	10.994.974	8.835.013	2.159.961
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altres p	5.400.000	1.000.000	6.400.000	0	6.400.000	5.836.143	563.857
122	22002	Prensa, revistes, llibres i altres p	0	3.000.000	3.000.000	0	3.000.000	2.413.776	586.224
124	22002	Prensa, revistes, llibres i altres p	0	3.600.000	3.600.000	176.920	3.423.080	3.240.886	182.194
121	22003	Material informàtic no inventariabl	4.000.000	-1.000.000	3.000.000	1.158.327	1.841.673	1.581.599	260.074
121	22101	Aigua, gas, electricitat, calefacció,	22.000.000	0	22.000.000	106.025	21.893.975	15.960.769	5.933.206
122	22101	Aigua, gas, electricitat, calefacció,	0	5.000.000	5.000.000	0	5.000.000	5.000.000	0
121	22102	Carburants	3.000.000	0	3.000.000	107.837	2.892.163	2.530.527	361.636
122	22102	Carburants	0	700.000	700.000	9.514	690.486	690.486	0
121	22103	Vestuari	3.100.000	0	3.100.000	556.104	2.543.896	2.025.438	518.458
121	22106	Altres subministraments	6.500.000	-1.000.000	5.500.000	3.180.940	2.319.060	1.987.210	331.850
121	22107	Enregistrament i so	4.200.000	-1.000.000	3.200.000	2.522.143	677.857	623.823	54.034
121	22201	Comunicacions	21.000.000	7.500.000	28.500.000	20.547	28.479.453	19.694.056	8.785.397
122	22201	Comunicacions	0	4.000.000	4.000.000	0	4.000.000	4.000.000	0
121	22301	Transports	3.300.000	0	3.300.000	1.846.304	1.453.696	1.297.328	156.368
121	22402	Primes assegurances parc mòbil	1.800.000	0	1.800.000	0	1.800.000	1.800.000	0
121	22403	Primes assegurances edific. mob	4.800.000	-1.350.000	3.450.000	539.554	2.910.446	2.910.446	0
121	22501	Tributs	300.000	0	300.000	141.780	158.220	158.220	0
121	22601	Cànon: servei bar-restaurant	10.000.000	0	10.000.000	3.032.192	6.967.808	5.337.808	1.630.000
121	22602	Atencions protocol·làries i represen	17.000.000	4.000.000	21.000.000	4.404.850	16.595.150	14.312.844	2.282.306
121	22606	Hospital Clínic	1.200.000	0	1.200.000	114.413	1.085.587	814.191	271.396
121	22607	Formació i promoció	9.000.000	700.000	9.700.000	286.949	9.413.051	6.588.581	2.824.470
121	22608	Altres despeses diverses	10.000.000	-3.500.000	6.500.000	1.412.667	5.087.333	2.810.712	2.276.621
121	22609	Relacions institucionals exteriors	5.000.000	-4.000.000	1.000.000	568.935	431.065	431.065	0
121	22610	Publicacions obligatòries	39.000.000	0	39.000.000	16.902.720	22.097.280	21.508.948	588.332
122	22610	Publicacions obligatòries	0	3.000.000	3.000.000	0	3.000.000	3.000.000	0
121	22611	Publicacions voluntàries	5.000.000	0	5.000.000	242.463	4.757.537	4.569.536	188.001
122	22611	Publicacions voluntàries	0	2.800.000	2.800.000	122.960	2.677.040	2.677.040	0
124	22611	Publicacions voluntàries	0	7.748.941	7.748.941	572.000	7.176.941	7.176.941	0
121	22612	Despeses d'informàtica	52.000.000	0	52.000.000	3.391.650	48.608.350	36.456.263	12.152.087
121	22701	Neteja i sanejament	43.100.000	0	43.100.000	397.130	42.702.870	42.702.870	0
122	22701	Neteja i sanejament	0	500.000	500.000	117.200	382.800	382.800	0
121	22707	Estudis i treballs tècnics	3.000.000	0	3.000.000	200.000	2.800.000	0	2.800.000
121	22708	Prestació altres serveis informàtic	1.500.000	2.500.000	4.000.000	1.375.635	2.624.365	2.400.306	224.059
121	22709	Serveis agències de notícies	3.150.000	250.000	3.400.000	14.476	3.385.524	2.958.507	427.017
	22	Material, subministraments i altres	289.350.000	34.448.941	323.798.941	43.527.261	280.271.680	234.714.132	45.557.548
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	16.000.000	0	16.000.000	2.067.980	13.932.020	9.363.589	4.568.431
122	23001	Dietes, locomoció i trasllats	0	6.000.000	6.000.000	0	6.000.000	6.000.000	0
121	23002	Conveni amb RENFE	700.000	250.000	950.000	0	950.000	623.455	326.545
121	23101	Altres indemnitzacions	500.000	0	500.000	500.000	0	0	0
121	23102	Indemnització als diputats	287.300.000	0	287.300.000	62.959.555	224.340.445	224.340.445	0
122	23102	Indemnització als diputats	0	20.613.913	20.613.913	0	20.613.913	20.613.913	0
	23	Indemnitzacions per raó del servei	304.500.000	26.863.913	331.363.913	65.527.535	265.836.378	260.941.402	4.894.976
121	24001	Dotacions per a nous serveis	250.000	0	250.000	250.000	0	0	0
	24	Dotacions per a nous serveis	250.000	0	250.000	250.000	0	0	0
TOTAL CAPÍTOL II			659.465.000	81.612.854	741.077.854	115.956.660	625.121.194	549.815.845	75.305.349
CAPÍTOL IV									
121	48101	Assignacions grups parlamentari	517.300.000	54.000.000	571.300.000	13.274.790	558.025.210	521.405.210	36.620.000
122	48101	Assignacions grups parlamentari	0	99.789	99.789	0	99.789	99.789	0
121	48301	Ajut estudis i formació fills funcion	4.000.000	500.000	4.500.000	24.982	4.475.018	4.475.018	0
122	48301	Ajut estudis i formació fills funcion	0	12.908	12.908	0	12.908	12.908	0
121	48302	Fons d'acció social	0	1.500.000	1.500.000	2.775	1.497.225	0	1.497.225
	48	A famílies i institucions sense fi luc	521.300.000	56.112.697	577.412.697	13.302.547	564.110.150	525.992.925	38.117.225
TOTAL CAPÍTOL IV			521.300.000	56.112.697	577.412.697	13.302.547	564.110.150	525.992.925	38.117.225
CAPÍTOL VI									
121	61101	Obres de condicionament de l'edi	50.000.000	-34.000.000	16.000.000	15.972.542	27.458	27.458	0
122	61101	Obres de condicionament de l'edi	0	56.113.318	56.113.318	55.819.338	293.980	293.980	0
	61	Inversions en edificis i altres const	50.000.000	22.113.318	72.113.318	71.791.880	321.438	321.438	0
121	62101	Programa microfilmació d'arxius	1.000.000	0	1.000.000	181.519	818.481	414.352	404.129
121	62101	Programa d'audiovisuals	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0
121	62201	Sistema de seguretat	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0	0	0
122	62201	Sistema de seguretat	0	3.000.000	3.000.000	1.921.200	1.078.800	0	1.078.800
121	62301	Altra maquinària	3.100.000	9.000.000	12.100.000	698.285	11.401.715	1.948.181	9.453.534
	62	Inversions en maquinària, installa	5.101.000	12.000.000	17.101.000	3.802.004	13.298.996	2.362.533	10.936.463
121	63101	Adquisició vehicle	5.200.000	400.000	5.600.000	349.621	5.250.379	5.250.379	0
	63	Inversions funcionament serveis	5.200.000	400.000	5.600.000	349.621	5.250.379	5.250.379	0

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
121	64101	Adquisició de mobiliari	28.000.000	-26.000.000	2.000.000	75.189	1.924.811	1.924.811	0
122	64101	Adquisició de mobiliari	0	25.000.000	25.000.000	14.208.024	10.791.976	5.721.661	5.070.315
	64	Inversions en mobiliari i estris	28.000.000	-1.000.000	27.000.000	14.283.213	12.716.787	7.646.472	5.070.315
121	65101	Pla informàtic	20.000.000	0	20.000.000	15.408.051	4.591.949	413.286	4.178.663
122	65101	Pla informàtic	0	30.000.000	30.000.000	4.424.836	25.575.164	184.960	25.390.204
	65	Inversions en equip de procés da	20.000.000	30.000.000	50.000.000	19.832.887	30.167.113	598.246	29.568.867
121	67101	Adquisició de llibres	2.000.000	0	2.000.000	0	2.000.000	1.988.660	11.340
124	67101	Adquisició de llibres	0	4.800.000	4.800.000	2.282.525	2.517.475	1.992.597	524.878
	67	Inversions altres immobilitzat mat	2.000.000	4.800.000	6.800.000	2.282.525	4.517.475	3.981.257	536.218
TOTAL CAPÍTOL VI			110.301.000	68.313.318	178.614.318	112.342.130	66.272.188	20.160.325	46.111.863
CAPÍTOL VIII									
121	83101	Bestretes	2.000.000	0	2.000.000	0	2.000.000	2.000.000	0
122	83101	Bestretes	0	49.785	49.785	0	49.785	49.785	0
124	83101	Bestretes	0	19.448.483	19.448.483	0	19.448.483	19.448.483	0
	83	Concessió préstecs i bestretes	2.000.000	19.498.268	21.498.268	0	21.498.268	21.498.268	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			2.000.000	19.498.268	21.498.268	0	21.498.268	21.498.268	0
TOTAL PRESSUPOST			2.799.766.000	263.007.264	3.062.773.264	360.897.478	2.701.875.786	2.512.980.854	188.894.932

ANULLACIÓ DE ROMANENTS DELS EXERCICIS 1992, 1993 I 1994

	Pendent el 31/12/94	Pagat	Pendent de pagament el 31/12/95	Crèdits anul·lats
1992:				
Capítol II	938.385	0	0	938.385
Capítol VI	24.435.976	16.794.421	0	7.641.555
Total pendent de 1992	25.374.361	16.794.421	0	8.579.940
1993:				
Capítol I	30.000.000	30.000.000	0	0
Capítol II	55.890	55.890	0	0
Capítol VI	119.695.137	81.266.015	0	38.429.122
Total pendent de 1993	149.751.027	111.321.905	0	38.429.122
1994:				
Capítol I	57.155.215	57.155.215	0	0
Capítol II	57.399.920	52.566.212	0	4.833.708
Capítol VI	107.418.915	57.218.886	46.708.210	3.491.819
Total pendent de 1994	221.974.050	166.940.313	46.708.210	8.325.527

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

SITUACIÓ DEL PRESSUPOST EL 31 DE DESEMBRE DE 1995

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL I									
121	10001	Retribucions bàsiques	9.885.234	350.000	10.235.234	9.186	10.226.048	10.226.048	0
121	10002	Retribucions complementàries	14.619.948	530.000	15.149.948	18.308	15.131.640	15.131.640	0
	10	Alts càrrecs	24.505.182	880.000	25.385.182	27.494	25.357.688	25.357.688	0
121	11001	Retribucions bàsiques	89.027.114	-6.150.000	82.877.114	1.492.532	81.384.582	80.462.863	921.719
122	11001	Retribucions bàsiques	0	7.220.131	7.220.131	0	7.220.131	7.220.131	0
121	11002	Altres remuneracions	14.612.628	10.000	14.622.628	0	14.622.628	14.616.365	6.263
121	11003	Previsió diferència retribucions	4.502.572	-890.000	3.612.572	3.612.572	0	0	0
	11	Personal eventual	108.142.314	190.131	108.332.445	5.105.104	103.227.341	102.299.359	927.982
121	15001	Productivitat	2.225.000	0	2.225.000	134.975	2.090.025	2.071.383	18.642
121	15101	Gratificacions serveis extraordinari	2.700.000	200.000	2.900.000	0	2.900.000	2.881.356	18.644
	15	Incentius al rendiment i activ. extraor	4.925.000	200.000	5.125.000	134.975	4.990.025	4.952.739	37.286
121	16001	Seguretat Social	26.579.185	300.000	26.879.185	76.742	26.802.443	26.770.418	32.025
121	16004	Altres règims de previsió social	315.000	0	315.000	12.000	303.000	285.406	17.594
121	16007	Assegurances de personal	762.208	0	762.208	93.564	668.644	668.644	0
121	16008	Previsió augment quotes seg. socia	930.271	0	930.271	930.271	0	0	0
	16	Assegurances i prestacions social	28.586.664	300.000	28.886.664	1.112.577	27.774.087	27.724.468	49.619
TOTAL CAPÍTOL I			166.159.160	1.570.131	167.729.291	6.380.150	161.349.141	160.334.254	1.014.887
CAPÍTOL II									
121	20001	Lloguer béns mobles	600.000	600.000	1.200.000	11.034	1.188.966	759.828	429.138
122	20001	Lloguer béns mobles	0	300.000	300.000	0	300.000	300.000	0
121	20101	Lloguer béns immobles	5.028.975	0	5.028.975	43.569	4.985.406	4.985.406	0
	20	Loguers	5.628.975	900.000	6.528.975	54.603	6.474.372	6.045.234	429.138
121	21001	Manteniment immobilitzat material	6.607.965	-1.300.000	5.307.965	2.992.034	2.315.931	2.002.908	313.023
122	21001	Manteniment immobilitzat material	0	400.000	400.000	0	400.000	400.000	0
	21	Conservació i reparació	6.607.965	-900.000	5.707.965	2.992.034	2.715.931	2.402.908	313.023
121	22001	Material ordinari no inventariable	1.700.000	0	1.700.000	260.634	1.439.366	637.886	801.480
122	22001	Material ordinari no inventariable	0	500.000	500.000	0	500.000	500.000	0
121	22002	Prensa, revistes, llibres i altes publ	547.239	0	547.239	209.874	337.365	337.365	0
122	22002	Prensa, revistes, llibres i altes publ	0	300.000	300.000	15.829	284.171	280.865	3.306
121	22003	Material informàtic no inventariable	300.000	0	300.000	129.873	170.127	170.127	0
121	22101	Aigua, gas, electricitat, calefacció...	3.287.070	0	3.287.070	301.952	2.985.118	2.070.898	914.220
122	22101	Aigua, gas, electricitat, calefacció...	0	300.000	300.000	0	300.000	300.000	0
121	22102	Carburants	292.005	0	292.005	52.005	240.000	240.000	0
121	22103	Vestuari	189.000	0	189.000	167	188.833	163.335	25.498
121	22106	Altres subministraments	206.000	100.000	306.000	104.100	201.900	184.082	17.818
121	22201	Comunicacions	2.500.000	250.000	2.750.000	386	2.749.614	1.871.684	877.930
122	22201	Comunicacions	0	250.000	250.000	0	250.000	250.000	0
121	22301	Transports	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0
121	22401	Primes d'assegurances	440.000	0	440.000	102.699	337.301	294.747	42.554
121	22501	Tributs	346.500	0	346.500	33.876	312.624	312.624	0
121	22602	Atencions protocol·làries i representa	762.200	0	762.200	388.057	374.143	242.451	131.692
122	22602	Atencions protocol·làries i representa	0	1.500.000	1.500.000	543.304	956.696	755.255	201.441
121	22603	Publicitat i propaganda	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0
122	22603	Publicitat i propaganda	0	500.000	500.000	206.752	293.248	293.248	0
121	22605	Reunions i conferències	800.000	0	800.000	775.000	25.000	25.000	0
122	22605	Reunions i conferències	0	2.800.000	2.800.000	25.710	2.774.290	2.640.426	133.864
121	22607	Formació i promoció	600.000	150.000	750.000	11.000	739.000	355.000	384.000
122	22607	Formació i promoció	0	400.000	400.000	0	400.000	400.000	0
121	22608	Altres despeses diverses	540.000	0	540.000	72.100	467.900	367.900	100.000
122	22608	Altres despeses diverses	0	300.000	300.000	158.869	141.131	141.131	0
121	22609	Relacions institucionals exteriors	2.530.000	0	2.530.000	48.595	2.481.405	2.479.870	1.535
122	22609	Relacions institucionals exteriors	0	1.000.000	1.000.000	0	1.000.000	1.000.000	0
121	22701	Neteja i sanejament	6.796.146	0	6.796.146	215.508	6.580.638	5.435.920	1.144.718
122	22701	Neteja i sanejament	0	216.879	216.879	0	216.879	216.879	0
121	22702	Seguretat	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0
121	22704	Postals	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0
121	22707	Estudis i treballs tècnics	7.260.000	4.800.000	12.060.000	482.321	11.577.679	8.641.430	2.936.249
	22	Material, subministraments i altres	29.100.160	13.366.879	42.467.039	4.142.611	38.324.428	30.608.123	7.716.305
121	23001	Dietes, locomoció i trasllats	824.000	0	824.000	405.411	418.589	318.589	100.000
122	23001	Dietes, locomoció i trasllats	0	1.500.000	1.500.000	56.068	1.443.932	1.241.701	202.231
121	23101	Altres indemnitzacions	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0
	12	Indemnitzacions per raó del servei	825.000	1.500.000	2.325.000	462.479	1.862.521	1.560.290	302.231
121	24001	Dotacions per a nous serveis	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0
	24	Dotacions per a nous serveis	1.000	0	1.000	1.000	0	0	0
TOTAL CAPÍTOL II			42.163.100	14.866.879	57.029.979	7.652.727	49.377.252	40.616.555	8.760.697

			Crèdit inicial	Modificació	Crèdit disponible	Saldo disponible	Obligacions	Pagaments	Pendent pagament
CAPÍTOL IV									
121	48001	Transferències a famílies	650.000	150.000	800.000	0	800.000	800.000	0
122	48001	Transferències a famílies	0	5.303	5.303	0	5.303	5.303	0
121	48101	Fons d'acció social	0	400.000	400.000	1.155	398.845	0	398.845
	48	Transferències a famílies	650.000	555.303	1.205.303	1.155	1.204.148	805.303	398.845
CAPÍTOL IV			650.000	555.303	1.205.303	1.155	1.204.148	805.303	398.845
CAPÍTOL VI									
121	61001	Obres condicionament edifici	600.000	0	600.000	600.000	0	0	0
	61	Inversions en edificis i altres const.	600.000	0	600.000	600.000	0	0	0
121	62001	Altra maquinària	300.000	0	300.000	152.560	147.440	147.440	0
122	62001	Altra maquinària	0	1.325.000	1.325.000	0	1.325.000	1.325.000	0
	62	Inversions en maquinària, instal·lac	300.000	1.325.000	1.625.000	152.560	1.472.440	1.472.440	0
121	64001	Mobiliari	240.000	500.000	740.000	57.471	682.529	633.658	48.871
122	64001	Mobiliari	0	134.391	134.391	0	134.391	134.391	0
	64	Inversions en mobiliari i estris	240.000	634.391	874.391	57.471	816.920	768.049	48.871
121	65001	Equip informàtic	3.000.000	0	3.000.000	929.808	2.070.192	2.040.452	29.740
	65	Inversions en equip de procés dad	3.000.000	0	3.000.000	929.808	2.070.192	2.040.452	29.740
121	67001	Llibres	1.000.000	0	1.000.000	432.700	567.300	453.132	114.168
		Inversions en immobilitzat material	1.000.000	0	1.000.000	432.700	567.300	453.132	114.168
TOTAL CAPÍTOL VI			5.140.000	1.959.391	7.099.391	2.172.539	4.926.852	4.734.073	192.779
CAPÍTOL VIII									
121	83101	Bestretes	500.000	0	500.000	0	500.000	500.000	0
122	83101	Bestretes	0	46.243	46.243	0	46.243	46.243	0
124	83101	Bestretes	0	1.000.000	1.000.000	146.243	853.757	853.757	0
	83	Concessió préstes i bestretes	500.000	1.046.243	1.546.243	146.243	1.400.000	1.400.000	0
TOTAL CAPÍTOL VIII			500.000	1.046.243	1.546.243	146.243	1.400.000	1.400.000	0
TOTAL PRESSUPOST			214.612.260	19.997.947	234.610.207	16.352.814	218.257.393	207.890.185	10.367.208

ANULLACIÓ DE ROMANENTS DE L'EXERCICI 1994

	Pendent el 31/12/94	Pagat	Pendent de pagament el 31/12/95	Crèdits anul·lats
1994:				
Capítol I	485.739	485.739	0	0
Capítol II	4.617.548	4.364.324	0	253.224
Capítol VI	2.497.890	2.458.215	0	39.675
Total pendent de 1994	7.601.177	7.308.278	0	292.899

Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1996

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 22 de maig de 1996, ha debatut el Dictamen de la Comissió de Govern Interior relatiu al Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 1996.

Finalment, el Ple del Parlament, d'acord amb el que estableix l'article 46.2. segon del Reglament, aprova el «Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1996».

»1. S'aprova el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya per al 1996 (servei 01 de la secció 01), per un total de 2.890.000.000 de pessetes, amb el detall que figura en el document annex número 1, i s'acorda de presentar-lo al Ple.

»2. S'aprova el Projecte de Pressupost del Síndic de Greuges per al 1996 (servei 02 de la secció 01), per un total de 233.200.000 de pessetes, amb el detall que figura en el document annex número 2, i s'acorda de presentar-lo al Ple

»3. Es proposa d'incorporar al text articulat de la Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1996 les disposicions addicionals següents:

»Primera: La Comissió de Govern Interior del Parlament ha d'incorporar els romanents de crèdit de la secció 01 del pressupost per al 1995 als mateixos capítols del pressupost per al 1996.

»Segona: Les dotacions pressupostàries de la secció 01 s'han de lliurar en ferm i periòdicament a nom del Parlament, a mesura que aquest les demani.

»Tercera: La Comissió de Govern Interior pot acordar transferències de crèdit entre conceptes de la secció 01 sense limitacions, la qual cosa ha de comunicar al Departament d'Economia i Finances.»

PROJECTE DE PRESSUPOST PER A L'EXERCICI 1996

01.01. PARLAMENT DE CATALUNYA

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL I - REMUNERACIONS DE PERSONAL		
Article 10 - ALTS CÀRRECS		753.000.000
100 Retribucions bàsiques i altres remuneracions		
100.01 Assignacions diputats	753.000.000	
Article 11 - PERSONAL EVENTUAL		36.400.000
110 Personal eventual		
110.01 Retribucions bàsiques	31.000.000	
110.02 Altres remuneracions	5.400.000	
Article 12 - FUNCIONARIS		503.800.000
120 Retribucions bàsiques		
120.01 Retribucions bàsiques	410.000.000	
121 Retribucions complementàries		
121.01 Retribucions complementàries	91.500.000	
121.02 Altres remuneracions	2.300.000	
Article 13 - PERSONAL LABORAL		9.000.000
131 Personal laboral temporal		
131.01 Retribucions bàsiques	7.000.000	
131.02 Retribucions complementàries	2.000.000	
Article 15 - INCENTIVUS AL RENDIMENT I ACTIVITATS EXTRAORDINÀRIES		18.000.000
150 Incentius al rendiment		
150.01 Productivitat	10.000.000	
151 Activitats extraordinàries		
151.01 Gratificacions per serveis extraordinaris	8.000.000	
Article 16 - ASSEGURANCES I PRESTACIONS SOCIALS		277.000.000
160 Quotes socials		

		Total concepte	Total article
160.01	Seguretat Social personal	108.000.000	
160.02	MUFACE	5.000.000	
160.04	Altres règims de previsió social	2.900.000	
160.05	Seguretat Social diputats	127.500.000	
160.06	Classes passives diputats	3.500.000	
160.07	Assegurances personal i diputats	26.100.000	
161	Prestacions socials		
161.01	Prestació complementària cessament i jubilació diputats	4.000.000	
TOTAL CAPÍTOL I		1.597.200.000	1.597.200.000

CAPÍTOL II - DESPESES DE BÉNS CORRENTS I SERVEIS

Article 20 - LLOGUERS			16.000.000
200			
200.01	Lloguer de béns mobles	2.000.000	
200.02	Lloguer de fotocopiadores	10.000.000	
201			
201.01	Lloguer de béns immobles	4.000.000	
Article 21 - CONSERVACIÓ I REPARACIÓ			55.600.000
210			
210.01	Despeses de manteniment de l'immobilitzat material	15.000.000	
210.02	Conservació sistema informàtic	24.000.000	
210.03	Conservació aire condicionat	4.200.000	
210.04	Conservació parc mòbil	2.600.000	
210.05	Conservació sistema alimentació elèctrica ininterrompuda	1.100.000	
210.06	Conservació centraleta electrònica	1.700.000	
210.07	Conservació altra maquinària i equip	7.000.000	
Article 22 - MATERIAL. SUBMINISTRAMENTS I ALTRES			305.800.000
220	Material d'oficina		
220.01	Material ordinari no inventariable	11.800.000	
220.02	Prensa, revistes, llibres i altres publicacions	10.000.000	
220.03	Material informàtic no inventariable	4.000.000	
221	Subministraments de béns i serveis		
221.01	Aigua, gas, electricitat, calefacció i condicionament d'aire	22.000.000	
221.02	Carburants	3.000.000	
221.03	Vestuari	3.100.000	
221.06	Altres subministraments	4.500.000	
221.07	Enregistrament i so	3.000.000	
222			
222.01	Comunicacions	21.000.000	
223			
223.01	Transports	3.300.000	
224	Primes d'assegurances		
224.02	Primes d'assegurances de parc mòbil	2.000.000	
224.03	Primes d'assegurances d'edifici, mobles i maquinària	4.800.000	
225			
225.01	Tributs	300.000	
226	Despeses diverses		
226.01	Cànon: servei de bar-restaurant	10.000.000	
226.02	Atencions protocolàries i representatives	15.000.000	
226.06	Hospital Clínic	1.200.000	
226.07	Formació i promoció del personal	9.600.000	
226.08	Altres despeses diverses	10.000.000	
226.09	Relacions institucionals exteriors	5.000.000	
226.10	Publicacions obligatòries	50.000.000	
226.11	Publicacions voluntàries	5.000.000	

		Total concepte	Total article
226.12	Despeses d'informàtica	52.000.000	
227	Treballs realitzats per altres empreses		
227.01	Neteja i sanejament	45.600.000	
227.07	Estudis i treballs tècnics	3.000.000	
227.08	Prestació altres serveis informàtics	3.000.000	
227.09	Serveis agències de notícies	3.600.000	
Article 23 - INDEMNITZACIÓ PER RAÓ DEL SERVEI			320.500.000
230			
230.01	Dietes, locomoció i trasllats	16.000.000	
231.02	Conveni amb RENFE	1.000.000	
231			
231.01	Altres indemnitzacions	500.000	
231.02	Indemnització als diputats	303.000.000	
TOTAL CAPÍTOL II		697.900.000	697.900.000
CAPÍTOL IV - TRANSFERÈNCIES CORRENTS			
Article 48 - A FAMÍLIES I INSTITUCIONS SENSE FINALITAT DE LUCRE			523.300.000
481			
481.01	Assignacions als grups parlamentaris	517.300.000	
482			
482.01	Fons d'acció social	1.500.000	
483			
483.01	Ajuts estudis i formació fills dels funcionaris	4.500.000	
TOTAL CAPÍTOL IV		523.300.000	523.300.000
CAPÍTOL VI - INVERSIONS REALS			
Article 61 - INVERSIONS EN EDIFICIS I ALTRES CONSTRUCCIONS			25.000.000
611			
611.01	Obres de condicionament de l'edifici	25.000.000	
Article 62 - INVERSIONS EN MAQUINÀRIA. INSTALLACIONS I UTILLATGE			5.100.000
621			
621.01	Programa microfilmació d'ariu	1.000.000	
622			
622.01	Sistema de seguretat	1.000.000	
623			
623.01	Altra maquinària	3.100.000	
Article 63 - INVERSIONS EN MATERIAL DE TRANSPORT			3.000.000
631			
631.01	Adquisició vehicle	3.000.000	
Article 64 - INVERSIONS EN MOBILIARI I ESTRIS			10.000.000
641			
641.01	Adquisició de mobiliari	10.000.000	
Article 65 - INVERSIONS EN EQUIPS DE A PROCÉS DE DADES			21.000.000
651			
651.01	Pla informàtic	21.000.000	

	Total concepte	Total article
Article 67 - INVERSIONS EN ALTRE IMMOBILITZAT MATERIAL		5.500.000
671		
671.01 Adquisició de llibres	5.500.000	
69.600.000 69.600.000		
TOTAL CAPÍTOL VI		
CAPÍTOL VIII - ACTIUS FINANCERS		
Article 83 - CONCESSIÓ PRÉSTES I BESTRETES FORA DEL SECTOR PÚBLIC		2.000.000
831		
831.01 Bestretes	2.000.000	
TOTAL CAPÍTOL VIII	2.000.000	2.000.000
TOTAL PRESSUPOST	2.890.000.000	2.890.000.000

PROJECTE DE PRESSUPOST PER A L'EXERCICI 1996

01.02. SÍNDIC DE GREUGES

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL I - REMUNERACIONS DE PERSONAL		
Article 10 - ALTS CÀRRECS		26.246.000
100 Retribucions bàsiques i altres remuneracions		
100.01 Retribucions bàsiques	10.584.000	
100.02 Retribucions complementàries	15.662.000	
Article 11 - PERSONAL EVENTUAL		116.840.000
110 Personal eventual		
110.01 Retribucions bàsiques	99.995.000	
110.02 Altres remuneracions	16.845.000	
Article 15 - INCENTIUS AL RENDIMENT I ACTIVITATS EXTRAORDINÀRIES		5.210.000
150 Incentius al rendiment		
150.01 Productivitat	2.415.000	
151 Activitats extraordinàries		
151.01 Gratificacions per serveis extraordinaris	2.795.000	
Article 16 - ASSEGURANCES I PRESTACIONS SOCIALS		30.056.000
160 Quotes Socials		
160.01 Seguretat Social	28.940.000	
160.04 Altres règims de previsió social	327.000	
160.05 Assegurances del personal	789.000	
TOTAL CAPÍTOL I	178.352.000	178.352.000

		Total concepte	Total article
CAPÍTOL II - DESPESES DE BÉNS CORRENTS I DE SERVEIS			
Article 20 - LLOGUERS			6.105.000
200			
200.01	Lloguer de béns mobles	900.000	
201.01	Lloguer de béns immobles	5.205.000	
Article 21 - CONSERVACIÓ I REPARACIÓ			6.610.000
210			
210.01	Despeses de manteniment de l'immobilitzat material	6.610.000	
Article 22 - MATERIAL, SUBMINISTRAMENTS I ALTRES			30.462.000
220	Material d'oficina		
220.01	Material ordinari no inventariable	1.700.000	
220.02	Prensa, reistes, llibres i altres publicacions	570.000	
220.03	Material informàtic no inventariable	300.000	
221	Subministraments de béns i serveis		
221.01	Aigua, gas, electricitat, calefacció i condicionament d'aire	3.290.000	
221.02	Carburants	295.000	
221.03	Vestuari	190.000	
221.06	Altres subministraments	210.000	
222			
222.01	Comunicacions	2.500.000	
224			
224.01	Primes d'assegurances	440.000	
225			
225.01	Tributs	347.000	
226	Despeses diverses		
226.02	Atencions protocol·làries i representatives	770.000	
226.03	Publicitat i propaganda	550.000	
226.05	Reunions i conferències	800.000	
226.07	Formació i promoció del personal	600.000	
226.08	Altres despeses diverses	540.000	
226.09	Publicacions	3.000.000	
227	Treballs realitzats per altres empreses		
227.01	Neteja i sanejament	7.100.000	
227.07	Estudis i treballs tècnics	7.260.000	
Article 23 - INDEMNITZACIÓ PER RAÓ DEL SERVEU			831.000
230			
230.01	Dietes, locomoció i trasllats	830.000	
231			
231.01	Altres indemnitzacions	1.000	
TOTAL CAPÍTOL II		44.008.000	44.008.000
CAPÍTOL IV - TRANSFERÈNCIES CORRENTS			
Article 48 - A FAMÍLIES I INSTITUCIONS SENSE FINALITAT DE LUCRE			1.200.000
480			
480.01	Ajut estudis i formació fills dels funcionaris	800.000	
481			
481.01	Fons d'acció social	400.000	
TOTAL CAPÍTOL IV		1.200.000	1.200.000

	Total concepte	Total article
CAPÍTOL VI - INVERSIONS REALS		
Article 61 - INVERSIONS EN EDIFICIS I ALTRES CONSTRUCCIONS		600.000
610		
610.01 Inversions en edificis i altres construccions	600.000	
Article 62 - INVERSIONS EN MAQUINÀRIA, INSTALLACIONS I UTILLATGE		300.000
620		
620.01 Adquisició maquinària i equip	300.000	
Article 63 - INVERSIONS EN MATERIAL DE TRANSPORT		4.000.000
630		
630.01 Adquisició vehicle	4.000.000	
Article 64 - INVERSIONS EN MOBILIARI I ESTRIS		240.000
640		
640.01 Adquisició de mobiliari	240.000	
Article 65 - INVERSIONS EN EQUIPS PER A PROCÉS DE DADES		3.000.000
650		
650.01 Adquisició d'equips informàtics	3.000.000	
Article 67 - INVERSIONS EN ALTRE IMMOBILITZAT MATERIAL		1.000.000
670		
670.01 Adquisició de llibres	1.000.000	
TOTAL CAPÍTOL VI	9.140.000	9.140.000
CAPÍTOL VIII - VARIACIÓ D'ACTIUS FINANCERS		
Article 83 - CONCESSIÓ DE PRÉSTECES I BESTRETES		500.000
830		
830.01 Bestretes al personal	500.000	
TOTAL CAPÍTOL VIII	500.000	500.000
TOTAL PRESSUPOST	233.200.000	233.200.000

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 15.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i les lletrades Sra. Folchi i Bonafont i Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques i de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Necrològica per l'exdiputada Sra. Montserrat Raurell i Jané.

2. Proposició de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya. 202-00027/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposició de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya, per al reconeixement de les comarques de l'Alt Pirineu com a àrea funcional de planificació. 202-00031/05. Sr. Jordi Ausàs i Coll, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposició de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya. 202-00032/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposició de llei de creació de l'institut per al desenvolupament i la promoció de l'Alt Pirineu 202-00014/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Proposició de llei de creació del centre per al desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu. 202-00023/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb dos altres diputats del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

7. Proposició de llei de creació de la marca de qualitat Pirineus per a productes turístics, agroalimentaris i artesanals. 202-00015/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

8. Proposició de llei de creació de la marca de qualitat Pirineus per a productes turístics, agroalimentaris i artesanals. 202-00033/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

9. Proposició de llei de foment de la pau 202-00018/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

10. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió de Seguiment d'Actuacions Exteriors. 252-00003/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

11. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya. 301-00010/05. Sr. Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre prevenció d'incendis forestals. 301-00011/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre la normalització lingüística. 301-00012/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat i la higiene laborals. 300-00045/05. Sr. Josep Maria Rañé i Blasco, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament i l'aplicació a Catalunya de la Llei de l'Estat 41/1995, de televisió local per ones terrestres. 300-00041/05. Sr. Josep Mir i Bagó, juntament amb dos altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la política bibliotecària. 300-00063/05. Sr. Antoni Dalmau i Ribalta, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de lluita contra la pobresa i l'exclusió social. 300-00065/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre la inserció social i laboral de les persones acollides al Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció. 300-00066/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, juntament amb cinc altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de convenis de l'Administració de la Generalitat amb els ajuntaments, particularment pel que fa referència al Departament d'Ensenyament. 300-00073/05. Sra. Montserrat Tura i Camafreita, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

20. Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística. 300-00036/05. Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

21. Interpellació al Consell Executiu sobre el control de les empreses de treball temporal. 300-00049/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de regs. 302-00021/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

23. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Aquesta presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a respondre oralment en el Ple, així com el nom de les senyores diputades i dels senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda d'aquí a una esto-

na, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Així mateix, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades aquesta tarda, a dos quarts de cinc.

Composició de mesa de comissió

Així mateix, i d'acord amb l'article 37.2 del Reglament, es comunica la constitució de la Comissió d'Estudi de la Revisió i Aplicació del Pla de Seguretat de les Químiques de Tarragona. Prego al primer secretari de la Mesa que llegeixi la composició de la Mesa d'aquesta Comissió.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. «Comissió d'Estudi de la Revisió i Aplicació del Pla de Seguretat de les Químiques de Tarragona, en anagrama Plaseqta. Composició: president, il·lustre senyor Víctor Gimeno i Sanz; vicepresidenta, il·lustre senyora Montserrat Tura i Camafreita, i secretari, il·lustre senyor Joan Carrera i Pedrol.

El president

Hi ha un error en el nom de la vicepresidenta... Montserrat Duch.

El secretari primer

Excusi'm, senyor president: és l'escrit que m'ha passat el servei... Ara recordo, perquè hi era present, que sí que era la senyora Duch.

El president

Montserrat Duch. Que es rectifiqui la comunicació per part dels serveis.

El secretari primer

Molt bé. Doncs, per error material, s'ha llegit com a electa per a vicepresidenta la senyora Montserrat Tura, quan és la senyora Montserrat Duch.

El president

Moltes gràcies.

El primer punt de l'ordre del dia és... Perdó. Queda aprovada la composició de la Mesa d'aquesta Comissió pel Ple, per assentiment.

Necrològica per l'exdiputada Sra. Montserrat Raurell i Jané

El primer punt de l'ordre del dia és dedicat a la memòria necrològica de la il·lustre diputada de l'anterior legislatura senyora Montserrat Raurell i Jané, recentment traspasada. Aquesta presidència adreça una salutació a la seva família, a la qual prego que vulgui que acceptar els més sincers sentiments d'amistat i condolença

que li manifesta la cambra que tinc l'honor de presidir. Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Manuel Sabanza i March per fer l'evocació de la senyora Montserrat Raurell.

El Sr. Sabanza i March

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el 12 de març d'enguany moria la que va ser diputada d'aquest Parlament, la il·lustre senyora Montserrat Raurell i Jané. La Montserrat tenia cinquanta-un anys, una edat molt jove per a qualsevol persona i, sens dubte, massa jove per a una persona amb vitalitat i esperit emprenedor com era ella. Com vostès recordaran, la Montserrat pertanyia al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i els meus companys han tingut la deferència d'encomanar-me que els adrecés unes paraules en record seu; un encàrrec que, per a qui els parla, és motiu d'agraïment, satisfacció i emoció, en poder-los parlar d'una persona amb qui he compartit pràcticament tota la meua vida política.

La Montserrat va entrar al Parlament el setembre del 1993, tot substituint el conseller Subirà. És en aquesta darrera faceta de diputada que vostès més l'han coneguda, i en guarden, segurament, agradables records; però la seua activitat política va estar sempre molt més de partit que institucional. La seva ha estat una militància de divuit anys en el nacionalisme, cercant en cada moment l'espai que al seu entendre, i al de molts altres, més podia representar els anhels d'aconseguir fer realitat des del possible aquella Catalunya lliure i sobirana en la qual no hi haguessin privilegis de naixement, com a bona republicana que era; una Catalunya en la qual es pogués compaginar progrés, benestar i convivència.

En la seua militància política va conèixer tres partits i un sol projecte. Es va iniciar l'any 1978 a Esquerra Republicana de Catalunya, partit del qual fou consellera nacional, presidenta del Casal de l'Eixample i membre del seu comitè executiu nacional, tot això fins a l'any 1989, en què amb tristor el va abandonar perquè la seva orientació política diferia de la que al seu dia l'havia portat a afiliar-s'hi i que ella sempre havia defensat. En un intent de reeditar aquest espai i aquest missatge que fins aleshores havia defensat, col·laborà amb gran entusiasme i dedicació en la constitució d'Esquerra Catalana, partit nou i de curta vida del qual va ser responsable de la Secretaria de Promoció i membre del seu comitè executiu, i del qual vam poder aprendre que molts cops raó i il·lusió no coincideixen ni en el temps ni en l'espai amb el que un país necessita i, el que és més important, amb el que se li pot oferir. Finalment, l'any 1993 participà activament en el procés d'integració d'Esquerra Catalana a Convergència Democràtica de Catalunya, partit del qual era consellera nacional i en el qual va trobar no tan sols l'oportunitat de servir el seu país des del lloc de màxima representativitat, com és el nostre Parlament, sinó que, en aquesta altra vessant més interna, li va permetre continuar la seua activitat organitzativa, participativa i de dinamització, que de ben segur trobarem a faltar en aquesta nova etapa de renovació. Aquest va ser un llarg i feixuc viatge que, de la mà d'en Joan Hortalà, molts

altres, i jo mateix entre ells, vam tenir la sort de començar amb la Montserrat.

La Montserrat era una persona de caràcter, amb dues grans passions: la seua família i Catalunya, i també dues fidelitats: els seus principis ideològics i els seus amics. Podríem utilitzar un reguitzell d'adjectius per definir-la: honrada, honesta, sensible, generosa, simpàtica o treballadora, però segur que els qui, com jo, van tenir l'oportunitat de conèixer-la a fons coincidireu a destacar la seua humanitat, que, al costat d'una enorme vitalitat i il·lusió per tot el que feia, la convertia en una persona que transmetia constantment optimisme. Fins i tot en els darrers mesos de la seua malaltia era capaç d'animar els que la visitaven, potser perquè s'adonava de l'impacte que ens feia veure-la en aquella situació que et produïa impotència, i potser també, segurament, perquè patia pels que patien.

La seua amistat, la meua amistat i respecte per la Montse vénen de lluny, de molts anys. Realment –i no és ni un tòpic ni una frase feta–, per a mi i per a molts altres, com jo, s'ha produït un buit que costarà d'omplir. L'amistat i la fidelitat tan sols s'adquireixen a base de treballar, «disfrutar» i patir junts; per desgràcia, en la nostra llarga i ara limitada vida política, ens va tocar més patir que «disfrutar». El motiu valia la pena i val la pena, i l'elecció va ser lliure; res a dir.

Ara, ens trobem en uns moments capitals per al futur del nostre país. S'enceta un període de reflexió i d'acció per a consolidar aquell projecte que al seu dia portà la Montse a ficar-se en política: el projecte que ens garanteixi no tan sols la continuïtat, sinó aspirar a les màximes quotes de progrés, benestar i llibertat nacional; un projecte que no tan sols s'ha de fer des de les institucions, sinó que hi han d'intervenir la societat en general i els partits polítics en particular. Sens dubte, trobarem a faltar la Montse en aquesta etapa que hem encetat, trobarem a faltar la companya i l'amiga de partit. El seu record, ara més que mai, ens ha d'estimular a continuar-hi treballant. Estic convençut, senyores i senyors diputats, que seguir per aquest camí és el millor homenatge que podem fer-li.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, familiars de la Montserrat Raurell, per la seua atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor Sabanza. Invito els membres de la cambra a guardar un minut de silenci en memòria de la senyora Montserrat Raurell.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta presidència fa avinent que, per un error administratiu, no es va incloure en l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària la presa en consideració de la Proposició de Llei de creació de l'institut per al desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu, presentada pel

diputat senyor Jordi Ausàs i Coll i altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Atès que aquest Grup sol·licitant ha sol·licitat que es pugués debatre avui, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, aquesta presidència proposa l'alteració de l'ordre del dia amb la inclusió d'aquest nou punt. Si aquesta proposta no suscita cap objecció, procediríem d'aquesta manera. No hi ha objeccions? *(Pausa.)* Doncs, ho farem així.

Alteració de l'ordre del dia

Altrament, i abans de començar el proper punt de l'ordre del dia, es fa també avinent que, conjuntament amb la Junta de Portaveus i d'acord amb l'article 104.2 del Reglament, s'ha convingut agrupar els debats dels punts 2 al 8 de l'ordre del dia, més el nou punt que ara hi hem inclòs, mantenint separades, però, les votacions específiques de cada una de les iniciatives presentades. El debat s'iniciarà amb la intervenció dels grups, els quals poden partir la seva intervenció entre dos o tres membres del grup, si així ho desitgen, i tenen un temps de trenta minuts en conjunt per als torns de defensa de les iniciatives pròpies i de posicionament respecte dels altres grups.

Comencem, doncs, d'acord amb els acords presos amb la Junta de Portaveus, el debat.

Proposicions de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya, de creació de l'institut per al desenvolupament i la promoció de l'Alt Pirineu i de creació de la marca de qualitat Pirineus per a productes turístics, agroalimentaris i artesanals (presa en consideració)

Per defensar les preses en consideració de les proposicions de llei presentades pel Grup Socialista i per posicionar-se respecte a les dels altres grups, té la paraula el diputat senyor Ganyet, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Ganyet i Solé

Honorable senyor president, senyories, sempre m'ha interessat el concepte d'Averrois *natura naturans*, que pot traduir-se per «natura viva» o «natura activa»; i també aquella colpidora sentència de Cioran: «Abjuria de totes les meves temences pel somriure d'un arbre.» Si Catalunya no és una illa i, en canvi, és un mosaic, un mosaic format per peces ben diverses, una de les peces més significada, més significativa, més diferenciada –qui en pot dubtar?–, és el Pirineu, on *natura naturans* obté, potser, la més genuïna expressió.

Què vol dir «natura activa»? Natura activa vol dir, a finals del segle XX, gran pulmó, reserva d'aire, d'aigua, de bosc, de paisatge, compatible amb l'activitat econòmica dels humans, de la gent que hi viu, dels pirinencs i de la legió de visitants, que creix sense aturador, com vostès saben.

Quin rol correspon a l'Administració, al Parlament, al Govern de Catalunya, en la vigorització de *natura naturans* al Pirineu i, per tant, al conjunt del país? A grans trets, posar les bases, marcar directrius, desbrossar els camins per harmonitzar el desenvolupament de les activitats humanes, socials i econòmiques amb el respecte i la preservació del riquíssim, i avui amenaçat, patrimoni natural de la muntanya pirinenca. I, abans de res, el que és més elemental encara: reconèixer que el Pirineu existeix.

Ses senyories són persones de criteri. Trobarien lògic que l'eina fonamental de planificació del Principat fins l'any 2025 negués o desconegués l'existència del Pirineu? Doncs, l'absurd es dona. El Pla territorial general, aprovat el 16 de març de 1995, divideix Catalunya en sis àmbits, com vostès coneixen perfectament, que són: el metropolità, el de les comarques gironines, el del Camp de Tarragona, el de les comarques de l'Ebre, l'anomenat «de Ponent» i el de les comarques centrals. I no contempla cap àmbit pirinenc; el Pirineu no hi és.

Concep un ciutadà del carrer, un català normal –convindran amb mi que també generalment dotat de bon criteri–, la Vall d'Aran o el Pallars Sobirà com a comarques de Ponent, és a dir, semblants al Segrià, les Garrigues o la Segarra? O la Cerdanya com una comarca de la Catalunya central, com són el Bages, Osona o l'Anoia? Evidentment que no. Són ciutadans, generalment, dotats de bon criteri.

Com deia Mazzini, «les lleis han d'expressar l'aspiració general, ser útils per a tothom, i respondre al batec del poble». I com que, segons la fórmula clàssica *eius est tollere legem cuius est condere*, és a dir, «el que té poder per fer lleis, les té per canviar-les», sembla raonable que el Parlament, que va aprovar el Pla territorial general, amb sis àmbits de planificació, n'afegeixi, en ús de la seva sobirania, un setè, reconeixent que existeix l'Alt Pirineu, el triangle equilàter nord-occidental del triangle català, que ocupa la cinquena part del territori i que conformen les comarques de l'alta muntanya no industrialitzada del nostre país: l'Aran, l'Alta Ribagorça, l'Alt Urgell, la Cerdanya, el Pallars Sobirà i el Pallars Jussà, reconeixement que no fa mal a ningú, adequa l'instrument de planificació a la finalitat per a la qual s'ha creat i enalteix, consolida i vitalitza, *natura naturans*, el nostre país i, si m'«apuren», ajuda a fer possible el somriure d'un arbre.

En nom del Grup Socialista els faig, doncs, una apel·lació: cal anar més enllà de la petita política, de l'estricta conjuntura; cal desmentir la descarnada acusació de Nietzsche: «Un polític és un ser que només pot veure l'altre com un enemic o com un instrument.» Seria ben lamentable que, per manca de perspectiva o per interessos partidistes o per pactes més o menys conjunturals, o per les tres causes alhora, s'impedís la gran reflexió que convé al conjunt dels pirinencs i al conjunt dels catalans sobre el futur del Pirineu, futur que es debat entre les funcions de frontera i de frontissa en el migdia de la nova Europa, del que n'és, com els Alps, un element indispensable i clarament determinant.

Citant el filòsof quan afirmava que «Cada vegada que el futur em sembla concebible tinc la impressió d'haver

estat tocat o visitat per la gràcia», tinc l'honor de presentar-los, senyores i senyors diputats, un conjunt de tres iniciatives parlamentàries, complementàries entre elles i coherents amb el superior objectiu de contribuir a posar les bases del Pirineu del segle XXI. Tres proposicions de llei que són tres peces d'un mateix projecte: ni més ni menys que fer concebible el Pirineu de demà.

La Proposició de llei de modificació del Pla territorial general que ja hem comentat, la Proposició de llei de creació de la marca de qualitat Pirineus i la Proposició de llei d'instauració de l'institut per al desenvolupament i la promoció de l'Alt Pirineu persegueixen contribuir a cercar la ubicació de l'alta muntanya catalana en la nova societat que les presses de la modernitat van configurant a passos gegantins.

Per què una marca de qualitat Pirineus? Des de la recuperació de l'autonomia a Catalunya l'evolució socioeconòmica de les comarques de muntanya ha sofert un procés contradictori. D'una banda, a partir del desenvolupament del turisme, algunes d'elles han millorat la seva posició relativa en el rànquing de renda per capita dins de Catalunya, però aquest fet s'ha produït simultàniament amb la consolidació de greus contrastos interns: mentre dotzenes de valls laterals es desertitzen encara avui, apareix de forma puntual en altres el fenomen de la massificació turística. Alhora, s'ha aguditzat amb força la profunda crisi de l'agricultura i la ramaderia i el sector industrial no hi té una presència significativa. Es fa necessària, doncs, una actuació enèrgica del Govern de la Generalitat per evitar l'accentuació dels desequilibris entre els diferents sectors productius a les comarques del Pirineu per impedir-ne el despoblament i assegurar un desenvolupament efectiu i sostenible.

Aquesta actuació passa per l'aprofundiment en la consideració del Pirineu com a àrea de vocació terciària, dedicada al turisme i als serveis, però amb una voluntat equilibradora dels sectors productius, que cal traduir en una política decidida, tant pel que fa a la reconversió i modernització del sector primari –agricultura i ramaderia–, com al desenvolupament d'una indústria petita en dimensions i adequada a les especials característiques de la muntanya.

Per tal d'estimular i afavorir aquells sectors de l'economia que juguen i han de jugar un paper decisiu en el futur de les comarques pirinenques, cal la creació de la marca de qualitat Pirineus, destinada a la regulació i promoció dels productes turístics agroalimentaris i artesans del Pirineu de Catalunya. El Govern de la Generalitat ha de ser motor en connivència amb les institucions locals i amb la iniciativa privada de la consolidació de la denominació d'origen pirinenca.

D'altra banda, es fa del tot necessària la creació d'una entitat que fomenti la participació real dels pirinencs i les seves institucions en la informació, estudi i elaboració de propostes i projectes en relació amb el desenvolupament socioeconòmic, amb la preservació del fràgil i esplèndid patrimoni mediambiental i amb el planejament territorial a partir de l'especificitat de la problemàtica que els afecta.

Entre d'altres tasques, l'institut per al desenvolupament i la promoció de l'Alt Pirineu ha de promoure el que és urgent i indispensable: l'elaboració del Pla estratègic, amb voluntat clara de coordinar-lo, de coordinar aquesta aproximació al futur, amb iniciatives semblants dels països pirinencs immediats, del Principat d'Andorra, de l'Aragó i del vessant nord dins de França, ja que la seralada, per fortuna, sobreix els estrictes i ben sovint artificials límits de les fronteres polítiques, siguin aquestes provincials, regionals, nacionals o estatals.

És, doncs, el conjunt de les tres proposicions de llei, una aposta sincera, clara, i també reflexiva a favor de la qualitat, l'especialització i la unitat d'acció entre els agents públics i privats per tal d'assegurar un futur millor per a una peça clau del mosaic català: l'alta muntanya al Pirineu.

No es tracta, senyores i senyors diputats, de cap improvisació, som corredors de fons a favor del Pirineu, massa sovint lluitant contra la llunyania i la incomprensió dels governants de torn. Avui, Convergència i Unió; fa vint-i-cinc anys, amb els Grups de l'Alt Pirineu i la participació en el Congrés de Cultura Catalana; en el moment de la discussió de la Constitució espanyola i de l'Estatut de Catalunya, introduint, amb l'Entesa dels Catalans, de bon record, l'article 130, apartat 2, sobre el tractament especial de les zones de muntanya, i, com a competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya, l'any 80, en aquesta cambra tot just recuperada, amb la presentació de la Proposició de llei que va dur a l'aprovació, l'any 83, de la Llei d'alta muntanya i també de la Proposició no de llei de creació del programa sanitari, el PIR especial per a les comarques de l'Alt Pirineu; amb les accions parlamentàries que vostès recordaran perfectament, constants, reiterades, insistents, perquè després de retards, injustificables i injustificats, de sis i set anys, s'aproessin finalment tots els plans comarcals de muntanya previstos a la Llei. Una cursa de fons que avui viu un nou episodi, episodi que no serà pas l'últim, sigui quin sigui el resultat de la votació. Votació en què ens acompanyen, per fortuna, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya - Els Verds, signataris també de proposicions que demostren així la seva reconeguda sensibilitat pels problemes de la muntanya. Però podríem dir, bevent de la saviesa dels antics, que vergonyant o pírrica és la victòria de la qual després cal penedir-se si, finalment, l'aplicació a Catalunya del pacte Convergència i Unió - Partit Popular, que si no és contranatura sí és contra la natura, amb els vots del sector conservador de l'hemicle, impedis -cosa que confio encara que no es produeixi- la presa en consideració de tres proposicions de llei tan estructurades, tan positives i tan enraonades a favor del Pirineu com les que estem substanciant avui.

Ah! i, per cert, també escrigué Cioran: «Prometeu, avui, seria diputat de l'oposició.»

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

Proposicions de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya, de creació del centre per al desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu, i de creació de la marca de qualitat Pirineus per a productes turístics, agroalimentaris i artesanals (presa en consideració)

El president

Per defensar les preses en consideració de les proposicions no de llei presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i posicionar-se sobre les dels altres grups, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, crec que no és casualitat que hi ha hagut una coincidència bastant..., fins i tot en els redactats de tres forces polítiques diferents, del Partit dels Socialistes de Catalunya, d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, en començar aquesta legislatura amb una sèrie d'iniciatives legislatives que es refereixen de forma clara i de forma específica a les comarques de l'Alt Pirineu. I creiem que aquesta similitud de proposicions de llei és perquè compartim la preocupació pel futur d'un ampli territori que representa el 18% de la superfície total de Catalunya i la necessitat d'actuar específicament des dels poders públics per consolidar aquestes característiques comunes, comunes i diferenciades de la resta de Catalunya, que tenen les comarques de l'Alt Pirineu; unes comarques on hi ha dificultats evidents de desenvolupament, on hi ha riscos d'actuacions moltes vegades contradictòries perquè contribueixen, en moltes situacions, a concentrar determinat tipus de creixement de caràcter turístic a zones i l'abandó d'altres; hi ha manca d'estructures administratives pròpies, avui no hi ha aquest reconeixement específic d'un marc d'actuació propi a les comarques de l'Alt Pirineu i, en canvi -i aquest és un dels motius que ens portava a presentar aquestes proposicions de llei- hi han figures similars aplicades a altres territoris, en concret l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, que ens planteja un exemple a seguir, una possibilitat d'aplicar un instrument específic a un territori amb característiques molt concretes i molt diferenciades de la resta de Catalunya.

Jo voldria fer referència a un redactat que està aprovat per aquest Parlament ja de fa molts anys, l'any 83, concretament en la introducció de la Llei d'alta muntanya, en què es parlava -i vaig a citar literalment- que: «L'objectiu de mantenir els nivells de població actual a les zones d'alta muntanya, tot assegurant-hi unes condicions de vida adequades, és prioritari per a assolir l'equilibri intern de Catalunya. I això per les raons següents:

»a) Les àrees de muntanya són àrees amb problemes específics. El despoblament, el baix nivell de renda, l'empobriment humà i cultural en són signes evidents. El procés actual de despoblació i de degradació sistemàtica que sofreixen pot dur a curt termini a un estadi irreversible, més enllà del qual el redreçament seria

impossible. Les àrees de muntanya es poden incloure, doncs, en una política de desenvolupament que tendeixi a igualar les condicions de vida de tots els habitants i a evitar l'emigració.

»b) Diferentment de les altres zones deprimides, les zones de muntanya tenen un potencial de producció constituït de recursos que actualment no hi són explotats segons uns criteris de racionalitat, com ho són els ramaders, els forestals i els turístics.

»c) Les zones de muntanya compleixen funcions d'interès col·lectiu, entre les quals es poden destacar la ramaderia, l'agricultura, el forniment d'aigua i la producció d'energia elèctrica, la protecció contra l'erosió del sòl i la regulació d'avingudes torrencials. Són també reserves naturals d'interès ecològic que contribueixen a l'equilibri biològic i aporten un patrimoni cultural d'interès antropològic.

»d) Tenint en compte els tres punts precedents, és evident que cal valorar les funcions que la muntanya compleix en benefici de la resta de la col·lectivitat, protegint, millorant i defensant la seva qualitat de vida, el seu medi i els seus recursos naturals, compensant-la dels desavantatges físics i socioeconòmics derivats del clima rigorós, de l'altitud, del relleu, de l'aïllament i del dèficit d'infraestructures i de serveis bàsics.

»Totes aquestes funcions són lluny d'haver estat valorades convenientment.

»En una perspectiva global de Catalunya, cal, doncs, definir i aplicar una política de muntanya adequada a la realitat del medi humà i físic, i al seu potencial de desenvolupament econòmic i social.»

Això ho aprovava aquesta cambra l'any 1983, i el que podem preguntar-nos és si des de l'any 83 ha canviat molt la diagnosi de la situació de les comarques de l'Alt Pirineu.

El mateix Pla territorial general de Catalunya, aprovat fa poc més d'un any, diferencia en els estudis d'informació i interpretació territorial dues unitats clarament diferenciades a l'àmbit funcional que és el de les comarques de Ponent, i, sempre, quan parla de les comarques de Ponent parla de l'àmbit o el subàmbit a, la plana o depressió central, i 2, la muntanya, que és des de la serra del Montsec a la zona de França - Andorra. Una zona en què pensem que cal incloure de manera clara la Cerdanya, la comarca de la Cerdanya pels vincles sociogeogràfics, econòmics i comunicatius amb la seva comarca veïna de l'Alt Urgell.

Havent-hi, dins del mateix Pla territorial general de Catalunya, una coincidència de diagnòstic global en totes aquestes comarques, que parla de la migradesa de fluxos i de la centralització de l'activitat econòmica a poques localitats –i parla concretament de Puigcerdà, de la Seu d'Urgell i de Vielha e Mijaran–, l'anàlisi de les dades que ens dóna el Pla territorial –i no sols el Pla territorial, sinó tots els indicadors de l'evolució de la població i de dades econòmiques– permet comprovar que l'Alt Pirineu no és sols un extrem o una part de Catalunya, i per tant integrada en la globalitat del conjunt, en les dades estadístiques mitjanes, sinó que és una àrea amb característiques molt, molt diferenciades.

Entre altres coses, podríem anomenar, o podríem recordar, algunes dades dels anuaris estadístics que el Govern de la Generalitat publica periòdicament, i que ens diuen, en el mateix Pla territorial, que la comarca de l'Alta Ribagorça va tenir un creixement negatiu del 1950 al 1991 i que, del 81 al 91, és a dir en l'àmbit d'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya, l'evolució de la població el qualifica com a negatiu fort; l'Alt Urgell, també de l'any 81 al 91, el qualifica de negatiu, com el Pallars Jussà, i el Pallars Sobirà torna a tindre una evolució –del 81 al 91, ho repeteixo– de negatiu fort. I les dues comarques que tenen, únicament, creixement positiu són la Cerdanya i la Vall d'Aran.

Però si analitzem amb més profunditat les dades estadístiques aquestes, observem que hi ha algunes qüestions de caràcter preocupant. Si analitzem el percentatge de població jove i de població vella en aquestes comarques, resulta que, si la mitjana de població jove al conjunt de Catalunya és el 17,83%, arriba justament al 13 al Pallars Jussà i al Pallars Sobirà i està per sota del 15,5 a l'Alt Urgell i a l'Alta Ribagorça; però, per l'altra banda, si analitzem la població vella, la població de gent gran, que en el conjunt de Catalunya representa el 14,3% de la població, en canvi al Pallars Jussà i al Pallars Sobirà és del 26 i del 24% –és a dir, que estem pràcticament deu punts per sobre en nivell, o en volum, de població gran–, i que a la resta, a totes les comarques, especialment a l'Alta Ribagorça i a l'Alt Urgell, estan per sobre, també, d'aquest 14,3%. Per tant, tenim poca població jove i més població vella. Si, a més a més, analitzem que en el conjunt d'aquests anys 81 al 91 ha perdut, ha perdut, el territori de les sis comarques que estem analitzant, un 3,3% de la població, quan a Catalunya ha pujat un 0,2%, ve a resultar que el que l'any 81 representava en població un 1,09%, avui, avui dia, només representa el 0,98% de tot Catalunya. I, tot això, administrat des d'una superfície que representa, com hem dit abans, el 18% del territori –exactament, el 17,8%.

El mateix Pla territorial fa una anàlisi de diverses dades i, entre elles, jo crec que l'únic destacable és que estem bé en equipaments esportius, suposo que perquè, a l'hora de dividir instal·lacions per territori, un poliesportiu a la comarca de l'Alta Ribagorça, que té en total tres mil cinc-cents catorze habitants, és molt..., dóna una major dotació que tres poliesportius en un poble mitjà de quinze mil habitants, com podria ser per exemple Amposta. Per això aquesta és una de les paradoxes de l'estadística.

Pensem que també l'estructura sectorial de la població ocupada és preocupant, perquè l'agricultura continua representant un 17% del total de la població ocupada, quan al conjunt de Catalunya és el 3,7; la indústria, comptant-hi la construcció, ocupa un 32%, però el 15% d'aquesta població ocupada es dedica a la construcció –vol dir que està molt lligada a la segona residència, a la construcció de serveis de caràcter turístic–, i els serveis és l'única, l'única dada que està a un nivell similar al de Catalunya, a la mitjana de Catalunya. Però, si analitzem l'habitatge secundari, hem de dir que en aquestes comarques arriba a representar el 40% del

total dels habitatges, el 40% de tots els habitatges d'aquestes comarques són de segona residència, i destaquen especialment el Pallars Sobirà, la Cerdanya i la Vall d'Aran.

També en l'evolució del PIB en els últims quatre anys, de l'any 90 a l'any 94, el conjunt de les sis comarques ha passat de representar l'1,07% a l'1%, just, del producte del conjunt de Catalunya —una dada comparativa: el Barcelonès, la comarca del Barcelonès, ha passat del 39,48 al 41,09%.

És a dir que, en aquestes sis comarques, hem vist que, lluny de parlar de reequilibrament territorial, lluny de poder comprovar que les coses han millorat, han tingut uns creixements i una evolució inferior a la mitjana de Catalunya. No obstant això, i també hi feia referència el diputat senyor Ganyet, hi ha algunes paradoxes de l'estadística, que ens diu que la renda familiar disponible del conjunt d'aquestes comarques l'any 91 era del 102%, és a dir estava per sobre de la mitjana de Catalunya, i que la Cerdanya i la Vall d'Aran eren la primera i la segona del rànquing comarcal; sols l'Urgell i el Pallars —l'Alt Urgell i el Pallars Jussà— estaven per sota de la mitjana de Catalunya. Possiblement hi han molts factors afegits, i caldrà veure com evoluciona aquesta renda familiar disponible en aquestos anys de crisi que estem passant per veure si mantenen aquests llocs del rànquing.

En resum, la població de l'Alt Pirineu continua baixant, els creixements econòmics d'aquesta zona són inferiors a la mitjana de Catalunya, l'estructura econòmica és d'una base rural, amb un pes important de serveis i construcció —tenint en compte que el pes del PIB industrial és superior al real, perquè hem de comptar-hi la importància del sector hidroelèctric a tota la zona—, l'oferta de segona residència és important —i cal analitzar rigorosament quina és l'evolució o les conseqüències que pot tindre aquest creixement, i buscar les fórmules de regular-ho d'una manera definitiva— i, globalment, la situació de l'Alt Pirineu en conjunt és d'atonía i de clar desavantatge respecte a bona part del país —cal dir que la comarca més desafavorida en les últimes dades d'evolució és el Pallars Jussà. Davant d'això, pensem que cal apostar per un desenvolupament lligat a la preservació de les característiques de l'Alt Pirineu, i que això significa sustentar un futur de progrés basat en uns quants pilars fonamentals.

El primer hauria de ser que l'objectiu central del progrés econòmic d'aquestes comarques anés dirigit a un desenvolupament sostenible, a base d'enfortir el teixit productiu, que hauria de passar, com a mínim, per la consolidació de l'activitat i la transformació agrícola i ramadera, per la indústria forestal, per l'artesanía, per la comercialització dels productes característics de la zona, per la regulació i foment dels esports de la natura, pel turisme rural i per la protecció i estudi dels espais naturals que allà conformen la zona de major protecció dins del que és el Pla d'espais d'interès natural de Catalunya.

Un segon pilar hauria de ser un sistema fiscal i d'ajuts específics a aquestes zones rurals i de muntanya en què es tingués en compte... —no només en aquestes zones,

sinó també a tot el que és l'objecte d'estudi de la Comissió de la Problemàtica del Món Rural—, que no es tinguin en compte només les característiques poblacionals del territori, sinó també altres paràmetres, com poden ser la superfície total del territori —aquesta disfunció entre l'1% de població i el 18% de superfície—, les superfícies a protegir i altres paràmetres que avui no estan suficientment contemplats.

Un tercer hauria de ser l'elaboració d'un pla estratègic de l'Alt Pirineu, que concertés el planejament entre el sector públic i un sector privat, que haurien de treballar conjuntament, per potenciar bàsicament un desenvolupament endogen, desenvolupament propi de la gent del territori i dirigit a consolidar fonamentalment la gent de dins del territori. Hauria de tindre aquest pla, també, un pla d'infraestructures, un pla de serveis per equiparar les prestacions i una preservació dels pobles petits, alguns d'ells avui en greu perill de desaparició.

I, finalment, la creació d'un marc institucional i administratiu propi, és a dir un organisme autònom amb capacitat de planificació i execució d'actuacions.

És en base a tot aquest plantejament que hem presentat aquestes tres proposicions de llei, coincidint amb altres grups de la cambra, com hem dit, i que comentaré breument.

El primer aspecte entenem que és reconèixer una obvietat, una evidència, i és reconèixer que hem de modificar el Pla territorial general de Catalunya i incloure un àmbit funcional de planificació que contempli les comarques de l'Alt Pirineu i que pugui fer possible que, quan s'estudiï el Pla territorial parcial, no sigui un pla territorial parcial de totes les comarques de Ponent, en definitiva de la província de Lleida, si més no, sinó d'aquest àmbit específic que està clarament delimitat en el mateix Pla territorial, tot i que després no reconegut. Jo penso que és una voluntat de la majoria de la cambra i de la majoria dels diputats, com consta en el diari de sessions de fa poc més d'un any, quan debatíem esmenes al Pla territorial i quatre grups —Esquerra Republicana, Partit Socialista, el Partit Popular i Iniciativa per Catalunya, en aquells moments— vam presentar una demanda de reconeixement de l'àmbit funcional de l'Alt Pirineu: en aquells moments no érem prou, els quatre grups, perquè això fos realitat; en aquestos moments sí que ho som, i l'únic que demanem és coherència amb el que en el seu dia vam plantejar quatre grups, i que representem la majoria de la població de Catalunya, per fer evident aquesta realitat.

A partir d'aquí, pensem que també un altre instrument necessari per a garantir aquest futur del territori de l'Alt Pirineu és crear el que n'hem dit, a la Proposició de llei, un centre de desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu —altres proposicions parlen d'institut: crec que tampoc el problema no està en el nom, i el consens és fàcilment buscable; crec que això hauria de ser en el debat posterior, una vegada siguessin admeses a tràmit aquestes proposicions—, un centre que fos un instrument d'integració i potenciació dels esforços de l'Administració, que anés dirigit a l'estudi, foment i execució d'activitats i que, com a objectiu primer, elaborés aquest pla estratègic del Pirineu, seguint el que és la

pauta marcada pel que va portar a un consens en aquesta cambra, de creació i funcionament de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

Crec que amb aquesta proposta el que hem fet ha sigut intentar traslladar l'experiència –no del tot reeixida, encara– d'aquest Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, però corregint alguns dels aspectes que s'han demostrat en la curta vida d'aquest Institut que s'haurien de millorar. Seguim plantejant l'estructura d'una presidència, d'un consell rector i un consell assessor, però una de les propostes que plantejem –recentment ha estat modificat a l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre– és l'existència d'un vicepresident, amb funcions específiques executives, quan no hi sigui el president, i també el tema de garantir la pluralitat de representació, atenent que hi han d'haver representants de la Generalitat, representants de l'Administració, com els presidents dels consells comarcals, i també dels alcaldes del que són els caps de les sis comarques.

Les funcions, no exhaustives ni excloents, són diverses: des d'elaborar, avaluar, impulsar i/o executar plans estratègics –globals, sectorials o territorials–, fomentar la projecció de les comarques, fomentar l'existència de serveis, mesures d'impuls, regulació, etcètera. Pensem que aquesta figura comença a ser una realitat a les terres de l'Ebre, en un àmbit funcional propi, específic, a les terres de l'Ebre, i, per similitud –si no per identitat, sí que per similitud– podria ser, lògicament, un instrument també a aplicar en aquestes comarques: tindre un centre de planificació, d'elaboració i d'execució d'iniciatives en aquest territori.

I la tercera proposta és la creació, per llei, de la marca de qualitat Pirineus. Si alguna diferència hi ha també entre la proposta del Centre de Desenvolupament respecte a l'Institut de les Comarques de l'Ebre és que hi ha una disposició transitòria que, per evitar l'*impasse* inicial de funcionament, especifica algunes de les actuacions que s'haurien de fer en aquesta primera actuació, en el primer any de funcionament. Parlem de crear la marca d'Alt Pirineu; elaborar un pla de condicionament dels ferms i els traçats de les principals carreteres de l'Alt Pirineu; elaboració d'un pla per al manteniment de la xarxa de camins de l'Alt Pirineu, etcètera, etcètera, una sèrie de propostes que defineixen ja el treball inicial del Centre de Desenvolupament de les Comarques de l'Alt Pirineu. I una d'aquestes tasques, important, ja és la de marcar una diferència entre el producte del Pirineu, entre l'activitat realitzada al Pirineu i la resta del territori.

Tots sabem que les coses existeixen si es coneixen a través dels mitjans de comunicació, a través de la premsa, a través de la difusió comercial; i les marques de qualitat, les denominacions d'origen, han estat un recurs positiu per a molts territoris que ha permès dinamitzar la producció i la comercialització i, consegüentment, l'economia de determinats territoris. Aquí, la marca de qualitat Pirineus és més àmplia; de la manera que està presentada no sols són les comarques de l'Alt Pirineu, sinó també les altres comarques que la Llei d'alta muntanya defineix com a comarques d'alta muntanya, que són, a més a més, com he dit, de l'Alt

Pirineu, el Ripollès, el Solsonès, el Berguedà i la Garrotxa. I aquesta marca de qualitat hauria de promoure i dinamitzar els productes de caràcter turístic agroalimentari i artesanal.

Pensem que és una bona manera de començar a treballar en aquesta identificació i que hauria de permetre, com hem dit, seguit de les altres dues propostes, l'objectiu final, que és no sols l'estabilitat, sinó la millora de les condicions de vida dels ciutadans de l'Alt Pirineu, i que la gent d'allà pogués sentir-se a gust dins d'un marc d'autonomia en la seua gestió.

Acabo ja amb una petita reflexió: les tres propostes no són definitives –algunes, com he dit, no són coincidents amb les dels altres grups–; són, simplement, tres instruments perquè el conjunt del Parlament pugui entrar a treballar en aquestes qüestions. Pensem que són suficientment àmplies i modificables perquè no es pugui dir que siguin propostes tancades, i creiem que, de la sensatesa i del sentit de responsabilitat del conjunt de grups que estan a la cambra, haurien de merèixer l'aprovació, haurien de merèixer el suport a la seua presa en consideració i, en conseqüència, que es poguessin tramitar per les comissions respectives.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposicions de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya, per al reconeixement de les comarques de l'Alt Pirineu com a àrea funcional de planificació, i de creació de l'Institut per al desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu (presa en consideració)

Per defensar la presa en consideració de les dues Proposicions de llei presentades pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i per posicionar-se respecte als altres grups, té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, benvinguts al Pirineu. No els amagaré pas el meu neguiteig de diputat novell –no seria possible–, però tampoc dissimularé aquella pessigada de satisfacció pel fet de parlar avui per primer cop des del faristol d'aquest hemicicle, i fer-ho, a més, en un plenari gairebé monogràfic sobre el reconeixement del Pirineu. La satisfacció ja seria del tot plena si, a més, les propostions de llei que avui portem al plenari el Grup Socialista, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el nostre mateix, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, poguessin reeixir amb el suport, si més no majoritari, de les diputades i els diputats d'aquesta cambra.

Creiem fermament en la conveniència de modificar el Pla territorial de Catalunya per tal que les comarques de l'Alt Pirineu siguin reconegudes dins d'un mateix àm-

bit funcional de planificació. Ho diem així, ras i curt, o bé llarg, avui, aquí al Parlament, de la mateixa manera que ho dèiem, destacant-ho al llarg de la campanya electoral, en els nostres programes i tríptics i posant-hi especial èmfasi en actes públics a Tremp, a Puigcerdà, a Bellver de Cerdanya, a la Seu d'Urgell, a Martinet, a la vall de Boí, a Peramola, a la Pobla de Segur, al Pont de Suert, a Esterri d'Àneu o a la Torre de Cabdella, en tots els actes públics que vam dur a terme a la gairebé totalitat dels setanta-sis municipis de l'Alt Pirineu.

El Pla territorial, com vostès saben, no reconeix el Pirineu. Les comarques de la Val d'Aran –per descomptat, amb tot el respecte per la seva especificitat–, l'Alta Ribagorça, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, l'Alt Urgell i la Cerdanya, tot i les seves característiques geomorfològiques, territorials, culturals, econòmiques, paisatgístiques, etcètera, etcètera, coincidents, no són reconegudes en el Pla territorial com a àmbit pirinenc.

Aquest fet, creguin-me, senyores diputades i senyors diputats, és causa, quan s'explica, com a mínim de perplexitat, i no és entès de cap de les maneres ni per estudiosos, ni per geògrafs, ni per representants polítics d'altres comunitats pirinenques, com tampoc és entès pels mateixos pirinencs, per les dones i pels homes que habiten dins d'aquest triangle situant al quadrant nord occidental de Catalunya i que podria tenir un vèrtex, per exemple, a Puigcerdà, un altre a Viella, i un altre a Tremp. I no és que no ho entenguin només els catalans del Pirineu que voten una determinada opció política: no ho comprenen els que voten partits avui a l'oposició, però és que tampoc ho entenen els votants, simpatitzants i militants de Convergència i Unió.

El president de la Generalitat ho va dir dimarts dia 15 de desembre de 1992, ho va dir a poc a poc i amb bona veu: «set àrees territorials per planificar el país, una de les quals, la de la muntanya, la del Pirineu, s'entén des d'Aran fins a Cerdanya.» L'endemà, el conseller de Política Territorial, el senyor Joaquim Molins, llavors conseller, rectificava: «No, no, no, president. Són sis àrees; la muntanya i el pla de Lleida, formen un sol bloc, el de Ponent.» L'endemà de la rectificació, una declaració conjunta –era el 17 de desembre del 92– de tots els grups parlamentaris de l'oposició: socialistes, Iniciativa per Catalunya, el Grup Parlamentari Popular i el d'Esquerra Republicana; tots aquests grups parlamentaris, conjuntament, signaven una declaració on –i cito literalment– posaven «públicament de manifest que, per raons científiques, polítiques, cal considerar el Pirineu com una àrea homogènia de planificació, per les seves especials característiques socioeconòmiques, geogràfiques i climàtiques.»

Dos anys després, en el moment de la discussió del Pla territorial –era l'1 de març del 95–, tots els grups de l'oposició –tots els grups de l'oposició– presentaven una esmena, defensada entusiàsticament en tots els casos, i molt especialment pel Grup Popular, en veu del seu portaveu, el senyor Curto, presentaven esmenes en què es demanava la creació d'una àrea funcional de planificació específica per al Pirineu. No cal dir que la llavors majoria absoluta de Convergència i Unió va rebutjar altre cop aquesta proposta.

El 1936 –tirem una mica enrere–, la Generalitat republicana va dividir Catalunya en trenta-vuit comarques i nou regions. La Regió IX aplegava les comarques de la Vall d'Aran, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà i l'Alt Urgell. La Cerdanya formava, juntament amb el Ripollès i Osona, la Regió VI. Els objectius de la divisió territorial del 32 eren establir una divisió administrativa que fes possible una administració democràtica, descentralitzada, propera al ciutadà, efectiva, competent i reequilibradora del territori, en substitució d'una altra divisió provincial, ineficaç i al servei d'un estat centralista. La divisió territorial republicana es basava en quatre nivells administratius: autonomicentral, regional, comarcal i municipal, que funcionaven com un tot; d'acord amb el principi de subsidiarietat, cap nivell administratiu superior no hauria, doncs, de fer-se càrrec de re que pogués efectuar-se des d'un nivell inferior, és a dir, més proper al ciutadà.

La realitat actual, senyores diputades i senyors diputats, és tota una altra. No hi ha un sistema d'administració descentralitzat i esglaonat: Barcelona, regions, comarques, municipis. Barcelona és el centre absolut; les províncies, no se sap massa bé quin paper juguen; les comarques es troben mancades d'una estructura regional superior que les empari, depenent, gairebé exclusivament, de Barcelona, i els municipis –si m'ho permeten– s'agafen allà on poden.

La incorporació al Pla territorial general de Catalunya de les comarques de l'Alt Pirineu dins l'àmbit de Ponent, i pel que fa a la Cerdanya, dins l'àmbit de les comarques centrals, esdevé, sense cap mena de dubte, un pas enrere. Malgrat el precedent de la regió pirinenca del 36; malgrat els moviments ciutadans dels anys 70 i 80, que exigien un enfocament global per solucionar els problemes d'una muntanya marginada –i recordem aquí els grups de l'Alt Pirineu de llavors, que van aconseguir que la Constitució espanyola establís que les àrees de muntanya havien de ser objecte d'un tractament especial–; malgrat tot això i malgrat, a més a més, l'existència d'una llei d'alta muntanya catalana, i malgrat que els consells comarcals de muntanya varen ser els primers a posar-se en marxa, molt abans de l'aprovació de les lleis de comarcaltització, malgrat tot això, senyores diputades i senyors diputats, dona encara la impressió que per la Generalitat de Catalunya, que pel Consell Executiu de la Generalitat, que pels consellers de Política Territorial que s'han anat succeint, que per Convergència i Unió, les comarques pirinenques, les comarques de l'Alt Pirineu, encara no han arribat a la seua majoria d'edat.

Tot llegint el *Diari de Sessions* del dia 1 de març del 95, relat del Ple de la discussió del Pla territorial general, i, en concret, el debat de l'esmena relativa al reconeixement del Pirineu, el diputat de Convergència i Unió senyor Pont afirmava que el Pirineu, com a àrea funcional de planificació de serveis, no hi cabia, dins el Pla territorial; que li sabia molt de greu, que volia el millor per a tots els habitants del Pirineu, però que les comunicacions entre les diferents comarques del Pirineu, així com un nombre massa limitat d'habitants, no feien possible una àrea funcional, «si més no» –afirmava–, «amb la voluntat que tenen les sis actuals». «No

hi cap», deia el diputat senyor Pont. És curiós; és curiós, però, que aquests arguments per a oposar-se llavors a l'àmbit funcional de l'Alt Pirineu —em refereixo al del despoblament i al de les comunicacions intercomarcals, en principi tan consistents i aparentment de força pes— no siguin expressats ara per Convergència i Unió, no siguin expressats ara pel portaveu de Convergència i Unió. Lluny... Perdó, pel portaveu de Convergència i Unió fora de la sessió d'avui, és a dir, en privat, en particular, en el text d'una proposició no de llei que s'havia llançat, diguem-ne, a l'interès dels diversos grups parlamentaris.

Doncs, bé, lluny d'utilitzar raonaments d'aquest tipus, Convergència i Unió diu ara que s'avindria..., o almenys deia fora d'aquesta sessió, fora d'aquest hemicle, en els passadissos —puntualitzo—, Convergència i Unió diu ara que s'avindria a la creació de l'àmbit funcional de l'Alt Pirineu sempre que les administracions locals afectades s'hi manifestessin majoritàriament a favor. És a dir que ara ja no té tanta importància si els pirinencs som molts o som pocs: si hem de passar pel port del Cantó, el de la Bonaigua, el de Perves, per la collada de Toses, per la carretera de Bóixols, amb port inclòs, el que de debò —de debò— compta ara, sembla ser, és que els ajuntaments i els consells comarcals del Pirineu s'hi manifestin majoritàriament favorables. I davant d'aquesta ambigüitat cal preguntar: què vol dir «majoritàriament favorables»? Potser que la majoria dels setanta-sis municipis s'hi manifestin a favor, independentment del nombre d'habitants que tingui cadascun d'ells? Potser que s'hi manifestin a favor la majoria dels habitants que resideixen als setanta-sis municipis pirinencs?

O, tal vegada, que siguin els consells comarcals els que s'hi haurien de mostrar majoritàriament favorables després d'haver consultat els diferents municipis que en depenen?

En tot cas, deixin-me que els digui, senyores diputades i senyors diputats, que els pirinencs i les pirinenques no han estat aliens a la proposta de creació d'un àmbit funcional de planificació propi per al Pirineu. Ajuntaments i consells comarcals, és a dir administracions locals que agrupen més del 50% de la població de l'Alt Pirineu, ja van prendre acords tot just el llavors conseller Molins va presentar el Projecte de pla territorial, sol·licitant expressament i oficialment el reconeixement d'aquesta àrea específica. Algú pensarà: «És clar, tots són del mateix color polític», doncs no; deixin-me que citi com a exemple —i n'hi ha d'altres— el Consell Comarcal de l'Alt Urgell, el qual amb la seva presidenta al davant, Maria Dolors Majoral, s'ha distingit, es van distingir en aquell moment, i encara ara, pels seus posicionaments clarament partidaris de la creació d'aquest nou àmbit.

I n'hi ha més. Fa molt pocs dies —dijous passat, concretament—, quatre dels sis ajuntaments capitals de comarca de l'Alt Pirineu, representats pels seus alcaldes, signaven un acord a Gerri de la Sal, municipi del baix Pallars, a la comarca del Pallars Sobirà. Els alcaldes de Tremp, de Pont de Suert, de la Seu d'Urgell i de Puigcerdà manifestaven —i cito literalment— «la necessitat objectiva de reconèixer l'Alt Pirineu com a àmbit

funcional de planificació dins el Pla territorial, donada» —una altra vegada— «l'especificitat de les característiques físiques, climàtiques i socioeconòmiques del territori constituït per l'Aran, l'Alt Urgell, l'Alta Ribagorça, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà», territori que ocupa ni més ni menys que la cinquena part de Catalunya.

I aquell que abans se'n malfiava ara també deurà dir: «És clar, aquests alcaldes són tots del mateix color polític». Doncs tampoc; l'alcalde de Puigcerdà, l'amic i company Joan Carretero —d'Esquerra Republicana, per cert— és un entusiasta defensor del reconeixement del Pirineu. Avui Puigcerdà, i per extensió la Cerdanya —tot i el túnel del Cadí com a lligam amb les comarques centrals, al qual feia referència el diputat de Convergència i Unió, senyor Pont, el dia de l'aprovació del pla—, manté unes relacions cada cop més estretes amb la Seu d'Urgell, compartint serveis en el camp sanitari, tot i pertànyer a regions sanitàries diferents; en l'esportiu i cultural; en l'econòmic; en l'ensenyament, etcètera.

L'Alt Pirineu, senyores diputades i senyors diputats, no és un invent, no és un bluf, no és un producte més o menys ben embolicat, no és un reclam publicitari. Publicacions, entitats culturals i associacions el tenen com a marc de les seves activitats. El meu mateix partit, Esquerra Republicana, està organitzat en federacions regionals, una de les quals és la de l'Alt Pirineu. I celebrego poder dir també, avui aquí, que el proper dissabte dia 25, Iniciativa per Catalunya celebrarà a Tremp la seva primera assemblea del l'Alt Pirineu, tal com m'ha fet saber l'amic Amadeu Gallart, primer alcalde democràtic de la Seu d'Urgell d'ençà de la dictadura i defensor de primera hora, entre molta altra gent, del reconeixement del Pirineu. Doncs, Iniciativa per Catalunya celebrarà també la seva primera assemblea de l'Alt Pirineu, adoptant també aquesta estructura orgànica. Per tant, benvinguts al club.

L'Alt Pirineu és una realitat aglutinadora d'un conjunt de comarques que han patit tradicionalment situacions dramàtiques pel que fa al seu desenvolupament. Ha estat justament en aquestes comarques nord-occidentals on s'han donat situacions molt clares de subdesenvolupament, de regressió demogràfica, d'envelliment de la població, d'índex de solteria, d'abandonament psicològic i físic, i també de manca de perspectives individuals i comunitàries.

Encara avui a l'Alt Pirineu, tot i els avenços evidents dels darrers anys, un de cada cinc pobles és abandonat, molts nuclis de població pateixen importants dèficits en electrificació, en xarxa de sanejament, en carretera asfaltada. És cert que a l'Alt Pirineu només hi viu l'1% de la població de tot Catalunya; el diputat senyor Pont —el torno a citar— deia que la poca població del Pirineu no feia possible un àmbit específic, però és que aquest 1% de la població ha de gestionar ni més ni menys que el 20% del territori, de tot el territori del Principat de Catalunya.

L'Alt Pirineu és una àrea socioeconòmica homogènia i amb una problemàtica específica. Per tant, pensem que a tot un seguit de necessitats sanitàries, de turisme

de muntanya, d'agricultura i ramaderia de muntanya, forestals, de comunicacions, d'ensenyament, de millora de l'hàbitat rural, etcètera, diferents a la resta del país, caldrà respondre-hi, doncs, també, ben segur, decididament, amb tot un seguit de polítiques sectorials també diferenciades i pensades per a aquestes zones de muntanya.

I, parlant de polítiques diferenciades, deixin-me que posi en aquests moments precisament l'ensenyament com a exemple. A ningú se li ha d'escapar el que pot suposar a mitjà termini per al despoblament de molts nuclis l'aplicació del Mapa escolar a les zones de muntanya. Molts escolars deixaran el seu poble per iniciar l'ensenyament secundari obligatori a l'institut més proper, en la majoria dels casos a la capital de la comarca; alguns hauran de recórrer al voltant de cent quilòmetres cada dia –d'altres, més– per carreteres de muntanya, com els de la vall de Josa i Tuixén; o bé els nuclis agregats dels municipis de Coll de Nargó; o bé els de Músser, Arànsér, Lles de Cerdanya; Travesseres, Estana i altres al municipi de Montellà i Martinet, o bé els de Fígols, Alinyà i els de la Vall de Cabó i tota la zona escolar de la Nariada, per citar-ne uns quants.

El Mapa escolar ha estat elaborat amb paràmetres de zones molt poblades, ben comunicades i amb molts nuclis propers, característiques, aquestes, que tenen ben poc a veure amb la realitat de les comarques i els municipis de l'Alt Pirineu. Fent memòria i parlant d'això, no podem oblidar, doncs, la política generalitzada de tancament d'escoles unitàries els anys setanta, promoguda per l'aleshores ministre d'Educació Villar Palasí, i molts en aquella època endevinaven que darrere el tancament de l'escola vindria, de manera irrefutable, com així va succeir efectivament, el tancament del poble.

Doncs bé, amb l'aplicació del Mapa escolar a algunes comarques del Pirineu –i per res voldria que em titllessin, senyores diputades i senyors diputats, de catastrofista– podem estar iniciant, amb altes probabilitats de reeixir en l'intent, el procés accelerat de davallament ja no d'aquells pobles petits que es van tancar en aquella època, sinó dels nuclis mitjans i referencialment molt importants dins cada comarca. A l'època d'en Villar Palasí es tractava dels pobles petits, aquells que es precipitaven de manera irreversible cap al despoblament, però és que ara es tracta de municipis com Bellver de Cerdanya, com Martinet, com Organyà, com Coll de Nargó.

Les mateixes raons que l'any 88 van portar a organitzar les escoles unitàries a les anomenades zones escolars rurals, aquestes mateixes raons haurien de servir avui per defensar que aquestes puguin impartir el primer cicle, únicament –únicament– el primer cicle, de l'ensenyament secundari obligatori i evitar d'aquesta manera que els escolars de molts municipis del Pirineu se'n vagin dels seus pobles abans dels catorze anys, conscients que amb ells poden anar-se'n també els pares i els padrins. Respostes, doncs –i perdonin que m'hagi allargat tant en la qüestió de l'ensenyament–, respostes, doncs, diferenciades també en el camp de l'ensenyament.

Al llarg dels darrers anys a ningú escapa que el Pirineu ha viscut unes millores molt substancials, sobretot pel que fa a les comunicacions i a les infraestructures bàsiques, degut als esforços de les administracions, tant del Govern central com de la Generalitat de Catalunya. Ara bé, cal donar un impuls decidit per aconseguir l'optimització de tots els recursos de les seves comarques. Sovint, les pirinenques i els pirinencs han viscut, hem viscut, viuen, vivim marginats i marginades en unes comarques riques en recursos naturals, riques en aigua, riques en fusta, riques en energia elèctrica, riques en neu, riques en paisatge, però és que sovint aquests recursos són aprofitats en benefici d'altres i no reverteixen directament al Pirineu.

És convenient, doncs, la creació d'un organisme autònom de caràcter administratiu que, com a instrument integrador i potenciador dels seus esforços i dels esforços que faci cada administració en el seu àmbit respectiu, detecti millor les necessitats i, per tant, s'encarregui de l'estudi, del foment i, si s'escau, de l'execució de totes aquelles activitats encaminades al desenvolupament integral de l'Alt Pirineu.

Ens cal, doncs, l'existència d'un organisme que aposti pel futur i doni resposta als reptes que el Pirineu s'ha de marcar pel més enllà del 2000, que està tot just, tot just a la cantonada.

És per això, i amb aquesta voluntat, que presentem avui en aquest plenari la Proposició de llei de creació de l'institut per al desenvolupament de les comarques de l'Alt Pirineu, una proposició de llei d'onze articles, una disposició transitòria i tres disposicions finals, i precisament a la disposició transitòria s'apunta com a objectiu d'aquest Institut la creació de la marca Alt Pirineu, o Pirineus, com en vulguin dir, per a productes agraris, turístics i artesanals.

No cal dir, doncs, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya votarà també favorablement les dues proposicions de llei que sobre la creació de la marca de qualitat Pirineus ha presentat el Grup parlamentari Socialista i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

La creació de la marca de qualitat Alt Pirineu o Pirineus, es digui com es digui, pot, efectivament, estimular aquells sectors de l'economia que intervenen i cohabiten en la mateixa realitat pirinenca. No podem obviar que les comarques del Pirineu es troben davant unes enormes possibilitats en el camp del turisme i en el camp dels serveis i, doncs, cal aprofundir-hi, en aquestes possibilitats, però, això sí, sense que això vagi en detriment d'altres sectors productius, ja sigui el primari –agricultura i ramaderia de muntanya–, com el del foment d'una petita o mitjana indústria lligada, adequada i directament vinculada a les característiques de la muntanya, tant pel que fa a les seves dimensions com als productes a elaborar.

Avui, senyores diputades i senyors diputats –i ja per acabar–, presentem en aquest plenari dues proposicions de llei vinculades directament al desenvolupament del Pirineu: l'una reclama en aquest hemicicle el reconeixement d'un territori que fora d'aquesta cambra és a bastament reconegut per tothom; l'altra vol que els pi-

rinencs i les pirinenques, tot i patir durant molts anys importants dèficits en el seu desenvolupament integral, puguin aconseguir l'optimització de tots els seus recursos canalitzant-los amb la creació de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Alt Pirineu.

És en aquest sentit, doncs, que demano el vot favorable de totes les diputades i de tots els diputats d'aquesta cambra, i de manera molt especial als del Partit Popular, tot fent una apel·lació a la seva... —del Grup Popular, perdó, senyor Curto (*rialles*)—, tot fent una apel·lació a la seva coherència.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se respecte... (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) Perdó, sí.

El Sr. Curto i Casadó

Per a una millor orientació de la presidència, lo posicionament del Grup Popular, que en principi li havíem anunciat al president, lo dividirem en dos intervencions dels diputats senyors Fabregat i Herranz, per este ordre, sense esgotar, per suposat, lo temps que es va acordar a la Junta de Portaveus.

El president

Quin d'ells és primer?

El Sr. Curto i Casadó

El senyor Fabregat.

El president

Doncs, per posicionar-se respecte a la presa en consideració de les proposicions de llei defensades anteriorment, poden procedir ja, naturalment, els grups que no han presentat fins ara proposicions. I, en primer lloc, té la paraula pel Grup Popular, el diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Honorable president, honorables consellers, il·lustres senyores diputades, senyors diputats, com es deia, avui: l'Alt Pirineu.

Els il·lustres diputats que m'han precedit, tots ells signants de les diferents proposicions de llei, han fet referències socioeconòmiques, físiques i culturals, entre d'altres, per englobar dins d'aquest àmbit, dins d'aquest nou àmbit que es proposa, sis comarques, incloure-les dins el Pla territorial general de Catalunya, comarques, com bé s'ha dit aquí de l'Alt Urgell, l'Alta Ribagorça, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, la Vall d'Aran i la Cerdanya; sis comarques de les quals cinc avui són integrades dins de l'àmbit de les comarques de Ponent, coincidint dins de la província de Lleida, i la restant, la Cerdanya, dins de les comarques centrals i a la vegada —no en tota l'extensió, però majoritàriament— dins de la província de Girona.

El que es posa avui a debat és una presa en consideració de diferents proposicions de llei amb la mateixa finalitat i mateix text. El Grup Popular anuncia que vol consens, consens que avui no sembla possible, consens que em permetran que demani en aquesta cambra en temes com el que debatem, però a la vegada em permetran que faci diferents consideracions.

En primer lloc, consideracions del mateix debat —que s'hi ha fet també referència aquí, i s'ha fet esment que se celebrà el dia 1 de març del darrer any—, i, dins d'aquestes, les dels diferents grups parlamentaris. Nosaltres, el Grup Popular, varem dir, entusiastament —no quant a les esmenes, sinó quant a la Llei—, que la Llei, o en aquell moment Projecte de llei, no era dolenta, i que, entre d'altres, i degut a l'acceptació de prop del setanta per cent de les esmenes que presentà el Grup Popular, d'alguna manera milloraven el mateix text del Projecte de llei, algunes tan importants com les referents a planificació hidràulica, fet que entre d'altres motivà que retiréssim l'esmena de retorn amb text alternatiu. Però també varem fer esment —i, més que esment, insistència, m'atreveria a dir— del reconeixement de les atribucions de les corporacions locals, i, és clar, dels recursos ambientals —dels «béns lliures», varem dir en aquell moment; de la «natura activa», si se'm permet, també, com s'ha dit avui en aquesta cambra—, de béns com l'aigua, el paisatge, i fins i tot el silenci i el repòs, que s'han convertit avui, també, en béns econòmics.

La resta de grups varen fer referència, i hi varem coincidir tots plegats, que el Projecte de llei arribava amb una demora de deu anys, provocant, en més o menys mesura, que no hi hagués hagut una protecció per evitar la destrucció i protecció per possibilitar la productivitat, deu anys per fer complir la Llei 23 de 1983, una bona llei. Coincidències que ho foren en el que avui encara sembla una proposta demogràfica increïble, com la de passar a Catalunya de sis milions d'habitants a set milions i mig d'habitants l'any 2025, que era necessari un més ampli consens parlamentari i que era necessari un debat amb participació del conjunt de les administracions de Catalunya. Entre les opinions, referències i posicionaments dels diferents grups, Iniciativa per Catalunya - Els Verds ens deia que s'havia de reduir l'horitzó del mateix Pla territorial general per fixar-lo no més enllà de l'any 2005-2010.

El Grup Socialista, en paraules de l'il·lustre diputat senyor Joan Ganyet, recordava la declaració conjunta, de què avui també s'ha fet esment aquí, del 17 de desembre de 1992, de tots els grups de l'oposició, per la qual es demanava l'àmbit de l'Alt Pirineu. Per nosaltres, en aquell moment, com en el mateix debat de l'1 de març de 1995, les comarques de l'Alt Pirineu havien de ser principalment les comarques més al nord, és a dir la Vall d'Aran —i els aranesos volen, i després en faré esment, que no se la consideri com a tal—, el Pallars Sobirà, l'Alt Urgell i la Cerdanya. Així com, a la vegada, l'il·lustre diputat senyor Ganyet feia constants referències a la Llei de muntanya de 1983. I, finalment, el Grup de Convergència i Unió, el Grup del Govern, ens ha afirmat que durant molt de temps els tècnics, els redactors del Pla, havien contemplat la possibilitat de l'àmbit de l'Alt Pirineu.

En segon lloc, un grup de consideracions del llavors honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Roma –i llegeixo textualment–: «La política reequilibradora ha de tindre quatre pilars: les infraestructures del transport, els equipaments, les mesures de foment i la política mediambiental. S'ha de corregir la tendència al despoblament de parts del territori on existeixen nivells de renda inadequats. La política equilibradora ha de tindre en compte carreteres, ferrocarrils, serveis sanitaris, sòl industrial, política agrària. Es fa necessària la protecció d'espais, valors naturals intrínsecs, valors agrícoles o forestals, capacitat reequilibradora amb l'home-natura, valors culturals, i també s'han de tindre criteris de legislacions sectorials, com per exemple amb les lleres dels rius.»

S'ha fet esment aquí a la Llei d'alta muntanya, tenint present que en aquesta Llei s'engloben quatre comarques més, que no es plantegen, com s'ha dit també, dins de l'àmbit de l'Alt Pirineu: el Ripollès, el Berguedà, el Solsonès i la Garrotxa.

En quart lloc de consideracions, la Vall d'Aran, tenint en compte el mateix Estatut d'autonomia, la disposició addicional primera, que diu: «En el marc de la Constitució i del present Estatut seran reconegudes i actualitzades les peculiaritats històriques de l'organització administrativa interna de la Val d'Aran.» I també el seu article 3.4, de les disposicions generals, on diu: «La parla aranesa serà objecte d'ensenyament i d'especial respecte i protecció.»

En cinquè lloc de consideracions, del grup de consideracions, la mateixa Llei del Pla territorial general, i en especial l'article 4.3, que fa referència als objectius de preservació del medi, l'article sisè, que fa referència a les comarques de muntanya, i el vuitè, la revisió del Pla, ja sigui a criteri del Govern de la Generalitat o quan ho acordi el Parlament de Catalunya.

El sisè grup de consideracions que vol expressar el Grup Popular, ho són en el que tots els grups sempre hem coincidit: considerar de donar entrada a les opinions i interessos del territori, tal com marca la Llei de política territorial, i tenint en compte que durant el procés d'informació institucional, que durà cinc mesos, ja es produí.

I l'últim grup de consideracions –i sense voler ser «farragós» amb dades– són algunes diferències entre les mateixes comarques que es proposa que englobi el mateix àmbit. Diferències en habitants per quilòmetre quadrat –dels quatre habitants per quilòmetre quadrat al Pallars Sobirà als prop de vint-i-tres a la Cerdanya–; de l'evolució de la població de dret, des de l'any 1975 al 1994, amb una pèrdua de més del 14% a l'Alta Ribagorça i un increment proper al 35% a la Vall d'Aran; de la variació relativa a l'atur entre 1994 i 1995, amb un increment de l'atur de més del 8% al Pallars Jussà i una reducció de més del 32% a la Vall d'Aran, i tenint en compte que no hi ha cap capital de comarca que jugui un paper més important que una altra –ara bé, totes juguen un important paper comarcal dins de la seva pròpia comarca–, sense oblidar tampoc les condicions orogràfiques, les distàncies i els trajectes difícils que fan que les comarques, sobretot les més

distanciades unes de les altres, tinguin poques relacions entre elles.

Des del Grup Popular, hem cregut important fer aquestes consideracions: la Llei del Pla territorial general, el debat que comportà l'1 de març del darrer any, l'esmena de llavors, les proposicions de llei d'ara, la Llei de muntanya, les peculiaritats de la Vall d'Aran i algunes de les diferències entre les mateixes comarques. Les comarques que avui s'han portat a debat per a aquest nou àmbit no han de tindre –des del punt de vista, almenys, del Grup Popular– colors polítics; des del Grup Popular volem que tinguin el color verd dels seus paisatges i el blanc de les seves neus. És per això que no ha de ser una minoria majoritària la que faci que es prenguin en consideració aquestes proposicions de llei, que des del Grup Popular esperem i desitgem que en un futur immediat s'arribi a un consens i puguem definir, tots plegats, comarques de muntanya i l'Alt Pirineu. És per tot el que hem exposat que el Grup Popular s'abs-tindrà en el que fa referència..., en el que fa esment a les proposicions de llei sobre l'àmbit de l'Alt Pirineu, amb l'ànim i fixant la mirada en el Grup del Govern, perquè intenti que el pluralisme d'aquesta cambra es converteixi, en un futur proper, en consens i unanimitat.

Però també veiem que uns dels altres punts de l'ordre del dia d'avui són els que fan referència a la creació d'un institut, d'un centre, de desenvolupament de l'Alt Pirineu. L'1 de març del darrer any, en aquesta cambra, per part del Grup Socialista, s'escoltà: «El Pla territorial complica encara més el difícil entramat de divisions administratives, de divisions administratives catalanes: 944 municipis, 41 comarques, 4 províncies, 2 entitats metropolitanes, 76 mancomunitats de municipis, 25 consorcis; a més del que diu el mateix Pla: 301 àrees bàsiques territorials, sistemes o plans de propostes i, per acabar, les 6 àrees funcionals territorials.» I continuo també amb el que des del Grup Socialista es digué, fent referència al senyor Xavier Sanclimens, en el seu estudi sobre l'administració a Catalunya, on deia que hi ha massa nivells d'administració a Catalunya, que hi ha massa càrrecs públics, i el Grup Socialista digué, en aquell moment: «més de deu mil càrrecs públics a Catalunya.» Coincidim amb el Grup Socialista: hi ha massa càrrecs públics i massa funcionaris a Catalunya. No s'escaparà a les il·lustres senyores diputades i senyors diputats que el que es proposa amb aquestes proposicions de llei és, entre altres, més càrrecs públics i més funcionaris. Càrrecs públics i funcionaris que, amb aquest institut, creiem des del Grup Popular que no aportarien una bona tasca a aquelles terres.

Fa ben pocs dies, tots els grups vàrem presentar una proposició de llei per reformar l'Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre. Repassem allò en què tots plegats vàrem coincidir: escassa atribució de recursos consignats als pressupostos de la Generalitat; en conseqüència, tots plegats demanàvem més mitjans, tant personals com pressupostaris..., i avui, un nou institut. Entre d'altres, per al de l'Alt Pirineu es proposa: una gerència de promoció agrícola, una gerència de gestió forestal, una gerència d'iniciatives locals i d'ocupació i un consorci de turisme. I els recursos –des del Grup Popular, almenys–, ens preguntem d'on, d'on

sortiran. S'han fixat, a més, que en tot el seu articulat les proposicions de llei que s'han presentat no fan ni tan sols referència a les que, entre d'altres, han dut l'Institut de les Terres de l'Ebre a ser un laberint de representació política? Es garanteix per algun lloc la representació dels partits o coalicions amb representació al Parlament de Catalunya? En paraules de l'illustre diputat senyor Víctor Gimeno, quan es feia la Proposició de llei per a la reforma de l'Institut de les Terres de l'Ebre, i aprofitant les seves paraules, deia: «Mirin, paraules no: compromisos legals.» Novament, sens dubte, cauríem en el tema de la presidència, motiu pel qual, el de les Terres de l'Ebre, l'Institut de les Terres de l'Ebre, és crear la figura del vicepresident...

Pel Partit Popular, pel Grup Popular, aquests serien i són motius suficients per dir no a aquesta presa en consideració. Però n'hi ha d'altres: s'han repassat i s'han llegit els grups proposants la Llei d'alta muntanya, llei que engloba totes les comarques que es proposen per a aquest institut, a més d'altres, com ja s'ha dit abans? L'article primer diu: «Aprofitar i desenvolupar íntegrament els recursos econòmics; crear-hi les infraestructures i serveis necessaris; aturar-hi la regressió demogràfica i, alhora, crear un desenvolupament harmònic de tot el territori; fer compatible el desenvolupament turístic, esportiu, recreatiu i econòmic amb la preservació del paisatge, del medi i dels ecosistemes de muntanya; dotar d'una infraestructura administrativa que garanteixi l'assistència tècnica als municipis muntanyencs que en necessitin.» El seu article quart diu: «El Pla comarcal de muntanya és l'instrument bàsic per al desenvolupament i l'aplicació de la política de muntanya», i, dins del Pla, l'estudi socioeconòmic de la comarca i l'explicitació de les possibilitats de desenvolupament, els programes d'actuació —o sigui les accions, la localització d'aquestes, els terminis i el cost de les inversions necessàries—, fa referència també als plans d'inversions i a les directrius orientadores de planificació urbanística a l'àmbit comarcal, i diu, entre d'altres, que s'han de tindre en compte els plans d'altres administracions actuants en el territori. En el seu article cinquè diu: «El Pla comarcal de muntanya i el programa d'actuació corresponent han de determinar, com a mínim, objectius i mitjans en relació amb defensa i conservació del medi i del patrimoni, promoció i foment d'activitats agràries, protecció del turisme, de la indústria i de l'artesanía, habitatge...», fa referència a les obres públiques —amb especial prioritat a la xarxa viària—, la sanitat i l'assistència social, i fa referència —i s'ha dit aquí, també— a l'ensenyament, concretament, i a l'esport. En el seu article sisè parla de la coordinació de programes d'actuació de diverses comarques i de les diferents comarques de muntanya. En el novè, que el Consell Executiu ha d'establir un sistema de prioritats en les ajudes i subvencions. En el desè, que la Generalitat, en el marc de les seves competències, pot constituir organismes que fomentin la plena ocupació i el desenvolupament econòmic. I en l'onzè, que el Consell Executiu ha d'establir una política de subvencions. I a més, i per acabar, en el catorzè parla de la composició del mateix Consell General de Muntanya.

Senyores diputades i senyors diputats, aquest és el segon bloc de consideracions, quant a les proposicions de

lleï sobre la creació d'un institut de desenvolupament per al Pirineu, pel qual el Grup Popular votarà negativament en la presa de consideració d'aquestes proposicions de llei. Les comarques de muntanya tenen la seva llei, i tenen la llei que data de 1983; hem de protegir-les, però no intentem entre tots burocratitzar-les, burocratitzar més les administracions i transformar-les en el que a vegades es transformen: en suprapoders polítics.

Moltes gràcies, honorable president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per continuar el torn d'intervenció en nom del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Herranz.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Per posicionar-nos sobre la creació de la marca de qualitat Pirineus, molt breument diríem que en el fons de la qüestió estem d'acord, perquè som conscients que les comarques pirinenques cal que es desenvolupin dins dels sectors productius, tant terciari, industrial i tots aquells que puguin minvar l'efecte de desertització i redistribuir millor la població i els guanys que puguin tenir. Per tant, estaríem d'acord en el fons de la qüestió, però no podem estar d'acord en la forma en què es planteja, mitjançant les proposicions de llei que s'han presentat.

En aquests moments, i en allò referent, purament, al turisme, la marca Pirineus es troba ja consolidada, i creiem que empara d'una forma prou satisfactòria els productes turístics que hi són inclosos. Està tutelada pel Patronat de Turisme de la Costa Brava - Girona, i en allò referent a Lleida per la marca turística Terres de Lleida, integrades en el Consorci de Promoció Turística de Catalunya, i, per tant, des d'aquest punt vista, la creació d'un nou organisme regulador pensem que només podria crear confusió i desbaratar els mecanismes ja existents.

Per altra part també, en aquests moments, ja existeixen distintius de qualitat, dels quals estan reglamentats tres, que fan referència a la procedència geogràfica del producte: la denominació d'origen, la denominació de qualitat i la denominació comarcal. I en base a això ja hi han molts productes provinents de les terres pirenaïques i de la franja pirenaica que estan acollits a aquestes denominacions d'origen o de qualitat. A tall d'exemple: el formatge de l'Alt Urgell - Cerdanya, denominació de qualitat; vedella de Pirineus catalans, denominació de qualitat; mantega de l'Alt Urgell - Cerdanya, denominació de qualitat. També observem que hi han moltes denominacions comarcals com les de la Vall d'Aran, Alt Urgell, Pallars Jussà, Ripollès, Alt Empordà i altres moltes, que, a més a més, poden incloure en els seus productes la denominació Muntanya en els casos en què hi siguin elaborats íntegrament.

Per altra part, i des del punt de vista reglamentari, segons el Reglament 2081/92, de la Unió Europea, no és possible reglamentar una marca de qualitat comuna que

agrupi diversos articles de diferents sectors, i en el cas..., i encara que siguin del mateix sector –per exemple, l'alimentari–, no és possible la regulació de tots els productes de forma conjunta, sinó que caldria reglamentar-ho per a cada un dels productes per separat.

Per tant, i a la vista de l'exposat anteriorment, creiem que la creació d'aquest nou organisme no respon a cap necessitat de la zona pirinenca perquè actualment ja es compleixen gran part de les propostes de què es fa resson aquesta Proposició. Per altra banda, seria difícil integrar dintre de la forma reglamentària que hem dit abans productes tan diversos i heterogenis sota el mateix consell regulador, si ens atenim a la normativa europea.

Aquests que he dit fins ara serien els motius pels quals hem de dir que no ens sembla bé la forma de presentar la proposta, però penso que, a més, he de fer esment d'un plantejament polític. La constitució d'aquest nou organisme, quan ja s'ha vist que n'hi ha d'altres que fan la pràctica totalitat de les competències que se li volen atribuir, va en contra de la política d'austeritat administrativa que el Partit Popular ha propugnat en el seu programa, i, per tant, no podem donar suport a iniciatives que fan créixer més la ja prou crescuda maquinària burocràtica del país i afavorir la duplictat d'accions i competències, com seria el cas.

Ara bé, com he dit al principi, no podem estar en contra de l'esperit final de la proposta, que és la preocupació pel desenvolupament d'unes comarques del nostre país, preocupació que compartim. Per tant, no votarem en contra de la proposta, però, per ser conseqüents amb les nostres propostes programàtiques, anunciem l'absència del Grup Popular.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon de prendre el torn de la paraula, pel Grup de Convergència i Unió..., té la paraula el diputat senyor Isidre Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Moltes gràcies, senyor president. Pujo a la tribuna per posicionar-me en un debat que crec que cal clarificar abans de començar el meu posicionament. Nosaltres estem fent un debat sobre si s'admeten a tràmit o no unes propostes parlamentàries, unes proposicions de llei, i si triomfés aquesta admissió a tràmit, doncs, discutiríem uns textos, que lògicament en faré esment, perquè és un dels elements principals per decidir si s'admeten a tràmit o no, però sortosament, senyores i senyors diputats, senyors ponents dels altres grups parlamentaris, sortosament, avui no estem discutint ni l'existència ni el reconeixement del Pirineu, per sort del mateix Pirineu. El Pirineu existeix des de sempre, des d'abans que nosaltres naixéssim, qualsevol de les persones que som aquí. El Pirineu no requereix un reconeixement com el que s'atribueix la seva inexistència: el Pirineu existeix, està reconegut, i després explicaré com i per què. I, sortosament –i crec que és un cert punt de manipulació–, el Pirineu no quedarà reconegut o no reconegut en funció que es creï una àrea funcional de

planificació, és a dir, en funció que sobre el mapa fem una ratlla sobre el territori i apliquem un instrument de planificació. Hi insisteixo: per sort de tothom, no cal que tinguin aquesta angoixa determinats senyors diputats que d'avui depèn el reconeixement o l'existència del Pirineu.

Són molt diversos els motius que ens faran posicionar en contra de la tramitació d'aquestes proposicions de llei, són diversos: alguns referents al fons de les propostes, i altres que fan referència a la forma. En alguns aspectes crec que em caldrà també contradir algunes de les afirmacions que s'han fet des de la tribuna, que ens semblen excessives i incorrectes.

Primer podríem entrar en un element de fons que ha sortit, hi ha un diputat d'un grup parlamentari que ho ha comentat; diu: «Escolti, en el seu moment, quan es va discutir el Pla territorial general, es feia referència al contingut, a les característiques físiques, tècniques, demogràfiques, econòmiques d'aquesta zona, per tal de justificar o no l'existència d'aquesta àrea funcional de planificació.» Efectivament, aquests motius existeixen, en part s'han dit després, però és evident que, si vostès llegeixen la Llei de creació del Pla territorial i s'hi entenen, l'article 4.2 de la Llei parla, per exemple, que les estratègies a què es refereix la mateixa llei s'han d'aplicar als sistemes urbans com a àrees territorials articulades a l'entorn d'un nucli urbà generador de cohesió i d'influència. Això és un text que diu la Llei i que cap de les propostes que s'han presentat pretén modificar. Les úniques modificacions que es proposen és crear una nova àrea funcional, no pas aquesta. I és veritat que amb les característiques de les comarques del Pirineu de les quals es fa esment, i en general de tot el Pirineu, és veritat, tal com s'ha dit, que les distàncies, les característiques geogràfiques, les característiques físiques fan que la dinàmica de relació entre uns territoris i altres no sigui exactament coherent dins d'aquestes comarques estrictament, sinó que ho són –tan important o més encara– amb les comarques veïnes, en molts casos, de les comarques del Pirineu.

Per tant, el Pirineu existeix, té unes característiques pròpies, té una personalitat comuna, però, senyores i senyors diputats, sortosament, el que estem discutint és si és una àrea funcional o no. I encara els diré més: no estem discutint tant si és una àrea funcional o no, estem discutint si crear una àrea funcional i, per tant, un pla territorial parcial per a aquell territori és un instrument útil o no per al seu desenvolupament.

Per cert, plantejat el debat sobre si tècnicament aquest territori té la cohesió necessària perquè es plantegi una àrea funcional de planificació, també crec que s'hauria de tenir cura a l'hora de fer referència a segons quines converses entre els diferents grups parlamentaris, perquè, senyors diputats, aquest debat crec que és un debat sortosament superat; el debat en què estem avui, sobretot, concentrats és un debat molt més de tipus polític, al qual després faré referència.

Dit sigui de passada, quan parlem d'aquest territori, d'aquestes comarques de muntanya, hi ha també un element de gran contradicció entre les diferents propostes, i entre el llenguatge de les diferents propostes. Aquí

es plantegen, per exemple, una marca de qualitat per al Pirineu o bé un centre d'investigació o de desenvolupament per al Pirineu, al qual s'atribueix un determinat àmbit territorial. En canvi, pel que fa a l'àrea funcional de planificació, no es planteja el mateix. Per cert, senyor Gimeno, no les comarques de la província de Lleida, perquè en la planificació actual la Cerdanya i el Solsonès depenen de les comarques centrals.

Alguns dels grups que proposen aquestes modificacions ens parlen de crear una àrea funcional de planificació amb les comarques del territori de Lleida, deixant fora comarques del Pirineu com la Garrotxa, el Ripollès o el Berguedà i, alhora, ficant aquestes comarques dins de la marca de qualitat Pirineu o dins de la influència d'aquest centre de planificació. A nosaltres ens sembla que això és una contradicció; i encara n'hi ha més, de contradiccions. I per què fora el Solsonès? Potser vostès em diran –també m'ho han dit en passadissos, això, eh?–, potser em diran que el Solsonès «és del Pirineu però no és ben bé del Pirineu», «té algunes característiques similars però unes altres no...» Les propostes que avui estem discutint, senyores i senyors diputats, estan plenes d'incoherències i de contradiccions: per què, doncs, una àrea de planificació del Pirineu sense la Garrotxa, el Ripollès i el Berguedà?; probablement perquè aquestes comarques no tenen tanta relació amb les comarques de muntanya del Pirineu lleidatà? Doncs bé, és un dels elements que jo els deia abans, que genera dificultats a l'hora d'aprovar aquesta iniciativa. Però, i per què no el Solsonès? No ho entenem –no ho entenem.

Fora d'aquests arguments específics de les característiques d'aquest territori i del que representa crear una àrea funcional, n'hi ha d'altres que també són importants: l'especificitat. Sortosament, això no està en qüestió. L'especificitat d'aquest territori està inclosa dins la mateixa llei del Pla territorial; en el seu article 6, diu: «Les comarques de muntanya definides com a tal per la Llei 2/93, de 9 de març...» –totes les del Pirineu, senyores i senyors diputats, no les que se'ns proposen, sinó totes les del Pirineu, comptant el Solsonès, la Garrotxa, el Ripollès i el Berguedà, que aquí no hi són comptades– «poden ser objecte de directrius estratègiques comunes de planificació. Aquestes directrius han de coordinar la correcció dels dèficits d'infraestructures i d'equipaments de les dites comarques, amb la finalitat d'evitar que la població que hi resideixi no es vegi obligada a abandonar llurs nuclis de residència.» És a dir, l'especificitat existeix, està reconeguda des del punt de vista polític i tècnic –com no?–, està reconeguda en la Llei i està reconeguda en molts altres aspectes, perquè és evident que intentar portar la bandera de qui és qui defensa més el Pirineu té els seus riscos. Pel que fa a la política sobre el territori a què fem referència, ja hi ha instruments específics, senyores i senyors diputats, que no són nous, que no són recents i que amb dificultats i amb mancances, segur, però que existeixen amb vocació de servir l'especificitat del Pirineu: la Llei d'alta muntanya, els consells comarcals de muntanya, els plans comarcals de muntanya, el Consell General de Muntanya. Aquests instruments existeixen, i podran ser modificats o no, o podran complir fins al seu punt màxim els seus objectius o no, però existeixen, són instru-

ments específics del Pirineu i van ser creats en molts aspectes molt inicialment del començament de l'autonomia de Catalunya, és a dir, donant una màxima prioritat a l'atenció a aquest territori. Per tant, especificitat, sí, reconeguda a la Llei i reconeguda amb tota una sèrie d'instruments que el mateix Govern ha posat a disposició dels interessos del Pirineu.

Hi ha uns altres motius no menors, al contrari, molt importants, que també ens fan posicionar en contra de l'admissió a tràmit d'aquestes proposicions de llei, que són motius formals, motius de forma de molt diversa índole; motius de forma des del punt de vista legal, des del punt de vista jurídic, des del punt de vista tècnic i motius de forma des del punt de vista polític. A nosaltres ens sembla, senyores i senyors diputats, que ha primat per damunt de tot la presa per a veure qui i de quina manera més evident portava la bandera de la defensa exclusiva o majoritària dels interessos del Pirineu; ha primat això pel damunt dels interessos reals del Pirineu –això pel que fa referència a l'aspecte polític.

En l'aspecte tècnic, que està relacionat també amb això, presentar una proposta de modificació del Pla territorial que modifiqui un apartat de l'article 2, on s'especifiquen les àrees funcionals i no presentar cap modificació de la Llei pel que fa referència a l'article 6, per exemple –que jo els he llegit–, pel que fa referència al punt 2 de l'article 4, on fa referència al nucli urbà generador de cohesió i d'influència, o bé, pel que fa referència als articles d'aquesta Llei i de la Llei 83, que expliquen com es modifica el Pla territorial, a nosaltres ens sembla que no és una proposta molt elaborada, que no és una proposta de qualitat o que no és una proposta molt reflexionada; entre altres coses perquè, a més a més, senyores i senyors diputats, avui discutim tot un paquet de propostes diferents que neixen del començament d'aquesta mateixa legislatura on veiem com, d'una manera ràpida i constant, es comencen a entrar iniciatives parlamentàries de diversa índole per part de molts grups en defensa de qüestions relacionades amb el Pirineu, contradictòries entre elles; on llegim notícies que els diferents grups parlamentaris de l'oposició manifesten l'interès de trobar-se per intentar trobar una coordinació, un consens en les seves propostes –llegint, deia, a la premsa–, i manifestem nosaltres la nostra queixa, el nostre disgust que no es volgués tenir en compte la nostra opinió en aquest famós consens. Demanem públicament ser comptats dins d'aquest possible consens; demanem diàleg. I tot això, senyores i senyors diputats, acaba amb les mateixes iniciatives dels grups de l'oposició, sense cap consens, és a dir amb vuit o nou iniciatives diferents, bastant diferents entre elles, en alguns aspectes contradictòries; acaba que tot just fa uns deu dies ens assabentem que s'ha decidit per part d'un parell de grups o tres... tres grups de la cambra presentar tots aquests punts de l'ordre del dia sense esgotar les vies de diàleg. És a dir, tot un procés en què no s'ha primat ni el consens, ni la negociació, sinó que ens ha semblat que a vegades ha primat la premsa, la iniciativa, l'interès per aixecar una bandera i que ha fet que fins i tot tècnicament les propostes no tinguin coherència entre elles o que, fins i tot, no tinguin coherència dins d'elles mateixes. Insisteixo que el que es

proposa és fer una ratlla sense tocar cap dels altres aspectes de la Llei del Pla territorial general que justifiquen, precisament, el mateix mapa que el Pla inclou en el seu text.

Fins i tot, amb disgust, hem hagut de sentir afirmacions des d'aquí, des d'aquesta tribuna, com que si no es vota a favor d'això, es va contra el Pirineu. I això són afirmacions que precisament fan molt mal al Pirineu i fan molt mal a les iniciatives que es presenten amb la pretesa intenció de defensar els interessos del Pirineu. Si hi ha grups parlamentaris que volen posar el seu protagonisme polític, el seu personalisme i la seva exclusivitat per davant del consens amb referència a aquests temes, ens sembla que és una via molt perillosa, ens sembla que és una via no recomanable, no per al nostre Grup Parlamentari, per al Pirineu. Aquesta mateixa actitud és la que genera també en moltes zones del Pirineu recels i malentesos amb aquestes propostes perquè, senyores i senyors diputats, malgrat que s'hagi volgut explicar des d'aquí que hi ha una unanimitat total al Pirineu en la defensa d'aquestes propostes, això és rotundament fals; s'ha volgut vendre des d'aquí que tota la gent del Pirineu, dels diferents grups polítics i partits veuen amb entusiasme aquestes propostes.

Doncs, bé, afirmo amb rotunditat que això és fals i que és veritat que hi ha gent de tots els partits que veuen amb simpatia aquestes propostes, i, com no, també gent de Convergència i d'Unió, i que també gent dels altres partits les veuen amb recel i no les veuen amb atracció i amb interès. Primera –i després ho ampliaré–, perquè no veuen en la ratlla, en la creació de l'àrea, la solució als seus problemes, i, segona, perquè, hi insisteixo, aquestes propostes ens sembla que han pecat de caure excessivament en la politització, en la partidització, en el fet de voler apuntar-se la medalla pel damunt de fer propostes més coherents, més elaborades, de més qualitat i –com no– consensuades. I per què no? És clar que sí, senyor Ausàs, per què no? Responent a l'opinió del territori, naturalment que sí. Perquè les dues lleis, la del 83 i la del Pla territorial que vostès no proposen modificar, inclouen i exigeixen una consulta institucional per modificar el Pla territorial i per aprovar-lo, i la consulta es va fer fa dos anys i mig. Què ha passat de dos anys i mig a avui? Què ha passat durant aquests últims mesos perquè hagi canviat tant la situació? El que ha canviat és la correlació parlamentària d'aquest Parlament –la correlació parlamentària del Parlament–, no l'opinió del territori, que es va fer a través de la consulta institucional; consulta institucional no de quinze dies, com algun parlamentari ha declarat en algun mitjà de comunicació, sinó de cinc mesos en el Pla territorial, i, després de quinze dies, especifica en aquella àrea per a només aquest punt específic, del qual de vuitanta-sis –si no vaig errat– institucions consultades només catorze es van mostrar a favor de la creació d'aquesta àrea de planificació.

Per tant, em sap greu que, potser en algun punt amb certa duresa, jo hagi hagut d'explicar la quantitat d'arguments que ens fan votar en contra d'aquestes propostes, arguments de tot tipus, sense qüestionar l'interès segur i la voluntat de la defensa dels interessos dels Pirineus dels diputats que han parlat, sense qüestionar-

ho; independentment que la primera assemblea d'Esquerra Republicana del Pirineu es faci ara i no s'hagi fet fa més temps, independentment d'això, independentment d'això, senyor Ausàs; sense posar en qüestió això, és el que vostè ha explicat... Perdó, Iniciativa... Doncs, m'excuso, m'excuso. Doncs d'Iniciativa. Doncs, independentment que la primera assemblea sigui ara, independentment de si es vota o no a favor de tot un seguit de propostes en molts aspectes incoherents, contradictòries i que ens sembla que no tenen prou gruix per a ser votades a favor.

Hi ha altres aspectes importants d'aquest debat que em sembla que requereixen una explicació; hi ha el tema de la marca del Pirineu. Acabaré de seguida, els prego molt poca paciència, ja, per la meua explicació.

La marca de qualitat Pirineu, que en realitat és la creació d'un nou organisme –i permetin-me que els torni a dir el mateix argument que els he dit: discrepo que la creació de nous organismes sigui la solució dels problemes del Pirineu–, la creació d'aquest organisme, perquè el text diu: «Es crea l'organisme autònom Marca de Qualitat Pirineus». Doncs, bé, no solament tinc seriosos dubtes que la creació d'un organisme serveixi... Perdó, ja ho he dit abans: aquest sí que abasta totes les comarques del Pirineu, també les gironines; els diputats de Girona en aquest sentit que tinguin clar que aquest sí que abasta totes les comarques del Pirineu; l'altra proposta, no. Doncs, bé, la marca turística Pirineu, que és un dels aspectes a què fa referència, és una marca turística que existeix, està consolidada, està aixoplugada pel Consorci de Promoció Turística de la Generalitat i pels patronats de turisme Costa Brava - Girona i Terres de Lleida, i, sortosament, és una marca turística que no només està consolidada, sinó que és un element puntal i principal, sortosament per a tots, del desenvolupament que les comarques del Pirineu han tingut durant aquests últims anys. La marca turística existeix, és utilitzada en tots els productes turístics de les institucions responsables i, hi insisteixo, ha estat un dels elements positius de creixement i de desenvolupament d'aquella àrea.

Pel que fa als productes agroalimentaris –ja s'ha dit–, hi ha una certa contradicció entre una marca de qualitat per a un producte agroalimentari, que la legislació no permet que es faci extensiva a tot un grup de productes agroalimentaris, però també hi ha algunes contradiccions amb la realitat.

A mi em permetran posar un exemple per fer més gràfica la meua explicació. Si haguéssim de fer una marca de qualitat per a productes del Pirineu, jo m'imagino –i els demano que..., l'exemple no és un exemple irònic, és un exemple real– que molt probablement hauríem de fer una marca de qualitat per a la llonganissa del Pirineu –dic la llonganissa perquè a Lleida en diem la llonganissa seca–, el xolís del Pallars o la secallona de la Cerdanya. Hi ha una marca de qualitat per al xolís del Pallars, i, per molt que em perdonin per la meua estima pel Pallars, jo crec que el xolís del Pallars és diferent del xolís que es fa a altres comarques del Pirineu. (*Remor de veus.*)

Per tant, a mi em costa de pensar –hi insisteixo: és una marca de qualitat que existeix–, a mi em costa d'imaginar-me una marca de qualitat per al xolís del Pirineu quan a diferents comarques el procés d'elaboració és diferent, quan les característiques del producte són diferents –perdó, ja sé que és un exemple que pot donar... al somriure, però insisteixo que és absolutament seriós i absolutament real–, quan el procés d'elaboració, dic, és diferent, el producte final té característiques diferents en funció de la comarca on s'elabora. I jo no veig possible que el Pallars Jussà deixés de promocionar el seu xolís, que és particular realment, diferent de com s'elabora a altres zones, en funció d'una marca global del Pirineu, ni que els productes elaborats potser en alguna altra comarca es poguessin equiparar –hi insisteixo– en procés, en ingredients i en producte final al xolís del Pallars Jussà, al xolís del Pallars. I precisament el que ha de fer una marca és regular els ingredients, l'homogeneïtat en l'elaboració, el procés d'elaboració i l'homogeneïtat del producte final.

Per tant, hi insisteixo, és difícil pensar que podríem trobar, així com en la marca turística sí que trobem un producte turístic homogeni per a tot el Pirineu, a grans trets, però trobem un producte turístic homogeni, difícilment trobaríem un producte o molts productes agroalimentaris homogenis a tot el Pirineu amb els mateixos ingredients, amb el mateix procés d'elaboració i amb la mateixa reglamentació.

Per acabar, senyor president, i per no cansar la resta de diputats, a nosaltres ens sembla que el debat important no és tant si es crea aquesta àrea o no es crea, tot i que el nostre Grup ha intentat –i aquesta és la interpretació correcta de les paraules que s'han, jo crec, no ben explicat de la meua persona en el procés de negociació–, deia, tot i que nosaltres hem intentat buscar el consens i hem intentat buscar l'acord amb els grups parlamentaris en relació amb aquest tema des de fa molt temps i no ens n'hem sortit, ens sembla, doncs, que el debat de fons no és la ratlla, no és fer una àrea de planificació, sinó que el debat de fons és –i s'ha dit aquí– el desenvolupament del Pirineu, el progrés del Pirineu, la millora dels seus serveis i dels seus equipaments. I en aquest debat, senyores i senyors diputats, també –si em permeten– podem dir amb veu molt alta que no es pot posar en qüestió la defensa i el treball que el Govern de la Generalitat ha estat fent per al Pirineu durant molts anys; no pocs, molts. Molts anys d'inversions i d'acció de govern en aquell territori han fet que el que per aquí s'ha anomenat «degradació del Pirineu» s'hagi aturat d'una manera definitiva i que, en molts aspectes, en la immensa majoria del territori, per no dir en tot, la majoria de serveis bàsics i principals estan garantits, que no ho estaven fa molt poc temps, i que moltes d'aquestes comarques tinguin unes perspectives econòmiques i de desenvolupament molt importants, que no tenien fa un temps.

Per cert, s'han utilitzat dades sobre demografia i sobre progrés del sector turístic fins, crec, l'any 91, em sembla –de demografia o de..., bé, potser sobre el sector turístic, no, no ho recordo–: el boom del sector turístic d'interior es produeix des de l'any 90 o 91 cap aquí, no és anterior, i tota la feina de l'acció de govern anterior

es basa en les infraestructures, en els serveis. I aquesta millora és indiscutible, i de la mateixa manera que aquest diputat ja ha donat per establert que els grups parlamentaris que presentaven les propostes ho feien en defensa dels interessos del Pirineu, ningú pot discutir seriosament que hi ha una acció de govern molt important, al servei del territori, que ha fet possible que durant tots aquests últims anys s'hagi donat un tomb grandíols, importantíssim, als equipaments i a la qualitat de vida d'aquella zona.

I aquí podríem posar molts exemples. Els hospitals de Tremp, la Seu i Vielha... Això són infraestructures. Podríem posar exemples de polítiques específiques sobre el territori que no han depès de si hi havia una ratlla o si hi havia una àrea de planificació: i aquí s'ha posat l'exemple del programa Alpir, un programa sanitari per a l'Alt Pirineu, és a dir un programa polític específic d'uns serveis molt importants com els sanitaris, aplicats en aquella zona. Les inversions en infraestructures, importantíssimes: jo tinc molts exemples, des de la carretera del Pont de Suert a Boí, la 1313, Terradets, la de Sort a Esterri..., tantíssimes inversions. Els plans comarcals de muntanya: segons la Llei d'alta muntanya, que va aprovar aquest Parlament, els plans comarcals de muntanya és el principal instrument per al desenvolupament d'aquella zona; doncs els plans comarcals de muntanya, fins l'any 94 –que són les últimes dades de què jo dispo amb la màxima fiabilitat–, de la inversió realitzada, en referència a la inversió programada, hi ha un escreix, de mitjana, del 50% més d'inversió, de la que s'ha realitzat a la que s'havia programat en els plans comarcals de muntanya.

Això és el que preocupa el territori, això és el que preocupa la gent del Pirineu. Si la ratlla pot servir per avançar cap a un millor desenvolupament, la ratlla serà útil i serà necessària. Parlem-ne. Però el que en realitat preocupa és el desenvolupament del Pirineu, i la prosperitat que dels seus ciutadans i dels seus habitants hem de garantir des del Govern i des del Parlament, i prosperitat des de la qual nosaltres estem disposats a lluitar-hi, com sempre, fins al final.

I hi ha un altre debat que es pot fer des dels grups de l'oposició, però que és totalment diferent a aquest, que és que, en base a això, es poden fer crítiques a si l'acció del Govern ha estat complerta o no en molts aspectes. I ja els avanço que segur que trobaran dèficits i mancances, però el balanç global, tot ell, és molt satisfactori. I, malgrat haver-hi dèficits i mancances, no treu la gran tasca de govern que ha fet la Generalitat, i la preocupació dels grups parlamentaris que hi donen suport, pel Pirineu. Igual que ningú no posa en dubte la gran tasca que també fa el senyor Ganyet en defensa dels interessos del Pirineu, independentment que l'Eix transpirinenc –que depenia i depèn..., ha depès del Govern central fins fa molt poc temps–, després de dotze anys de govern socialista, no està acabat; independentment que no està fet el segon túnel de Vielha; o independentment que, el tren de la Pobla, s'està lluitant des de fa molts anys per mantenir-lo econòmicament, perquè des de les institucions que es governaven a Madrid, pel Partit Socialista, es tancava la línia del tren. Independentment d'això, ningú no dubta que el

diputat senyor Ganyet, del Grup Socialista, i tot el Grup Socialista, es preocupa molt del Pirineu, i també són mancances molt importants que existeixen, són dèficits, que també ajudaran i ajudarien molt al seu desenvolupament.

En tot cas, per acabar, senyores i senyors diputats, un balanç no pessimista, un balanç optimista de l'acció feta, un balanç *molt* optimista de la situació en què es troben moltes d'aquestes comarques, després d'uns quants d'anys d'inversió i d'acció de govern, també de mancances i d'esforç de la gent del territori. Optimista, dic, en conjunt, perquè la situació del Pirineu és molt diferent de la que hi havia fa uns quants anys, gràcies en part –ja ho he dit– a l'acció del Govern, i en part, també, a l'acció d'ajuntaments, de tota classe d'institucions i de la gent del Pirineu.

Però, en tot cas, el nostre Grup Parlamentari no troba que el gran debat i el gran problema sobre el Pirineu, que evidentment no és el seu reconeixement, sigui l'aprovació d'aquesta àrea, almenys per les propostes que se'ns han portat a debat, que són propostes amb grans dèficits i amb grans contradiccions i mancances, sinó que el debat és un debat sobre el desenvolupament del Pirineu. Que potser sí que alguns instruments de planificació i desenvolupament poden ser útils, però que en tot cas és un tema que s'hauria de discutir molt més a fons i d'una manera i d'una forma molt diferent de la que s'ha fet fins ara.

Moltes gràcies, i perdonin la meua extensió.

Gràcies, senyor president.

(*Forta remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Un cop acabades les intervencions, passarem a la votació de cadascuna de les propostes. Començarem, seguidament, les votacions.

Votació del segon punt de l'ordre del dia, que és: presa en consideració de la Proposició de llei de modificació del Pla territorial general de Catalunya, presentada pel Grup Socialista al Parlament.

(*El senyor Carod-Rovira demana per parlar.*)

Senyor Carod, em demana la paraula...

El Sr. Carod-Rovira

Sí, senyor president. Jo anava a fer un suggeriment, tenint en compte que hem vist aquesta cohesió en el debat: si fóra possible una votació conjunta, del conjunt de propostes, i segurament tot això que ens estalviaria en el temps.

El president

En tot cas, l'acord de la Junta de Portaveus va ser fer la votació separada de cada una d'elles; de totes formes, jo estic disposat a atendre la presa de posició de tots els portaveus. A més, hi ha una altra raó...

El Sr. Curto i Casadó

No, no, senyor president.

El president

...que els grups no voten totes les propostes igualment.

El Sr. Curto i Casadó

No és contradictòria, esta petició, amb la que ha formulat lo portaveu d'Esquerra Republicana. És a dir, se poden fer dos votacions i nos n'estalviem set: votació separada dels punts 5 i 6, i la resta, tot en una sola votació. Dos blocs: 5 i 6 per una part i la resta en l'altra.

El president

Per favor, que els portaveus em diguin el seu assentiment o la seva discrepància. Pel Grup d'Iniciativa..., d'acord; pel Grup de Convergència..., d'acord; pel Grup Socialista..., d'acord, i pel Grup d'Esquerra..., d'acord. O sia, votariem, per tant, en primer lloc, els punts... (*Pausa.*) Senyores i senyors diputats, votariem en primer lloc els punts 2, 3, 4, 7, 8 i l'inclòs en modificar l'ordre del dia, d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per separat els punts 5 i 6. Estem d'acord en els termes de la votació?

Doncs, d'acord: votarem, en primer lloc, els punts número 2, 3, 4, 7, 8 i l'inclòs d'Esquerra Republicana.

Els senyors diputats i les senyores diputades que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Els que votin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Les proposicions de llei que acabo de numerar han estat refusades per 54 vots en contra, 51 a favor i 12 absències. (*Remor de veus.*)

Anem a votar ara els punts de l'ordre del dia números 5 i 6.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor dels punts números 5 i 6 de l'ordre del dia... Guardin silenci, que estem votant. Repeteixo: les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor dels punts 5 i 6, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que es vulguin abstenir, que es posin dempeus.

Aquestes dues proposicions de llei, votació dels punts 5 i 6, han estat refusades per 66 vots en contra i 51 vots a favor. (*Alguns diputats s'absenten del saló de sessions, enmig d'una remor considerable.*)

Proposició de llei de foment de la pau (presa en consideració)

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és el punt novè: presa en consideració de la Proposició de llei de foment de la pau, presentada pel Grup Parlamentari

d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per defensar... Volen guardar silenci? Els diputats que vulguin sortir de l'hemicicle, que ho facin guardant silenci!

D'acord amb l'article 107 del Reglament, passem directament al debat amb la presentació de la proposta per part del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; seguidament hi haurà la possibilitat d'un torn en contra de cada un dels grups, un torn amb un temps límit de quinze minuts. (*Persisteix la remor.*) Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera, per un temps màxim de quinze minuts. (*Pausa.*) Per favor, guardaran silenci i donaré la paraula al senyor diputat...?

El Sr. Riera i Gassiot

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., per presentar, una altra vegada, la Proposició de Llei de foment de la pau.

Voldria començar amb una cronologia breu d'aquesta Proposició no de llei. És presentada el 26 de febrer de 1991 —el 16 de febrer de 1991, a la Comissió de Política Cultural, és defensada una proposició no de llei per al foment de la pedagogia de la pau—, i el 30 d'abril de 1991 hi ha un acord de la Mesa del Parlament dient que no pot acceptar a tràmit el text de la nostra Proposició de llei. El Grup d'Iniciativa per Catalunya presenta recurs davant del Tribunal Constitucional, i tres anys més tard, el 21 de març de 1994, el Tribunal Constitucional explica, o ens diu, que el Grup d'Iniciativa per Catalunya tenia raó. El text del Tribunal Constitucional acaba amb aquestes paraules: «Llégase por tanto a la conclusión de que la Mesa se excedió en sus funciones al inadmitir la Proposición de ley». El text del Tribunal Constitucional acaba així: «Fallo: En atención a lo expuesto, el Tribunal Constitucional, por la autoridad que le confiere la Constitución de la Nación española, ha decidido estimar el recurso de amparo interpuesto por el Grupo Parlamentario Iniciativa per Catalunya del Parlamento catalán y, en consecuencia, declarar la nulidad de los acuerdos de la Mesa del Parlamento de Cataluña de 19 de marzo y de 30 de abril de 1991.»

Novament, el 16 de novembre de 1994, defensàvem en aquest Ple, o en aquest hemicicle, en el Ple del Parlament, la nostra Proposició de llei de foment de la pau. En acabar la nostra presentació dèiem: «És possible que no obtinguem el vot de tots els grups de la cambra, o sobretot que no tinguem el vot del Grup de la majoria; tot amb tot, nosaltres creiem que es tracta d'un text important, d'una iniciativa parlamentària important: esperarem temps millors per tornar-la a presentar.» En aquella ocasió, el 16 de novembre de 1994, tots els grups de l'oposició van donar suport a la nostra Proposició de llei per al foment de la pau. Tots els grups —en aquells moments, Grup Mixt, PP, Esquerra Republicana, Partit dels Socialistes de Catalunya, Iniciativa per Catalunya—, no solament van votar a favor, sinó que en el seu posicionament van explicar per quines raons els semblava important que pogués ser tramitada o pogués ser discutida aquella Proposició de llei per al foment de la pau. Proposició de llei que ja presentàvem nosaltres com a palesament millorable i que, en tot cas, l'havíem presentada amb el text que havia estat inicialment re-

butjat per la Mesa del Parlament justament perquè era el text que el Tribunal Constitucional ens deia que era coherent que presentéssim.

La Proposició de llei tenia i té la pretensió d'estimular, de suggerir, d'atorgar centralitat i empena a les propostes a favor de la pau; dedica una atenció molt especial a la pedagogia de la pau i recordo que en els posicionaments dels grups parlamentaris alguns d'ells ens van insistir en la necessitat d'encara insistir-hi més, d'encara aprofundir més en aquestes propostes de pedagogia de la pau per la importància que podien tenir en l'actual moment de la vida catalana.

La Proposició de llei parlava de la possibilitat d'establir convenis amb estudiosos i experts —parlava i parla d'aquestes propostes—; parla de l'àmbit educatiu en la formació i en el foment de la pau; parla de la possibilitat de crear un comitè permanent per la pau de caràcter assessor, justament per centrar les propostes que ja tenen lloc a Catalunya a favor de la pau.

Quan el 1991 presentàvem aquella Proposició de llei, o presentàvem aquesta Proposició de llei per primera vegada, eren i vivíem temps difícils: havia esclatat la Guerra del Golf; a un seguit de llocs de Catalunya van tenir lloc debats importants sobre la pau; a la Universitat de Barcelona va tenir lloc una acció assembleària per debatre els paràmetres de què volia dir en el món contemporani «guerra i pau», tràgics referents que van molt més enllà de la literatura; els recordo que diàriament s'editava un diari, el diari *La Pau*, en el qual hi havia opinions sovint antagòniques, opinions moltes vegades complementàries, que tractaven d'explicar el perquè de la necessitat d'aprofundir sobre la pau. Molts d'aquells articles eren articles històrics que ens recordaven quina havia estat l'actitud de la Generalitat republicana en relació amb el tema de la pau, tant en la redacció de l'Estatut de Núria com en la redacció de l'Estatut d'autonomia de 1932; ens recordaven també els posicionaments de col·lectius molt importants, com el II Congrés d'Intel·lectuals Antifeixistes, que havia tingut lloc l'any 1937, a Barcelona, València, Madrid i París.

Parlàvem també, en aquells moments, sobre el sentit de la pau i sobre l'estranyesa que ens produïen les condempnes que van haver-hi contra el pacifisme actiu. L'anatemització d'aquest pacifisme portava a una nova guerra santa dels més propers als poders fàctics en l'ordre econòmic, social, polític i, àdhuc, comunicacional.

Bé, vam tornar a presentar aquesta Proposició de llei en temps ben diferents. En aquells moments no hi havia ja Guerra del Golf, els debats tenien un altre context internacional. La terrible guerra civil dels Balcans, que despertava les rivalitats acarnissades entre ètnies, col·lectius i opcions religioses, tornava a posar en relleu el debat sobre la pau. El professor Norbert Bilbeny acabava de publicar un llibre, que, en tot cas, els recomano, *El idiota moral*, reflexió duríssima sobre el segle XX, segle inventor de l'extermini col·lectiu. Hi havia hagut també estudis importants, per exemple, de Hans Magnus Enzensberger sobre per què els pacifistes irritaven tant tants sectors de la societat, un estudi molt lúcida perquè, si la reflexió era iniciada a Alemanya, anava molt més enllà del que podia ser el context alemany.

Una vegada més, el maig de 1996, Iniciativa per Catalunya - Els Verds presenta la Proposició de llei per al foment de la pau. El text es basa en una consideració activa de la pau: només hi haurà pau –definida pels clàssics com la tranquil·litat en l'ordre– si hi ha desenvolupament, si hi ha un nou ordre internacional just. És, per tant, una llei a favor del desenvolupament en un país, Catalunya, on les ONG a favor de la pau i del desenvolupament són actives, creixen entre els més joves, es lliuren a accions digníssimes a favor de la solidaritat i en un context històric que ens ha obligat a encetar debats complexos sobre la pau i el seu foment. Per exemple, entre una presentació de la Proposició de llei i l'altra hi ha hagut un debat molt important: el suport a la intervenció contra el genocidi serbi a l'antiga Iugoslàvia es fa en nom de la pau, de la pau activa, de la pau compromesa, i mai en nom de la pau equívoca. Els debats sobre la pacificació dels Balcans crec que marcaran durant molt temps els debats interns de molts col·lectius sobre què significa el foment de la pau.

He fet servir l'expressió «pau equívoca»: pau equívoca, sí. Alguns de nosaltres vam viure la campanya franquista dels «25 años de paz», amb processons on *caudillo* i referents religiosos respectius compartien trona i palli. Pere Quart qualificava aquella pau com «pau de femer i casa de cites, d'hospici i gran hotel», deia que «aquells dies la gent encamionada esbufegava de franc “vivas” i “arribas”». Equívoca, també, la pau invocada pels que volen situacions de privilegi o lleis de *punto cero*, coartades perverses contra els crims col·lectius o a favor de l'amnèsia. Quan, el darrer cap de setmana, a Vilanova i la Geltrú tenia lloc la nova trobada de l'Amical de Mauthausen es parlava de què volia dir la programació de l'amnèsia a les acaballes d'un segle que si alguna cosa no havia de fer era, precisament, oblidar que havia estat el marc, l'escenari de moltes pàgines negres per a la història de la humanitat, era el segle que havia escrit pàgines definitives per a aquella *Historia Universal de la Infamia* de què ens parlava Borges.

La Proposició de llei tracta de coordinar esforços, de carregar piles dels lluitadors a favor de la pau en un món que assisteix impotent a les massacres de Libèria o a l'assassinat de les periodistes algerianes o al boicot de Hassan II al procés de l'ONU de pau al Sàhara.

I nosaltres presentem aquesta Proposició de llei sabent que comptem amb el suport de més de seixanta-cinc organitzacions catalanes que treballen a favor de la pau i que la presentem en sintonia amb col·lectius com Intermón, Justícia i Pau, Metges sense Fronteres o la Universitat de la Pau, que se celebra cada any a Sant Cugat del Vallès.

Crec que són raons suficients com per pensar que el nostre projecte –repeteix que palesament millorable, si és acceptat a tràmit, per tant, serà millorat per les esmenes de tots els grups, també pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds– podrà ser un text de referència important.

Volia comentar un darrer punt. Quan, el novembre de 1994, vam presentar aquesta Proposició de llei es va posicionar en contra, i en nom de Convergència i Unió,

el president de la Comissió de Cultura; el senyor Joan Descals venia a dir que hi havia acord amb les raons de fons de la Proposició de llei, però que resultava una proposta baldera, perquè el Govern de Convergència i Unió ja feia tot el que la llei proposava. L'argument –presentat, això sí, amb un respecte notable a la iniciativa parlamentària– es recolzava en un sofisme: si l'Executiu només comencés a actuar a partir de l'aprovació d'una llei no hi hauria lleis ni hi hauria actuació de Govern; ben al contrari, molt sovint les lleis tracten d'ordenar, d'endreçar, de convalidar i d'avaluar pràctiques sociopolítiques altament acreditades, basta que recordin el que en els darrers plens s'ha dit arran, precisament, d'altres qüestions, com per exemple l'associacionisme. És a dir, no és argument que en aquests moments hi hagi iniciatives, i tant de bo n'hi hagués més a favor de la pau, com per dir que no és necessari legislar a favor del foment de la pau i del desenvolupament.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra, té la paraula el diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de bell antuvi voldria referir-me a les darreres paraules del senyor Ignasi Riera, perquè no pensava referir-m'hi, ja que la major part de la seva explicació ha estat d'origen històric; ha explicat la prehistòria d'aquesta iniciativa, que és la que, en definitiva, avui hem de debatre i, eventualment, aprovar o no aprovar la seva presa en consideració.

Ara, ha fet una referència a un antic diputat nostre, el senyor Joan Descals i Esquius, persona amb l'amistat del qual m'honoro –i el senyor Ignasi Riera també–, i això em permet dir que no entraré en la història ni en la interpretació de la sentència del Tribunal Constitucional, tot això que ha explicat, que també ens ho va explicar la senyora Magda Oranich en la legislatura passada –és un *leitmotiv* constant d'aquesta proposta–, però sí que agraeixo al senyor Riera que em permeti des d'aquí dedicar un bon record i un profund agraïment, almenys personal i també en nom del Grup, a aquest diputat, el senyor Joan Descals i Esquius, que avui dia no és entre nosaltres, perquè els atzars de la política l'han apartat del nostre hemicicle, però que va fer moltes coses pel país i una defensa molt correcta de les nostres posicions, i per tant jo discreparia de si era un sofisme o no.

Però, bé, insisteixo que això és passat, i, fet aquest record des de l'amistat mútua i compartida del senyor Joan Descals, jo voldria dir que, com saben tots vostès, senyores i senyors diputats, hi ha una doble possibilitat d'intervenció en aquests temes que estem debatent en aquests moments: el torn en contra o el posicionament. Normalment el nostre Grup quan té dificultats en el contingut de la proposta prefereix utilitzar el torn de posicionament, perquè intenta escoltar, veure què

diuen els altres grups i si hi ha alguna possibilitat de donar viabilitat des de la nostra perspectiva, òbviament, a la proposta que se'n fa.

Però alguna vegada fem torn en contra i aquesta vegada fem torn en contra, i volgudament torn en contra, perquè al marge de no estar d'acord amb el contingut de la proposta que ha presentat Iniciativa per Catalunya - Els Verds –que ja ho explicaré–, el que nosaltres voldríem subratllar és que aquí hi ha una qüestió prèvia, que és aquella que radicalment ens fa oposar a aquesta proposta, que és el camí seguit, i el camí, almenys en aquest cas i des de la nostra perspectiva, és important.

Nosaltres entenem que és totalment improcedent, com intentaré demostrar tot seguit, plantejar la qüestió de la pau a través de l'imperatiu que suposa una llei. I amb això justificaré una mica i subratllaré el fet, hi insisteixo, de fer un torn en contra, perquè com ja deia –i deia bé– el senyor Descals, amb la finalitat nosaltres hi estem, òbviament, perfectament d'acord.

I nosaltres en aquesta posició ideològica no estem sols, almenys creiem no estar sols, no en aquest Parlament, que és una qüestió anecdòtica, sinó en la societat, perquè, miri, el preàmbul de la constitució de la UNESCO diu que ja que les guerres neixen a l'esperit dels homes, és a l'esperit dels homes que s'han de bastir els baluards de la pau.

La mateixa UNESCO en un programa d'Una Cultura de la Pau, de l'any 1993, diu: «Una cultura de la pau no pot ser imposada» –per tant no és una llei–, «es tracta, just a l'inrevés, d'un procés en evolució constant a partir de tradicions, cultures i situacions particulars i de la voluntat dels pobles que hi participen.»

El senyor Ignasi Riera ens ha recomanat alguns estudis i un llibre molt concret –el conec de referències, no l'he llegit, miraré d'obtenir-lo–, ara jo també, en justa contrapartida, li demanaria que fes el favor també de llegir-se un altre llibre que crec que pot il·lustrar la cambra, si més no, un llibre d'un autor que tenim més proper a nosaltres, el senyor Alfons Banda i Tarradellas, president del Patronat de la Fundació per la Pau. L'any 91, si no ho recordo malament, l'editorial Barcanova va publicar un llibre que es diu precisament això, *Educació per la pau*. A la plana 14 d'aquest llibre el senyor Banda diu: «És possible treballar eficaçment per la implantació progressiva d'una cultura de pau. Aquesta implantació obeeix a un procés evolutiu que ha de vèncer moltes de les anomenades amb prospectiva tendències pesades. L'opinió pública» –diu el senyor Banda– «és l'única força que pot modificar les esmentades tendències pesades.»

A la plana 97 hi ha unes propostes, la segona de les quals diu: «La construcció de la pau és un procés històric. La pau» –diu– «no és una reivindicació circumstancial i concreta que pot assolir-se d'un sol cop. La pau no és un episodi, té totes les característiques d'un procés històric peculiar i sense precedents.»

A la plana 101 diu: «Instaurar una cultura de la pau pot ser el resultat del treball creador de diverses generacions. La nostra força és l'opinió pública i l'opinió pública es crea a partir de les opinions personals.»

Una altra referència més propera, perquè encara està en funcionament o en situació de ser adoptada finalment, és el projecte d'estratègia a mitjà termini, 1996-2001, que està essent sotmès a la Conferència general de la UNESCO i que diu, concretament, que «la pau és el conjunt de valors, actituds i comportaments, formes de vida i acció...», etcètera. Diu: «Són, per tant, tasques que pertocquen al conjunt de la societat», i diu: «però, és clar, correspon a un dels seus sectors, pedagogs, intel·lectuals, poetes, escriptors, artistes i creadors situar-se a l'avantguarda, a fi d'aprofundir en les idees i valors en què recolza aquesta visió.» Bé, podria citar-ne altres..., però em sembla que, com deia abans, no estem sols en aquesta idea de considerar no apropiat –per qualificar-ho suaument– que, per disposició legal, imposem a Catalunya el rebuig de la guerra.

Però, bé, deia que també comentaria el contingut. Un cop vista aquesta oposició radical global, anem a veure si, malgrat això, fos aprofitable el text. És clar, aquí, ara no se'n ha dit de paraula, però sí que en l'exposició de motius hi ha una referència molt interessant, que és quan, com a precedent d'aquesta Proposició de llei, s'esmenta l'article 6 de la Constitució espanyola de la Segona República, aquell famós article que deia que «Espanya renuncia a la guerra como instrumento de política nacional». Em sembla que això ve a favor d'aquesta argumentació que els feia prèviament, perquè em sembla que tots som prou conscients que, si hi ha hagut una llei inoperant, almenys en aquest tema, ha estat aquesta: cinc anys després, sis anys després d'aquesta proposta, no Espanya havia renunciat a la guerra, Espanya estava en plena guerra uns amb els altres, les diverses Espanyes, les forces internacionals de tot ordre i de tota ideologia. Per tant, és una prova evident que, per llei, establir la pau és totalment inoperant.

Ara, sigui dit de passada, en parlar de l'article 6 jo pensava més aviat en l'article 6 d'una altra constitució, la Constitució de Cadis, aquell famós article 6 que també deia que, per llei, els espanyols «serían justos y benéficos». A mi em sembla que, una mica, em sembla, una mica, que aquesta és, sense voler, potser, però allò que ens portaria a acceptar aquesta idea de tractar, sensibilitzar, ordenar el tema del progrés, de l'educació en la pau a través d'una llei.

I bé, això apareix molt clarament en l'article primer de la Proposició de llei, que jo diria que és el moll de l'os de la proposta, perquè els altres articles són perifèrics o complementaris. I, és clar, es diu, suaument, podríem dir, d'una forma molt grandiloqüent –hi ha qui podria dir que és més aviat una «tartarinada», o fins i tot es podria dir que si s'aprovés seria una llei esperpèntica..., però no ho dic–..., l'article primer diu: «Catalunya, mitjançant el rebuig de la guerra com a...», o sigui que, per llei, Catalunya declara fora de la llei la guerra. És una actitud molt digna moralment, però aquí, hi insisteixo, no es tracta d'una declaració del Parlament de Catalunya, una intenció, una sensibilització a la societat, una crida a la responsabilitat de tothom, sinó que és una llei, i, com deia abans, nosaltres no creiem que això sigui adequat. Però és que és més: és que, en l'apartat 3, no tan sols aquesta lluita a favor de la pau és compe-

tència d'aplicar la llei, de fer complir la llei, que no hi hagi guerra, del Govern de la Generalitat, sinó que l'apartat tercer diu que, per fer això, col·laborarà, entre altres, amb ajuntaments i consells comarcals. Evidentment, veig difícil que els ajuntaments de Catalunya i la Generalitat de Catalunya fossin capaços de fer complir aquesta llei sobre la guerra.

L'article segon diu que el Govern promourà una sèrie de coses, com per exemple premis i iniciatives... Totalment d'acord, però –hi insisteixo– aquest no és un tema de llei: el Govern ho pot fer perfectament sense llei, per decisió pròpia –i aquí entraria una mica una certa referència al que deia el senyor Riera, de si el Govern ha d'actuar perquè li ho diguin o no; però bé, en definitiva, el Govern ho pot fer–, i, per altra banda, arribat el cas de fer una proposició no de llei en un sentit similar, seria una cosa possiblement assumible, segons com fos el contingut.

El mateix passa amb l'article 3, que diu: «Correspon al Govern nomenar una comissió d'estudi...» Bé, ja ho sabem, el Govern té aquesta facultat. No és que ens hi oposem, però no veiem cap necessitat que això es faci per llei.

L'article 4 també diu el mateix: «Serà creat» –no diu per qui ni com– «un comitè permanent de la pau.» Bé, es pot fer; no cal crear-ho per llei.

I aleshores ve un article, que ja és el darrer del text –perquè és un text molt breu, malgrat la importància que teòricament s'assigna a la qüestió de declarar la guerra fora de la llei–, és l'article cinquè, que és un article curiós perquè diu que «per al compliment del que diu la Llei, el Consell Executiu sotmetrà a l'aprovació del Parlament, per a l'exercici pressupostari immediatament posterior a l'aparició d'aquesta llei, dels recursos necessaris». Més enllà de la sintaxi –deficient, diria jo– del tema, això, traduït al vocabulari econòmic-juridicopressupostari, jo diria que aquí el que es demana és un crèdit extraordinari. Però fixin-se: es demana només per a l'any que ve, perquè es veu que es creu..., es té tanta fe en la confiança d'aquesta llei –si fos aprovada, si aquest text fos llei– que, a partir de l'any 97, ja no caldria fer cap esforç, perquè amb les aportacions que hi faria el Govern de la Generalitat o el Parlament de Catalunya ja no caldria continuar.

I dic això perquè, senyor Riera, si ho observa veurà que a continuació encara ve un altre precepte, que és una disposició transitòria, que aleshores aquí diu que «el Consell Executiu haurà d'habilitar, per a l'exercici de l'any 97, els crèdits oportuns en el Pressupost, per tal de cobrir la despesa que ocasionarà l'aprovació d'aquesta llei». Per això deia que el primer escrit no pot ser referència al Pressupost, perquè és en la disposició transitòria, sinó que és un crèdit extraordinari. I aquí també, la mateixa pega: és per a l'any 97. Després ja no cal fer res, segons vostès. Nosaltres entenem, tal com hem llegit, que és una feina de generacions, de sensibilització de la societat, de canvi de mentalitat..., i que això no se soluciona ni pressupostàriament ni en un any.

Bé, en definitiva, senyores i senyors diputats, nosaltres, com he anunciat, votarem en contra d'aquesta Propo-

sició de llei, com he dit; un altra cosa fóra una proposició no de llei que ens poguéssim posar d'acord, però bé, en aquest text, nosaltres hi votarem de forma negativa, perquè entenem que aquest text, per ell mateix, no mereix ser pres en consideració. Però, hi insisteixo per darrera vegada, que no es vulgui distorsionar: la nostra actitud és totalment favorable a un procés de sensibilització necessari de la ciutadania catalana i de tot el món en relació amb el tema de la pau; però aquest no és el camí. Per això he trobat, en un número especial que va fer l'edició catalana del *Correu de la UNESCO*, amb data del mes de desembre de l'any passat, una cloenda –d'un català, per cert: el senyor Frederic Mayor Zaragoza, com a màxim dirigent de la UNESCO– en què fa unes consideracions que jo hi veig un ressò, en certa manera –molt més ben escrit, lògicament, del que jo podia fer–, del que els acabo d'explicar. Diu el senyor Mayor Zaragoza: «Qualsevol acció individual compta, encara que sigui modesta. Instaurar una cultura de pau és una cosa que ens pertoca a tots, és un estat de la societat al qual cada ciutadà contribueix en cada instant. Així es produirà, de mica en mica, un canvi que permetrà passar d'una cultura condicionada per segles de guerra a una altra cultura col·locada finalment sota el signe de la pau. La manifestació suprema de la cultura d'una societat és el comportament quotidià dels seus membres, i només per mitjà d'aquest comportament, alliberat finalment de qualsevol interferència i de qualsevol pressió, podrà ser construït, dia rere dia, aquest marc de justícia, dignitat, igualtat i solidaritat que és per a mi la cultura de la pau.» Jo hi estic plenament d'acord, el nostre Grup hi està d'acord, i en aquesta finalitat, amb aquests objectius, sempre ens hi trobaran, sempre que sigui per un camí que sigui adequat i no el que avui es pretén seguir.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició sobre aquesta proposta, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ens presenta de nou la Proposició de llei sobre la pau, de foment de la pau, per tal de regular les actuacions governamentals en aquesta direcció. Al nostre entendre, i a la vista del text, veiem com, enmig de certes declaracions de principis i d'intencions, s'hi regula la creació d'organismes que impulsin el debat, la formació, la pedagogia, en direcció del foment generalitzat de la pau al nostre país.

Pel que fa al posicionament d'Esquerra Republicana de Catalunya, no puc sinó recordar el posicionament pres al seu dia en aquest mateix hemicicle, quan es va discutir aquest mateix tema, i alhora també recordar la tradició històrica del nostre partit, ja que van ser homes d'Esquerra Republicana de Catalunya els que van re-

dactar l'Estatut de Núria, una part del qual està referida en el preàmbul, a l'exposició de motius d'aquesta Proposició de llei, però també que vam redactar un paràgraf on diu –amb l'estil que al senyor Escudé no li agrada–: «El poble de Catalunya voldria que la joventut fos alliberada de l'esclavatge del servei militar.» Avui dia, Esquerra Republicana de Catalunya continua en aquesta línia i reafirma el seu antimilitarisme, entre altres coses amb l'ajuda i col·laboració amb els joves que actualment rebutgen el servei militar, el servei militar obligatori, ja sigui per la via de l'objecció com per la via, més valenta i decidida, de la insubmissió. Mentre hi hagi servei militar obligatori continuarem en aquesta línia clara i contundent, i, tot i que ara sembla que s'acabarà d'aquí a pocs anys aquest servei militar obligatori, continuem encoratjant els joves a desobeir l'obligació del servei militar.

Per part nostra, i al marge de casos concrets com el que acabo d'esmentar, entenem que la pau, com s'ha dit tantes vegades, no és només l'absència de guerra. Tampoc no és un concepte abstracte ni un objectiu que es pugui aconseguir i que es pugui oblidar un cop s'ha aconseguit: entenem que cal actuar i treballar dia a dia per un projecte llunyà i difícilment realitzable com és la pau i que, en qualsevol dels casos, mai serà perfecte ni inamovible. Entenem que la pau no es pot entendre sola, sinó que ha d'anar lligada a conceptes tan importants com la llibertat, el respecte, la tolerància, la convivència i també la qualitat de vida. En una espècie com l'humana, que ha interioritzat la violència com a element habitual de la seva actuació, la superació racional d'aquesta realitat per la de la pau és una empresa ambiciosa, començada de molt antic, però que encara li resta un llarg camí per recórrer. Aquesta feina ha de venir de tots i cadascun dels ciutadans, però també de les seves institucions. La ciutadania ha treballat i treballa per la pau –només cal recordar la llarguíssima llista d'ONG, de diverses entitats que, d'una forma autònoma, treballen pel foment de la pau–, però el Govern i totes les institucions hi tenen molt a dir, han de ser motors d'informació i d'opinió per afavorir el context general favorable a la pau.

I avui, any 96, i aquí a Catalunya, ens preguntem si cal treballar per la pau. Catalunya no té guerra, almenys des de l'any 1939, però a Catalunya tampoc no hi ha pau. Sense oblidar els drets històrics, encara no reconeguts, cal recordar que estem subjectes a una legalitat que emana..., que esmana a l'exèrcit la unitat territorial, i a un militar, el rei Borbó, la seva direcció. I, si descendim fins a les persones que formen part de la nostra societat, veiem que la violència és molt més quotidiana del que ens imaginem: només vull posar un exemple, per anar més de pressa, que és recomanar la lectura de l'informe de SOS Racisme de l'any 96, en el qual hi ha una llarguíssima llista d'actes violents produïts a tot l'Estat espanyol, però també una bona colla a Catalunya, relacionats amb la discriminació, la intolerància, l'agressió i la violència.

Al marge de la violència interior, ens hem de referir també als fets violents que passen arreu del món.

Els mitjans de comunicació ens recorden periòdicament l'existència de conflictes violents que s'esdeve-

nen arreu. Enmig de la massa gran indiferència general, sentim parlar de guerres més o menys obertes o més o menys larvades, però conflictes a la fi. Podríem parlar de Bòsnia, de l'Orient Mitjà, de Txetxènia, de l'Afganistan, de Libèria, de Centreamèrica, del Kurdistan o del Sàhara Occidental, per dir només alguns països on la violència i el conflicte estan o han estat fins fa poc a l'ordre del dia. Malauradament, en resten molts d'altres que desgraciadament no són notícia als mitjans de comunicació, però que continuen en ple conflicte. Totes aquestes guerres, però, no són tan llunyanes com pugui semblar. L'Estat espanyol és un dels grans venedors d'armes al món. Darrerament ha ingressat entre 60.000 i 80.000 milions de pessetes per any comerciant amb la mort. Aquest comerç, declarat com a matèria classificada des de l'any 86, es fa amb països tan democràtics i respectuosos de la pau com són l'Iran, el Marroc, Turquia, l'Iraq, Tailàndia, Indonèsia, l'Àrabia Saudita, etcètera, només per posar un exemple dels clients que té l'Estat espanyol en la compra d'eines de la mort. Nosaltres, com a súbdits d'aquest Estat espanyol, hi tenim el nostre grau de responsabilitat, i la necessitat d'intervenir i de fer canviar les coses.

Si amb l'exportació de mort i sofriment l'Estat espanyol és un dels pioners, en canvi és un desastre pel que fa a la cooperació econòmica amb el Tercer Món. No s'ha arribat mai, ni a l'Estat espanyol ni a Catalunya, al 0,7% del producte interior brut, ni hi ha prou garanties, transparència i qualitat pel que fa a l'ús d'aquests recursos. I vull esmentar una altra víctima de l'Estat espanyol: el Sàhara Occidental. Aquest país africà es troba en aquests moments a un pas d'una guerra que se'ls està imposant per culpa, entre altres coses, de la desídia –quan no el boicot actiu– de les autoritats espanyoles. Aprofito per informar la cambra que demà farem una primera reunió per constituir l'Intergrup, dedicat a aquest tema, en aquest Parlament, i que no és casualitat que porti el nom d'Intergrup Pau al Sàhara, tal com ja va estar constituït a les anteriors legislatures.

Catalunya ha demostrat moltes vegades la seva solidaritat ciutadana, i les institucions –de vegades més o de vegades menys– han col·laborat amb altres països o amb situacions diverses, com el cas recent de Bòsnia, el cas permanent, ja antic, del Sàhara, casos anteriors, com Etiòpia, etcètera.

S'ha demostrat la voluntat d'ajudar el progrés, d'ajudar la solidaritat i, per tant, d'ajudar la pau. Per ajudar tot això entenem que calen propostes i iniciatives, algunes de les quals, per exemple, i parlant del 0,7, suposo que en tornarem a parlar quan discutim els pressupostos per a l'any 96. Avui, aquí, i a proposta d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, estem discutint una Proposició de llei sobre el foment de la pau, i estem discutint no el seu fons, ni molt menys la seva forma, sinó la seva presa en consideració. Entenem que té molts elements esmenables; nosaltres mateixos, si s'accepta aquesta presa en consideració, presentaríem unes quantes esmenes per aclarir algun dels aspectes d'aquest text, però que en qualsevol dels casos entenem que és necessària i la seva aprovació seria positiva. Si es pren en consideració, entenem que s'obrirà un debat parlamentari sobre

com ha de ser i quins aspectes s'han de tocar. Aleshores, crec que seria el moment de discutir com es pot millorar i com es pot adequar millor a una realitat legislativa com és la intenció del Grup proponent.

És per això, doncs, que no entro tampoc en la discussió de la forma, i he preferit, en tot cas, només entrar en el fons. Per al foment de la pau entenem que no hi han mesures úniques, i en aquest cas estem parlant d'una proposta més, d'un text legislatiu que pugui accentuar, dinamitzar i, com ha dit el diputat Riera, coordinar esforços, carregar piles, etcètera, en la direcció del foment de la pau. Nosaltres hi votarem a favor, i confiem que la resta de grups facin el mateix.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular té la paraula el diputat senyor Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular reconeix i és conscient a la vegada que la pau és un valor irrenunciable dels pobles que volen viure en llibertat, justícia i igualtat, i que totes les accions que s'emprenguin en aquest sentit per afavorir l'assentament de la pau són poques per tal d'aconseguir un ordre mundial basat en les llibertats i en el progrés.

La nostra societat així ho entén, i també la nostra legislació, que així ho contempla, com molt bé ha quedat expressat a l'exposició de motius d'aquesta Proposició de llei, quan es fa menció de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, concretament al seu preàmbul, i a l'article 28 de la Declaració dels Drets Humans. Tanmateix, la Constitució de 1978, quan el seu preàmbul parla de col·laborar a «l'enfortiment d'unes relacions pacífiques i d'eficaz cooperació entre els pobles de la Terra». Per això tots aquests valors anomenats a l'exposició de motius ja són proclamats als articles primer de la Constitució, que també afegeix el pluralisme polític, i que l'Estat aspira a implantar la pau, així com l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

A la Proposició de llei es fa menció de la Constitució de la Segona República, quan es podria també parlar de diferents textos constitucionals del nostre país que a través dels segles han tractat el reconeixement de la pau entre els homes i els pobles. Des de la Constitució de Cadis, del 1812, passant per la Constitució moderada del 1845, o la de Cánovas del Castillo, del 1876, fins arribar a la dels nostres dies. Així mateix, de l'exposició de motius es poden interpretar manifestacions incomprensibles envers el món occidental i les societats modernes, quan es manifesta que «l'esperit bèl·lic, la confrontació, s'installa en el si de les societats cada cop més competitives», quan, a criteri d'aquest Grup Parlamentari Popular, són aquestes societats les que han fet de la pau un element de convivència i pilar de la totalitat de les seves accions exteriors.

El Grup Parlamentari Popular coincideix que la pau és un bé que només adquireix plenitud quan és universal. Per aquest motiu, la nostra legislació –Estatut d'autonomia i Constitució– ho reflecteix en el terreny de la universalitat, i aquest és el motiu pel qual nosaltres no creiem que mereixi un tractament legislatiu diferencial, que resultaria altament superabundant i limitat en el seu camp d'acció, per tractar-se d'un valor fonamental, la defensa del qual no és adequat portar a terme en l'àmbit legislatiu específic i concret. Aquest seria el cas d'altres valors o virtuts universals, com ara la caritat, la solidaritat, la fraternitat entre els homes, i així successivament. Perquè aquest concepte d'universalitat, de conscienciació, de compromís amb la pau ja ha estat exterioritzat per la societat catalana, que porta molt de temps donant-nos bones mostres. Prova d'això és que fa pocs dies la Junta de Portaveus d'aquest Parlament aprovava un document per la pau del Sàhara; o també la col·laboració humanitària amb països en conflicte, que duen a terme entitats com ajuntaments, organitzacions governamentals i no governamentals a través del Fons Català de Cooperació. I també les exemplars activitats que la Universitat Autònoma de Barcelona, a través dels objectors de consciència, ha tingut en els centres de refugiats de la república eslovena.

En definitiva, una infinitat d'accions que la societat catalana ha posat en marxa, i que tenen en el fonament de la pau el seu únic i principal objectiu. En darrera instància, la Proposició de llei suposa la materialització d'una despesa que podria anar en detriment d'actuacions més prioritàries encaminades a satisfer necessitats públiques molt més evidents i tangibles. Més, si tenim en compte que les institucions ja destinen un tant per cent dels seus pressupostos a fomentar la pau i els llaços de solidaritat entre els pobles, i que la situació actual comporta la contenció –quan no la reducció– de la despesa pública.

Per tots aquests conceptes, el Grup Parlamentari Popular s'abstindrà en la votació d'aquesta Proposició de llei, i no hi votarà en contra, atès aquell principi mencionat al començament, que la pau és un dret i un valor universal irrenunciable.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista té la paraula el diputat senyor Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, l'educació per la pau i la promoció de la cultura de la pau –a què, en part, fa referència la Proposició que ens presenta el Grup d'Iniciativa - Els Verds– forma part de la tasca de tots aquells pobles que volen aprofundir en l'arrelament dels seus valors convivencials, el desplegament d'una cultura solidària i l'enriquiment d'una cultura cívica que ajudi a enfortir la dinàmica de la comunitat.

Quantes vegades s'ha dit, i hem sentit en aquesta mateixa cambra, que per avançar com a país no n'hi ha prou amb més equipaments, amb més infraestructures,

amb un teixit social i econòmic competitiu, que no n'hi ha prou, que ens cal avançar també en el món dels valors, de la solidaritat, de la convivència, en aquells valors que enforteixen i vitalitzen la societat.

I aquesta educació i cultura de la pau es troba davant d'una realitat, d'un món en el qual, malauradament, la pau és un bé escàs. Un bé escàs, tot i la desaparició del mur de Berlín i la fi de la guerra freda; un món en el qual els conflictes violents apareixen una mica arreu del primer món industrialitzat i, de vegades –massa vegades–, apareixen com a resposta davant de les situacions de misèria i explotació. Tots podem tenir imatges i noms prou significatius, però malgrat les dificultats, la lluita per la pau, l'educació per la pau i la promoció de la cultura de la pau ha de ser una tasca irrenunciable de tot aquell país que vulgui avançar en els camins de dignitat, solidaritat i civisme. A Catalunya existeix un teixit associatiu que ha treballat de valent en la promoció d'aquests valors, i vull fer referència a algunes entitats: Justícia i Pau, el Cidob –hereu d'Agermanament–, la Fundació per la Pau, els Amics de Nacions Unides, el Centre UNESCO de Catalunya, el Centre d'Estudis de la Pau de la Universitat Autònoma, i altres entitats que fa molts anys que treballen en aquest àmbit.

Ara bé, senyor president, aquesta és una Proposició de llei que molts dels seus aspectes ens recorden més una declaració institucional. En aquest sentit, i per buscar un acord entre tots els grups, nosaltres voldríem proposar, amb la intenció de trobar aquest consens, de convertir aquesta Proposició de llei en una proposició no de llei que seria vista en el Ple del Parlament. Podríem aconseguir el mateix, pràcticament, obtindríem un pronunciament del Parlament, conjunt, i esperem, també, per consens. Espero que tant el Grup d'Iniciativa - Els Verds com Convergència i Unió puguin acceptar aquesta Proposició, que creiem que podria ser molt interessant.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Dono la paraula, vista la proposta i el suggeriment que acaba de fer el diputat senyor Carbonell, al diputat senyor Riera, perquè ens aclareixi quina és la posició del seu Grup.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Les raons del senyor Carbonell em penso que són clares. Quan el senyor Xavier Bosch ens parlava també sobre les insuficiències del nostre text, jo abans he començat dient que era un text molt millorable i que si l'havíem mantingut en la seva literalitat era justament perquè havia estat defensat com a tal text i com a tal text que podíem sotmetre a votació per part del Tribunal Constitucional.

Nosaltres estem absolutament d'acord en el caràcter de declaració institucional que té una gran part del text que hem proposat. No estem d'acord, en canvi, que allò que pertoca a tots no pugui ser objecte de llei, perquè voldria dir que... Per exemple, quin sentit tindria legislar

sobre el respecte a la infància, sobre l'associacionisme o l'educació mediambiental? Perquè resulta que això també ens pertany a tots i, per tant, no hauríem de legislar sobre allò.

Ho repeteixo, continuo creient que no es pot entrar en el joc dels sofismes quan es tracta de voler defensar...

En tot cas, els dic que, a més, l'origen d'aquesta llei és una llei aprovada i que com a tal funciona a la regió autònoma del Veneto; no solament és una llei, la nostra, inspirada en aquella, sinó, en alguns moments, calcada, i hi ha en aquests moments iniciatives parlamentàries a diferents parlaments europeus per fer lleis, precisament, per al foment de la pau i del desenvolupament. En quin sentit? Es tracta, evidentment, de trencar pràctiques que impedeixen això. Quan aquí hi hagut alguna al·lusió, per exemple, a l'actitud dels joves davant del tema del militarisme, dels joves i del col·lectiu de dones, etcètera, que volen ser despenalitzats, això, evidentment, és objecte d'una llei, o la regulació i la venda del tràfic d'armes creiem que té alguna cosa a veure amb la qüestió de la Llei.

De tota manera –ho repeteixo–, a partir de la proposta del Grup Socialista, Iniciativa per Catalunya - Els Verds acceptaria aquesta proposta, tornariem a presentar un text, evidentment ara sí, retocat, esmenat –i ja des d'ara agrairé totes les aportacions de tots els grups que hi estiguin d'acord–, per presentar una proposició no de llei en aquest mateix Ple.

Per tant, senyor president, entenc que nosaltres, entenc, manifesto que el nostre Grup retira i no sotmet a votació aquesta Proposició de llei.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Doncs, havent sigut retirada la Proposició de llei, no procedeix votació de cap classe i, per tant, suspenem la sessió fins aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133. 3 del Reglament es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures preses per neutralitzar la crisi del conreu de l'avellana

La primera pregunta al molt honorable senyor president de la Generalitat és sobre les mesures preses per neutralitzar la crisi del conreu de l'avellana, presentada pel diputat senyor Josep Curto i Casadó, del Grup Parlamentari Popular. Per formular la pregunta, té la paraula per un espai màxim de dos minuts i mig.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, si, com ha afirmat en reiterades ocasions lo president de la Generalitat, ha manifestat que res del que passa a Catalunya és aliè al Govern de la Generalitat, Catalunya en estos moments suporta tres problemes que han convulsionat, han sacsejat l'opinió colectiva dels ciutadans: és a dir, la crisi de l'avellana, les baralles internes de tots los partits i la destitució de Johan Cruyff.

Nosaltres modestament, senyor president, hem volgut prioritzar lo problema del fruit sec preguntant les mesures que s'adoptaran per tal de neutralitzar la crisi de l'avellana i, en relació amb los altres problemes, senyor president, «no le arriendo la ganancia» si damunt de tots los problemes hagués d'afrontar les baralles dels partits i un Barça sense Cruyff.

Moltes gràcies.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, jo li agraeixo que de tots aquests problemes hagi triat aquest. El més important que ha fet la Generalitat –crec jo–, n'ha fet moltes de coses, no les hi podré explicar totes, però el més important és l'acció que va fer l'any passat sense èxit en el tema, en el que se'n diu l'Organització Comuna de Mercat, que a la taula sectorial del Ministeri vàrem intentar, sense èxit, introduir tota una sèrie de conceptes que, en canvi, ara, a la nova reunió que hem tingut amb la ministra, sembla ser que sí, que se'ns accepten. I concretament el que demanàvem era: primer, el manteniment dels ajuts extraordinaris més enllà del 99, perquè ara ja en reben d'ajuts, els avellaners, ja en reben, però hi ha l'amenaça que els els siguin retirats d'aquí a tres anys; segon, un ajut complementari de la renda agrícola que no és demanar res impossible perquè aquest ajut es dona als conreus d'herbacis, es dona per a l'oli, es dona per a la colza, etcètera.

Després vàrem intentar introduir una sèrie de mesures tècniques que en el fons del fons, ara que no ens sent ningú, podríem dir que era la creació de barreres comercials; aquesta és la veritat que ja sap vostè, que és una mena de giny que s'utilitza molt a la Unió Europea.

Per exemple, reclamar que..., un doble sac de plàstic i de jute per a les avellanes; reclamar que no poguessin circular les avellanes..., no es poguessin vendre les avellanes en sacs de 80 quilos, sinó només de 50; reclamar, per exemple, doncs, que les avellanes trencades tinguessin un límit, no es pogués vendre més que un límit d'avellanes trencades, perquè els turcs en tenen moltes,

etcètera, etcètera. Bé, no m'hi estenc més. Tot això, en aquell moment, no va prosperar; ara sembla que sí que prosperarà. Com també una altra cosa, que és demanar que sempre s'hagi d'exhibir el certificat d'importació, perquè fins ara només es demana el certificat d'importació quan l'avellana és en gra i no quan és amb closca.

Bé, hi ha més coses, però com que m'imagino que vostè voldrà consumir un segon torn, amb el seu permís, me les reservo.

El president

Per formular la repregunta, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, per la dramàtica situació de l'avellana, la pregunta que li he formulat complia tres objectius fonamentals. Primerament, això que acabem de sentir: la manifestació pública que entre Govern i oposició existeix consciència i voluntat respecte de superar la crisi i estabilitzar la permanència del sector, que afecta directament l'economia catalana. Això en primer lloc.

En segon terme, los criteris i l'estratègia política –això ja és més discutible–, que puguin revelar que qualsevol acció referida a la reforma de l'organització comuna de mercat de fruites i verdures ha d'incorporar los nostres fruits secs, d'acord amb les mesures tècniques aprovades per la Comunitat.

I per últim, tercer objectiu, mantindre, si m'ho permet, la tensió, l'atenció i el debat al Parlament de Catalunya com a suport polític, en l'àmbit de les nostres responsabilitats, conforme a lo que de tots nosaltres s'exigeix en estos deu anys..., jo diria d'agressions, i de crisi, en un sector que tardaran molt de temps a superar-lo, tardaran molt de temps a recuperar-se.

I, en definitiva, l'objectiu de la pregunta, senyor president, era que es mantingui viu este debat parlamentari en relació amb l'avellana, fins que no se solucionin altres problemes en altres àmbits de responsabilitat política, com pugui ser a Brusselles.

El president

Gràcies. Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

La prova que hem fet això que vostè deia és que l'any passat, em sembla que va ser la tardor de l'any passat, ens vam retirar de la taula sectorial del Ministeri, precisament perquè aquestes qüestions relatives a l'avellana no es van incloure; s'inclouïen respecte a altres productes, però no respecte a la fruita seca.

Bé, a part d'això, el que li vull dir és que, de tota manera, aquesta atenció hi és, i de tota manera li he de dir que aquest any incrementarem els ajuts a l'avellana: no només..., és a dir, no només hi hauran els 800.000 milions de pessetes que reben anyalment els conreadors

d'avellana a través, sobretot, de la Unió Europea, sinó també que a través del nou programa STAR, que és de política mediambiental, però que s'aprofita per aplicar-ho a l'avellana, entre la Unió Europea i la Generalitat afegirem uns 450 milions de pessetes més de subvencions.

Podria donar-li més detalls sobre, per exemple, el que va ser en el seu moment la creació de l'ens pel cessament agrari...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Perdó.

El president

Moltes gràcies.

— **Pregunta al president de la Generalitat sobre la previsió d'inversió en la construcció i posada en funcionament de part de la xarxa del ferrocarril metropolità de Barcelona**

La segona pregunta és sobre la previsió d'inversió en la construcció i posada en funcionament de part de la xarxa del ferrocarril metropolità de Barcelona, presentada pel diputat senyor Higiní Clotas. Serà formulada pel diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. President Pujol, Barcelona necessita més metro; la ciutat real, entesa en el sentit maragallà, necessita més metro; aquesta ciutat de gairebé tres milions d'habitants necessita més transport. El necessita, fonamentalment, per dues raons: la primera, els ciutadans la necessiten per al treball, per al comerç, per a l'oci, per desenvolupar una ciutat harmònica, amb un bon transport col·lectiu; la segona, que els ciutadans de molts barris han sentit reiteradament els cants de sirena i les promeses i ens diuen a tots plegats que és l'hora de fer allò que es va dir que es faria.

La pregunta, senyor president, és molt clara, si es vol entendre, perquè és de la seva competència: quan, com i de quina manera s'allargarà la xarxa del metro al Bon Pastor, a la Zona Franca i als barris nord de Nou Barris.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, per contestar la pregunta, el senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, doncs, allò que es fa és allò que es va prometre, és allò a què el Govern de la Generalitat es va comprometre, i ara li ho detallaré.

Primer, ens vam comprometre —recentment: deixo de banda anys passats— que el desembre del 95 la línia II arribaria fins al Paral·lel i enllaçaria amb la línia III. Està fet.

Ens vam comprometre que la línia II també, per l'altra banda, arribaria fins a la Pau —tot això és Barcelona, evidentment—, i que allà enllaçaria amb la línia IV, que ve de Badalona. I això estarà fet, tal com es va prometre, doncs, o bé el desembre o bé..., ja li admeto que potser serà el gener o el febrer, però substancialment es complirà aquest compromís, i s'hi està treballant.

S'ha treballat bé, i efectivament, per exemple en el metro del Vallès, que no sé si s'hi ha d'incloure o no, en el concepte de Barcelona que vostè ha citat, però que, de tota manera, per la Generalitat sí, que és important; és a dir, que hi hagi això que se'n diu el metro del Vallès és important creiem que per a Barcelona i, evidentment, per a Sabadell, Terrassa, Rubí, etcètera. Això començarà a funcionar el 25 de juny del 96, d'aquí a un mes.

Hem començat a treballar en l'altre metro, el denominat metro del Baix Llobregat, que afecta molt directament Barcelona en algunes coses concretes. Per exemple, forma part d'aquest projecte tot el que es fa referent a l'estació de Magòria, o tot el que s'està fent a nivell de la Gran Via. Però, a part d'això, evidentment, doncs, tenir una freqüència de metro fins a Martorell és una cosa que també és interessant: s'hi està treballant, es fan desdoblaments, es faran perllongacions... —alguns dels desdoblaments i algunes de les estacions noves que s'han de fer s'han inaugurat recentment, precisament.

Tot això fa que la Generalitat haurà invertit, entre el 95 i el 97, és a dir fins al final del contracte-programa actual..., 29.700 milions és el que està previst.

Nou Barris. A Nou Barris hi ha un compromís d'allargar la línia IV, de Roquetes a Trinitat, a Trinitat Nova, la qual cosa representa unes quinze mil persones que tindran metro i que ara no en tenen. El projecte està redactat i es començarà a fer, amb un cost de 2.600 milions de pessetes. Es començarà a fer l'any 98, precisem-ho, l'any 98. Però de fet, això, de tota manera, ja s'ha iniciat —amb una inversió que, en canvi, és molt més grossa, és de 7.000 milions de pessetes—, perquè aquest allargament de la línia no es pot fer si no es resol el tema del triangle ferroviari, i en això s'està treballant, en aquests moments.

Bé, a part d'això hi ha, després, l'allargament de la línia des de Montbau fins a Trinitat, o més exactament Trinitat Nova, encara que en una primera fase ja ens acontentaríem d'arribar fins a Canyelles, perquè a Trinitat Nova igualment s'hi arriba per l'altra línia, que és la que es farà primer, des de..., com deia abans, des de Roquetes. Això seran, segons els casos, quatre o cinc estacions. És un projecte en marxa, que es pretén iniciar el 1998.

Ritme d'això? El ritme d'això serà el màxim que puguem imprimir per part de la Generalitat, però naturalment serà més o menys ràpid segons que aconseguim un nou contracte-programa, que hem de tenir llest per al primer de gener del 98, doncs...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Perdó.

El president

Lamento dir-li que se li ha acabat el temps total de la seva intervenció per aquesta pregunta. El senyor Joan Ferran pot repreguntar, sabent que el senyor president no té temps per contestar.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, a la tribuna de convidats hi han presidents de les associacions de veïns de Nou Barris, de la Zona Franca i del Bon Pastor. Aquests presidents d'associacions de veïns van llegir en aquest programa –que vostè ha de conèixer, evidentment, perquè hi ha un senyor que l'ha renyat fa poc–, en el seu punt 5, que deia tot un seguit de coses molt concretes. Ha passat un any i, d'aquestes coses, encara el més calent està a l'aigüera.

Li ho recordaré, senyor president: ampliar la xarxa de metro, obrint la primera etapa, com vostè ha dit, de la línia II del Paral·lel a la Pau, la línia III fins a Canyelles, la línia IV fins a Trinitat Nova, per avançar després cap a Ciutat Meridiana i preveure també el servei fins a la Zona Franca –fins a la Zona Franca, que vostè no n'ha dit res– i el Bon Pastor –en aquest programa també va parlar del Zoo, que evidentment no en parlarem aquí, i d'algunes coses de les presons.

Jo voldria dir-li, senyor president de la Generalitat, que ha passat un any, que el 15 de maig de l'any passat, vostè deia, de forma contundent, i en castellà, al Centre Cívic de Nou Barris: «Vengo a decirlos que todo esto que os dice Roca lo vamos a hacer». Ha passat un any, i el més calent està a l'aigüera. «El *president* de la Generalitat y de Convergència se presentó de improviso en un mitin de Roca en Ciudad Meridiana y allí garantizó, personalmente y en nombre del Govern, la promesa electoral del candidato nacionalista a la alcaldía de Barcelona.» Això, un diari. I un altre deia: «Pujol relevó a Roca en la tribuna para garantizar en nombre de la Generalitat las promesas del alcaldable de CiU sobre el tema.»

Evidentment, davant d'aquestes posicions seves, senyor president, ens assalta un dubte: l'any 91, el senyor Cullell va prometre tots aquests metros; l'any 95, el senyor Roca, i vostè que el recolza, promet tots aquests metros... L'any 99, ens promet un altre cop aquests metros, o tornarà a ser la pastanaga electoral de Convergència i Unió, el tema del metro?

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Silenci!

Pregunta al president de la Generalitat sobre una possible solució privada a la crisi econòmica de l'Hospital General de Catalunya

La tercera pregunta és sobre una possible solució privada a la crisi econòmica de l'Hospital General de Catalunya, presentada per la diputada senyora Imma Mayol, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per formular la pregunta, i per espai de dos minuts i mig, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, creuen vostès encara que és possible la solució privada a la crisi de l'Hospital General de Catalunya, tot i que en aquests moments encara no s'ha trobat cap inversor privat que vulgui, amb la seva inversió de capital, garantir la viabilitat d'aquest hospital? Pensen incrementar el finançament per tal d'assumir públicament un hospital que vostès havien dit que mai assumirien? En cas que la resposta sigui afirmativa, com i per fer què?

Gràcies.

El president

Té la paraula, per contestar la pregunta, el senyor president.

El president de la Generalitat

Efectivament nosaltres hem mirat d'ajudar l'Hospital General de Catalunya per tal que pogués aixecar la suspensió de pagaments –com hem fet de vegades també amb coses que no tenen res a veure amb hospitals, amb empreses industrials o de tota mena–, perquè l'aixecament de la suspensió de pagaments és una condició sine qua non perquè, realment, puguin resoldre el seu problema, justament a través d'una solució privada. Per tant, la nostra intervenció, repeteixo, ha estat per deixar-lo en bones condicions per tal que, privadament –perquè desitgem que sigui així–, es pugui trobar una solució.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Però vostè no m'ha contestat la pregunta, senyor Pujol. Vostè no m'ha contestat la pregunta. I jo crec que, abans fins i tot que intervingui jo, ell m'ha de contestar la pregunta, senyor president.

És a dir, és inacceptable que vostès no m'hagin contestat sobre si pensen o no pensen donar un finançament públic a l'Hospital General de Catalunya. Aquesta és la pregunta que jo li formulava. I, per tant, aquí el tema està: vostès han vingut dient en aquesta cambra que mai donarien finançament públic a l'Hospital General de Catalunya i, en contra del que van dir, han fet tres co-

ses, senyor president: han donat finançament públic, i l'han donat afectant el Parc Taulí i l'Hospital General de Terrassa; ho han fet derivant llistes d'espera cap a l'Hospital General de Catalunya, quan en realitat vostès havien dit en aquesta cambra que no ho farien mai, i ara també diuen que donaran una possible solució a aquest hospital a través d'un finançament terciari, és a dir a través de la implementació d'un hospital d'alt nivell en aquesta zona, quan en definitiva això és l'expressió d'una acció política que prima els recursos privats per sobre dels públics.

D'això, nosaltres, senyor president, en diem governar per als poderosos. I d'això nosaltres en diem incoherència. Vostès estan plantejant privatitzar un hospital..., perdó, donar una solució pública a un hospital privat, quan reclamen que es privatitzin empreses públiques. Això, senyor president, és una important incoherència. Reclamem i insistim: volem saber si veritablement vostès pensen donar una sortida pública a aquest hospital, i si ho pensen fer a costa dels recursos públics que s'haurien d'invertir en la reforma de l'atenció primària i en la millora del finançament hospitalari dels centres públics d'aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per contestar, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, sap què passa?, que no he volgut cometre l'error que he comès abans, eh?, de no quedar-me amb res per contestar després, no? (*Rialles.*) El joc és el joc i s'ha de saber jugar correctament, no? Llavors l'he pifiada i ara no la volia pifiar amb vostès. (*Rialles.*) Això... Perdoni, senyor president.

Bé, escolti, nosaltres, efectivament, efectivament, no tenim cap mena de ganes, com pot comprendre, de trobar una solució pública per a l'Hospital General de Catalunya. El que passa és que entenem que és la nostra obligació mirar d'ajudar-lo perquè trobi una sortida. I és veritat que varem concedir un aval, que per altra banda aquest Parlament coneix, de 2.000 milions de pessetes, i és veritat que ara estudiem..., no li dic si ho farem o no ho farem, però estudiem la possibilitat de concedir-ne un altre de 1.600 milions de pessetes. No pas per gust, i no pas perquè ens vulguem fer càrrec de l'Hospital General de Catalunya, sinó perquè el volem ajudar a sortir del problema en què es troba i a trobar una solució –privada, evidentment, no pública.

A part d'això, és cert que nosaltres, per dir-ho així, comprem serveis sanitaris, com ho comprem a tots..., molts altres hospitals, però això, en el cas concret de l'Hospital General de Catalunya, no representa més del 25% de la facturació del centre.

Ara, el que li vull dir és una cosa, per acabar, ja que vostè ha fet una referència a això que diu de fer un sistema per als poderosos: li vull dir que el model sanitari català, a nivell general –i encara concretament ahir, que vaig veure un antic ministre de Sanitat del Govern socialista, ho comentàvem, que va ser aquí a Barce-

lona–, és justament molt altament valorat des d'un punt de vista sanitari i des d'un punt de vista social. (*Veus de fons.*) No, no, no pel parlament aquest, ni l'altre ni el de més enllà, sinó pels organismes..., per aquell organisme que internacionalment s'ha decidit que és el que realment té més capacitat per valorar la qualitat del servei, no solament des d'un punt de vista tècnic, sinó des d'un punt de vista social, i em refereixo a l'Organització Mundial de la Salut.

Per tant, nosaltres ens sentim tranquils, en aquest sentit. Hem ajudat més d'un hospital, fins ara ens n'hem sortit sempre, no ha calgut que s'hi quedés vinculada la Generalitat, espero que en aquest cas també serà així. Però, en tot cas, estigui'n segura, no tenim cap interès a fer-nos càrrec d'aquest hospital. El que passa és que ens ha ajudat a reduir llistes d'espera, i això, sigui dit de passada, també és bo.

El president

Senyor president, s'ha acabat el temps.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la represa de les converses amb els grups parlamentaris per a reformar la Llei de normalització lingüística

La quarta pregunta és sobre la represa de les converses amb els grups parlamentaris per a la reforma de la Llei de normalització lingüística, presentada pel diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana; per formular la pregunta, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, ha previst el Govern, en aquest període de sessions, de reprendre les converses amb els grups parlamentaris de la cambra amb l'objectiu de reformar la Llei de normalització lingüística en allò que afecta la normalització del català i de l'aranès? O, per dir-ho en la concepció pujolista de l'oportunitat política: ara toca o encara no toca, senyor president?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per contestar la pregunta, el senyor president.

El president de la Generalitat

Estigui tranquil, tocarà. Bé, vejam, nosaltres entenem que, efectivament, i sempre en aquella línia que havíem definit de fer-ho a través d'aconseguir el màxim consens de totes les forces polítiques –polítiques i socials, entenguem-nos–, polítiques i socials, que nosaltres hem de prendre en consideració que alguns aspectes de la Llei de normalització lingüística han de ser actualitzats, de vegades per qüestions estrictament tècniques; de vegades per adequar-los a la legislació, fins i tot a la legislació general espanyola que s'ha produït amb posterioritat a la nostra Llei; de vegades perquè veiem que en sectors d'activitat que no van ser consi-

derats en el seu moment o que van ser-ho d'una manera insuficient..., fa quatre dies, no fa gaires dies, aquest Parlament va votar quelcom en aquest sentit, precisament aplicat a l'Administració de justícia.

Per tota una sèrie de raons, nosaltres, efectivament, en el moment oportú i en la línia de parlar-ne amb tothom, perquè aquest és un tema –com vostè ja sap– que entenem que és molt essencial que es faci en una línia de consens, però més que de consens molt convivencial, en el seu moment plantejarem el tema.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Sí, senyor president. Seguim en la mateixa situació d'enjòlit, és a dir, quan serà el moment oportú? Nosaltres creiem que ara és un moment oportú, hi ha una sentència del Tribunal Suprem que hi ajuda, hi ha una neutralització política d'una determinada força amb la qual vostès festegen a bastament, que també ho facilita, i hi ha, sobretot, la pregunta de saber si vostès pensen o no pensen complir els seus propis acords de Govern.

Vostès han aprovat un Pla general de normalització lingüística que diu que enguany, 1996, es reforma la Llei de normalització lingüística a Catalunya. Pensen reformar-la enguany o tampoc pensen complir els seus propis acords, senyor president? En tot cas, quan és aquest moment oportú? Creu que no ha arribat l'hora que, per exemple, en l'àmbit de l'Administració de justícia? Ha fet referència vostè a una moció promoguda pel nostre Grup i votada per tots, que celebrem. Creu que en l'àmbit del consum no ha arribat l'hora ja que el català surti d'aquesta situació escandalosament deficitària en què es troba ara la seva presència, impròpia d'una llengua pròpia? Vostès estan decidits a afrontar el tema en indústries clau en el nivell del consum com la indústria farmacèutica, com la indústria de l'alimentació, amb les quals algunes de les persones vinculades a la seva coalició, algunes connexions tenen? Estan decidits a afrontar això realment?

Digui'ns, senyor president, la resposta a la pregunta que li fèiem, si us plau, i no una altra: en aquest període de sessions vostès pensen reprendre les converses amb els grups parlamentaris amb la intenció de modificar la Llei de normalització lingüística o quant hauran d'esperar? Quan serà aquest moment oportú?

Vostè ha dit en més d'una ocasió que la llengua és el nervi de la nació. Procurem, senyor president, de no acabar tenint els nervis atrofiats.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Senyor Carod, ja li he dit que sí, que dintre d'aquesta legislatura, tal com hem dit, nosaltres parlarem amb els grups polítics d'aquesta qüestió, ja li ho he dit. El mo-

ment? Escolti, el moment deixi'ns-el triar a nosaltres, oi? Vull dir, entengui'm, o en tot cas que el triï la majoria del Parlament, si més no, oi? Però, en fi, nosaltres, en tot cas, l'acord, el compromís aquest el complirem, ho plantejarem; ho plantejarem en el moment que ens sembli més oportú, que no és aquest moment precís. I, per altra banda, ho plantejarem en la línia aquella de buscar el màxim possible de consens.

Li vull dir una cosa només, per acabar, una altra cosa li vull dir: la previsió del Pla general sobre aquestes modificacions no té calendari fixat; ho dic perquè quedi clar això: no incomplim cap termini.

Ara, a part d'això, li vull dir que tan malament, la política lingüística que s'ha fet des del Govern de la Generalitat i des d'aquest Parlament, no ha anat i la prova que no hi ha anat és que realment la posició de la llengua catalana avui en molts camps, però concretament i d'una manera especial en aquest de l'ensenyament, i més important encara, no solament a nivell de tribunals, sinó més important encara en el que en podríem dir l'acceptació i l'assumpció per part de la nostra societat –que en darrer terme és el més important de tot–, crec sincerament que els progressos que hi han hagut han estat molt i molt importants.

Falta tot això que vostè diu i té raó, i esperem que podrem fer passes endavant durant aquesta legislatura amb el consentiment o amb l'entesa, més exactament amb el consens de tothom.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la darrera sentència del Tribunal Suprem relativa a la normalització lingüística

La darrera pregunta al president de la Generalitat és sobre la darrera sentència del Tribunal Suprem relativa a la normalització lingüística, presentada pel diputat senyor Ramon Camp, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Darrerament hem conegut la sentència del Tribunal Suprem en relació amb l'ensenyament i amb la immersió lingüística de l'ensenyament, i concretament pel que fa referència al que se n'ha dit els ensenyaments primaris, els primers ensenyaments, és a dir fins als set anys, i sobretot a partir dels set anys, sentència que ve a ratificar sentències anteriors del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i del Tribunal Constitucional.

De fet, tot aquest conjunt de sentències vénen a dir, des de l'òrgan jurisdiccional competent en cada moment, vénen a dir una cosa d'una forma constant, que és que l'aplicació que s'ha fet de la Llei de normalització lingüística aprovada per aquest Parlament l'any 83 ha estat bona i que el Govern de la Generalitat ha fet una

bona aplicació d'aquesta Llei en l'àmbit de l'ensenyament, i concretament en la inversió lingüística que ha afavorit que el coneixement de les dues llengües pugui ser una realitat al final del cicle educatiu, garantint la convivència, garantint la cohesió social i també la igualtat d'oportunitats.

Això, evidentment, ha d'afavorir l'ús social del català i, en aquest sentit, el nostre Grup voldria conèixer del president de la Generalitat la valoració que fa d'aquesta darrera sentència del Tribunal Suprem respecte a la normalització lingüística.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Òbviament, la valoració que en fem és positiva, és altament positiva perquè són unes sentències repetides, tant del Tribunal Constitucional com del Tribunal Suprem, que, de fet, diuen que no solament la Llei, sinó també la seva aplicació són legals. I això ens permet defensar dos objectius molt fonamentals, molt primordials nostres, que eren: primer, que hi hagués una sola xarxa escolar a Catalunya, que no hi hagués divisió per qüestió de llengua a l'escola, i, després, perquè entén que dintre del que ha de ser un marc de respecte i coneixement de les dues llengües, és a dir del català i del castellà, el català requereix un cert tracte especial perquè es troba en una situació especialment difícil, i això són dues coses positives, ho repeteixo, en el marc del reconeixement i respecte de les dues llengües.

I jo, l'únic que he de fer és, una vegada més, agrair l'actitud de la societat civil, de la societat catalana —més exactament—, tota, però d'una manera molt especial dels castellanoparlants, perquè amb la seva actitud fan possible l'aplicació d'aquestes lleis.

El president

Moltes gràcies. El senyor diputat, per repreguntar. (Pausa.) No?

En aquest cas, hem acabat el torn de preguntes al president de la Generalitat i iniciarem les preguntes al Consell Executiu.

Abans de continuar amb les preguntes al Consell Executiu, aquesta presidència proposa que es posposin per a la pròxima sessió les preguntes números 8, 9, 11 i 12, a sol·licitud conjunta dels diputats i dels consellers que les havien de substanciar, i d'acord amb els antecedents d'aquest Parlament. (Pausa.) No hi ha cap objecció? Atès que no hi ha cap objecció, queden, per tant, posposades.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'escassa distribució dels films doblats al català estrenats el desembre de 1995

Anem a la primera pregunta, que és el punt número 6 de l'ordre del dia, sobre l'escassa distribució dels films

doblats al català estrenats el desembre de 1995, presentada pel diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya senyor Josep Huguet; té dos minuts i mig per formular la pregunta.

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, la pregunta és quina és la política de distribució dels films doblats al català, donat que la sensació que es té d'entrada és que la distribució d'aquests films és escassa i no arriba a la major part de poblacions de Catalunya.

Aquesta era la pregunta inicialment formulada pel Grup d'Esquerra Republicana.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Cultura (Sr. Joan Guitart i Agell)

Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, la política és doble, senyor diputat. Per un costat, nosaltres el que intentem és doblar el màxim possible de pel·lícules i per això utilitzem dos sistemes. Un és la nostra pròpia aportació; l'altre, la utilització de la nova Llei de l'audiovisual, que en aquest sentit ho afavoreix. I la segona política és intentar, a través del diàleg, de la negociació, de la conversa, que aquestes pel·lícules doblades es projectin en els cinemes i les sales més importants de les principals capitals i en la totalitat dels pobles de Catalunya, si és possible. En aquest sentit, aquestes converses s'han realitzat i nosaltres les pensem prosseguir; ja les hem iniciades, però farem tot el possible perquè els expositors tinguin la màxima atenció en el nostre cinema.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Huguet i Biosca

Segons resposta del mateix Departament a unes preguntes escrites que va formular aquest diputat, el total de doblatge de pel·lícules en català el passat desembre va ser de 7 milions aproximadament, 7.705.960 pessetes, amb un total de sis pel·lícules doblades, de les quals, de fet, estem parlant que la majoria d'elles tenen un nombre de còpies absolutament ridícul, que fan que s'impossibiliti l'estrena en el conjunt de Catalunya.

Per exemple, la pel·lícula, la màxima va ser *Dino Rex*, amb sis còpies, estrenada a Barcelona, Vic, Girona, Mataró, Granollers, la Garriga i Calella, només en aquestes localitats. O *Goldeneye*, amb quatre còpies —la primera amb sis còpies, aquesta amb quatre còpies—, Barcelona, Granollers, Tarragona, Girona, Reus, Manacor. O la pel·lícula *Sara, Sara*, dues còpies, només a Barcelona; *El gat sense cua*, només a Barcelona; *Tom i Jerry*, només a Reus; *Hotel i domicili*, només a Barcelona. Això sí, a l'hora de fer la propaganda, la

promoció, dóna la sensació que hi ha un gran esforç de la Generalitat per al doblatge dels films en català.

Per tant, aquí hi ha un problema sobre la taula: estem fent molta propaganda, escassa política real de doblatge de cine en català. I aquí ens sembla que hi ha una doble via: o vostès despleguen d'una vegada la Llei de normalització o del consumidor, que han de permetre que com a ciutadans, com a contribuents, com a consumidors, com a usuaris almenys tinguem l'equilibri lingüístic en l'àmbit del cinema, i per tant, doncs, es vagi que hi hagi el mateix nombre de còpies i que, per tant, les persones que n'exhibeixin puguin accedir a aquestes còpies a l'hora de l'estrena, que és una qüestió que ara no passa...

El president

Ho sento, se li ha acabat el temps per repreguntar. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Cultura

Sí, senyor diputat, jo coincideixo amb vostè que cal que hi hagi més cinema en català i, en aquest sentit, l'esforç que s'ha realitzat durant tots aquests anys ha sigut notable i considerable.

També crec que una de les coses que es pot fer és fer una bona promoció, que és el que estem fent. La promoció sí que depèn de nosaltres en la mesura que tinguem recursos per fer-la; el que ja no depèn de nosaltres és el nombre de còpies que en facin les productores i distribuïdores. En això sí que no hi podem fer res, ni nosaltres podem pagar un nombre de còpies que després no es representessin.

Per tant, hi ha situacions que corresponen al mercat i això no hi ha llei que ho pugui exigir. És a dir, nosaltres podem actuar com s'ha actuat i aquesta –com n'hi deia vostè– nova llei de l'audiovisual és favorable a l'atorgament de la llicència de doblatge, però en canvi el que és molt difícil –i vostè i tots, em fa l'efecte, i tots ho poden comprendre– és entrar en el nombre de còpies que es realitzin. És a dir, ha de ser la mateixa exigència del públic, ha de ser el resultat d'aquesta difusió que ho faci necessària; no pot haver-hi cap llei que exigeixi l'establiment d'un nombre de còpies, em semblaria que seria una llei excessivament intervencionista. En el que sí que podem actuar és en el que és objecte de la Llei, que és precisament que hi hagi llicència, per atorgar llicència de doblatge en català, però entrar en el nombre de còpies em penso que això sí que va més enllà del que qualsevol llei pot determinar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius de l'acceptació de criteris ètnics (llengua materna) en les ofertes del Servei Català de Col·locació

Passarem ara a la pregunta sobre els motius de l'acceptació de criteris ètnics –llengua materna– en les ofertes del Servei Català de Col·locació, presentada pel diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per formular-la, el senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, voldriem saber quins són els motius pels quals el Servei Català de Col·locació accepta criteris ètnics –per exemple, el requisit de la llengua materna– en les ofertes de treball que van incloses en aquest Servei Català de Col·locació.

El president

Per a contestar la pregunta, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Treball (Sr. Ignasi Farreres i Bochaca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vostè suposo que es deu referir a un anunci que va aparèixer a la premsa a primers de desembre i que parlava en termes..., que demanava, concretament, aquest anunci, llengua..., castellà, llengua materna, i coneixements de català.

Bé, en principi, jo li he de reconèixer que és un error, una errada, i, per tant, no ha de tornar a aparèixer, per entendre'ns, perquè, per la seva pròpia naturalesa, és discriminatori i confusoriari. Personalment, aquest conseller se'n va adonar, va detectar aquesta errada perquè tenia un programa de televisió per a parlar d'aturats majors de quaranta-cinc anys, va llegir-se aquests anuncis i..., per veure quants majors de quaranta-cinc anys eren contractats, i va veure això. Va cridar el director general d'Ocupació, li va demanar un informe i li va dir que no apareguessin més.

La veritat, l'oferta, per què ha aparegut, des del punt de vista de l'ofertant? Doncs, perquè es va parlar..., per un cert mimetisme respecte als anuncis que es posen normalment en llengües estrangeres, que, a vegades, com a connotació o denotació d'un domini màxim dels idiomes, posa l'expressió «llengua materna», per entendre'ns, i, per tant, es va fer una mala adaptació, una errònia adaptació, del que de vegades es demana per a estrangers.

Bé, això pot implicar discriminació. Per tant, el correcte seria, al meu entendre, dir: «Escolti, es demanen aquests requisits en aquesta oferta, doncs, que hi hagi tal nivell de coneixements, ics, el que sigui, 1, 3, 23..., el que sigui.» Per tant... Per què ho vam publicar? Senzillament, estàvem als primers mesos de rodatge al Servei Català de Col·locació, i, per tant, a la programació que havíem fet i als diferents controls, aquesta especificitat no l'havíem, diguem-ne, previst. Per tant, s'han pres les mesures, jo he fet comprovar que no

n'hagi aparegut cap més, i no n'ha aparegut cap més, i espero que no n'aparegui cap més.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres celebrem molt, realment, les paraules del senyor conseller de Treball. Efectivament, mantenir ofertes d'aquest tipus seria absolutament discriminatori cap a tot un ampli sector de ciutadans; probablement, seria també, segurament, anticonstitucional, però des del punt de vista científic també cal dir que seria un plantejament bastant estúpid, perquè això de la llengua materna i la llengua paterna no té res a veure amb la llengua personal de cadascú i en la qual cadascú fa la seva pròpia opció. És un tema delicat: imaginem-nos per un instant que l'anunci hagués sortit a l'inrevés, probablement hi hauria hagut una certa revolta, no diré intel·lectual, perquè seria honorar massa segons qui, però sí en determinats mitjans de comunicació, si s'hagués demanat llengua materna catalana, per dir exactament el mateix.

Però, sobretot, allò que realment és sorprenent és el tipus d'oferta de treball per la qual es demanava la llengua materna, en aquest cas la castellana –hauria pogut ser qualsevol altra. Nosaltres entendríem que això hagués estat així si, per exemple, s'hagués demanat, doncs, llengua materna ics, si es volgués experimentar, per exemple, en un laboratori de fonètica; seria..., home, doncs, en aquest cas probablement té un cert interès científic. Però, la veritat: professor d'instal·lacions elèctriques, punt primer; punt segon, professor d'energia solar, i, punt tercer, serraller..., per més imaginació que un hi posi, la veritat, no acabem d'entendre que això pugui tenir res a veure amb la llengua personal de cadascú.

Per tant, una vegada més, celebrem les paraules del conseller en el sentit que això és un error que no s'hauria hagut de produir i que en el futur ja –atenent les seves paraules– no es produirà en cap ocasió més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. El senyor conseller, per...

El conseller de Treball

Comparteixo els seus criteris sobre la definició de llengua materna. Jo mateix em preguntava..., perdonin-me la referència personal: la meua esposa és italiana i parla amb els fills, des de petits, sempre en italià, però si vostès els pregunten quina és la seva llengua, la pròpia, la que més dominen, etcètera, diran que és el català. Per tant, escolti, miri... I aquest és un fenomen molt corrent en aquesta nostra societat.

Jo, en canvi, potser sí que un cert matís respecte a la seva informació: jo crec que ha estat vostè una mica fort en introduir, diguem-ne, aquest fet que no s'havia introduït, de la llengua materna, criteris ètnics. Jo crec que no són criteris ètnics. Ho dic perquè m'he mirat el

diccionari, i «ètnia», a la *Gran Enciclopèdia Catalana*..., «entre els criteris que determinen una ètnia, hom pren sovint com a decisiu el de la llengua, bé que no sempre es reconeixen diferència ètnica i lingüística, ni identitat de llengua i d'ètnia». Està clar que els negres i els blancs, per exemple, als Estats Units, parlen el mateix anglès i, en canvi, són d'ètnies diferents..., i situacions semblants.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball

A mi em sembla que això potser ha estat una mica rel·lar el clau.

Gràcies.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Gràcies.

Les preguntes 8 i 9, ja he dit que havien quedat posposades, la 10 també ha sigut posposada, l'11 també ha sigut posposada, i la 12 també ha sigut posposada.

Preguntes acumulades relatives a l'escolarització d'alumnes amb necessitats educatives especials

Anem a la pregunta número 13; la pregunta és sobre la diferència de matriculacions d'alumnes amb necessitats educatives especials entre centres públics i centres privats concertats, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Si el molt honorable president i l'honorable conseller s'hi avenen, sumaria o plantejaria les tres preguntes correlatives, la 13, la 14 i la 15, perquè, si bé són diferents, parteixen d'una informació similar.

El president

Els senyors consellers hi estan d'acord? (*Pausa.*) Em permet un moment, que marcaré el temps d'acord amb l'acumulació de preguntes?

El Sr. Riera i Gassiot

Miraré de no esmerçar-lo, senyor president.

El president

Endavant, senyor diputat.

El Sr. Riera i Gassiot

Es podria dir que, en aquest cas, honorable senyor Pujals, actuo una mica de diputat d'ofici. En una de les moltes visites, sempre agradables, a la seva Conselle-

ria, per part d'alts càrrecs del seu Departament em van ser lliurats una sèrie de documents, amb dades, que deien: «Mira't això», i em van fer fixar, justament subratllant-m'ho, en les dades. Les dades d'escolarització dels alumnes amb necessitats educatives especials entre tres i divuit anys, referides al curs escolar 95-96, reflectien una diferència substancial entre els alumnes d'aquestes característiques escolaritzats en centres públics -7.082, que representaven el 81%- i els escolaritzats en centres privats -1.661, que representaven el 19%.

Això, a mi em va portar, repeteixo, en tant que diputat d'ofici, a plantejar una triple pregunta. En primer lloc, com s'explica aquesta diferència de matriculació entre centres públics i centres privats concertats? Segon, si és que potser una escola privada concertada podia negar-se a matricular alumnes amb necessitats educatives especials. I tercer, una pregunta a partir de la meva ingenuïtat innata: és que potser no hi havia prou criteris informatius per a explicar als pares amb fills amb necessitats educatives especials que es podien matricular exactament en els centres privats concertats i en els centres públics? I aquesta era la triple pregunta.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, les dades són plenament coincidents amb les del Departament, i és cert que aquesta és una situació que, al meu entendre, no és la idònia, tot i que crec que té una explicació.

Tradicionalment, els recursos de què han disposat els centres concertats per a atendre els alumnes amb necessitats educatives especials no han estat, certament, tan importants com els que han tingut els centres de titularitat pública, perquè, per exemple, els concerts educatius no contemplaven l'existència de mestres d'educació especial ni professionals com el psicòleg-pedagog, o el logopeda, o el fisioterapeuta... Aquesta diferència de recursos ha estat una conseqüència innegable de l'esforç de l'Administració per a dotar els centres públics d'aquests professionals, i l'esforç que s'ha fet d'ençà de l'aprovació de la Llei d'integració social dels minusvàlids ha estat molt important.

Al costat d'aquest motiu, segurament que n'hi ha d'altres, però em sembla que no són tan determinants com aquest; si vol, en la contrarèplica ens hi podem entretenir una mica més. Fins i tot s'ha produït, en algun cas, la situació que alumnes amb necessitats educatives especials s'han orientat, des de la mateixa Administració, des d'un centre concertat a un centre de titularitat pública, perquè es podia atendre millor.

En relació amb la segona pregunta formulada, queda clar que els centres concertats no es poden negar a matricular alumnes amb necessitats educatives especi-

als, llevat que, dels informes tècnics corresponents, en derivi la conveniència d'escolaritzar-los en centres d'educació especial; això, sé que no és cap sorpresa, i hi estem absolutament d'acord. Per un altre costat, la Llei orgànica 9/95, que coneixem com a llei LOPEGC, en la seva disposició addicional segona, al punt segon, estableix que els centres docents sostinguts amb fons públics tenen l'obligació d'escolaritzar els alumnes amb necessitats educatives especials, d'acord amb els límits màxims que l'Administració educativa determini. D'acord amb aquest principi, el Decret 72/1996, que regula el règim d'admissió d'alumnes en centres docents sostinguts amb fons públics, preveu la reserva de dues places per unitat o grup destinades a alumnes amb necessitats educatives especials en tots els centres que imparteixin el cicle de parvulari, educació primària o educació secundària obligatòria. És per això que la Resolució de 9 de març d'enguany, mitjançant la qual foren aprovades les normes de preinscripció i matriculació per al proper curs escolar, preveu que seran trametes a les comissions d'escolarització les sol·licituds d'alumnes que hagin allegat necessitats educatives especials, per tal que procedixin, efectivament, a l'assignació d'aquestes places. Estic segur que el senyor Riera no desconeix que, d'acord amb allò que preveu l'article 62 de la LODE, la infracció de les normes d'admissió d'alumnes és causa d'incompliment del concert educatiu per part del titular, i aquesta falta pot ser considerada greu i, per tant, pot comportar la rescissió del concert educatiu. Tingui la certesa que l'Administració educativa i el seu conseller estan disposats a fer complir aquesta normativa. És igualment cert que, durant el període de preinscripció, enguany, no s'ha presentat cap reclamació com a conseqüència d'una negativa d'algun centre a admetre alumnes amb necessitats educatives especials.

En relació amb la informació, crec que el Departament ha fet un esforç important perquè aquesta informació arribi a tot arreu, amb independència que la seva publicació, lògicament, fa que tots els professionals, que totes les persones interessades, sobretot des del professorat, sindicats, les entitats, les institucions..., que tot hom tingui coneixement, tingui informació, la necessària, d'aquest fet. Crec que és comprensible que no arribem individualment a cada persona. Ara, de tota manera, d'aquesta situació i d'aquesta reserva de places, n'hem informat les juntes de directors, s'han fet diverses sessions de treball amb directors de centres públics i amb els titulars de centres privats; de fet, aquesta és una qüestió que també va ser recollida en els acords sindicals i en l'acord social; el passat 12 de març, amb diferents patronals del sector educatiu, hi va haver una reunió per a aclarir tot aquest procés i la voluntat enèrgica del Departament que fos complert, i jo crec que tampoc no podem menystenir gens ni mica la bona feina que en aquest sentit fan els equips d'assessorament psicopedagògic. No cal dir que, al costat d'això, a les comissions de matriculació hi ha representants de l'Administració. Dubto que cap persona vinculada al món educatiu desconeixi aquesta previsió, i crec que és un pas positiu, important, aquesta reserva de dues places, que és equivalent tant a l'escola pública com a l'escola concertada. En tot cas, esperem que tot aquest con-

junt de mesures contribueixi que els percentatges trobin un equilibri que nosaltres mateixos esperem i desitgem que sigui molt més idoni que no el que tenim fins ara.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Saben les senyores i els senyors diputats, com sap també el senyor conseller, que el nostre Grup, quan ha parlat dels aspectes positius –que són moltíssims, que són la majoria– de la LOGSE, justament, i de la seva aplicació a Catalunya, insisteix en tot el que signifiqui escola de la diversitat. I així ho vam dir en la intervenció en la Comissió de Política Cultural del 19 de gener de l'any passat, quan ens era presentat el Mapa escolar, justament, en aquest Parlament.

No parlem, per tant, aquí –ho ha dit el senyor conseller, i és veritat– dels centres d'educació especial, que suposo que seran atenció d'altres..., ni posem en dubte en cap moment el paper dels equips d'assessorament psicopedagògic; això, que quedi ben clar, perquè seria, en tot cas, sortir d'un marc en el qual no ens hem volgut col·locar de cap de les maneres, i en això em penso que la nostra posició ha estat inequívoca.

Ara, a partir justament de les paraules de l'honorable senyor conseller, crec que sí que és important insistir en alguns aspectes. El senyor conseller ens ha dit que aquí podria haver-hi una violació flagrant de lleis, si algun centre, en realitat, violés aquest principi. Vostè sap, senyor conseller, que ja abans el diputat Roc Fuentes i després jo hem insistit molt sovint que ens semblaria que el Parlament de Catalunya, a través de la seva Comissió de Política Cultural hauria de poder saber o tenir accés als resultats, als resums de les actes d'inspecció aplicades justament als centres amb concerts pedagògics, perquè quan en algun cas –i a vegades d'una manera molt ocasional– hem hagut d'intervenir per veure, saber si s'aplicaven en tots els seus punts els concerts pedagògics, ens hem trobat sovint amb sorpreses. En algun cas concret va ser justament la Conselleria la que va intervenir a partir d'una denúncia parlamentària del senyor Roc Fuentes contra un centre, en concret, de l'Hospitalet de Llobregat.

Aleshores, és clar, la diferència, o sigui, si la diferència fos petita, diguéssim, un 60/40, però és que és un 81/19%, senyor conseller, dels centres. Per tant, d'entrada, a través d'aquesta pregunta, ja li formulem la voluntat de conèixer de veritat les actes d'inspecció dels centres amb concert pedagògic, per saber si de veritat compleixen el que han de dir.

Segona cosa: els instituts públics no tenen professors d'educació especial i enguany han admès per fer ESO alumnes amb necessitats educatives especials. Ens agradaria saber si també els centres de titularitat privada, però que compten amb recursos públics, amb recursos públics això ho han fet.

Vostè ha esmentat també el Decret del 5 de març. No sé si ha dit del 9 de març, jo en tot cas, tenia al davant el del 5 de març pel qual s'estableix el règim d'admissió d'alumnes en el centres docents sostinguts amb fons públics. Suposo que és el mateix Decret, senyor conseller, vostè ho deu saber millor que jo. És clar, nosaltres recordem que l'article primer d'aquest document, però sobretot l'article 5.4 és molt explícit. «Durant el període» –diu– «del procediment d'admissió d'alumnes que determini el Departament d'Ensenyament, els centres que professin el cicle d'ensenyament, els cicles de parvulari, el nivell d'educació primària o l'etapa d'educació secundària obligatòria hauran de reservar per a alumnes amb necessitats educatives especials dues places» –que era el que vostè ens deia– «per unitat o grup. El Departament d'Ensenyament podrà establir una reserva superior en els centres ubicats en zones amb situacions socials o culturals que possibilitin un major risc de marginació dels alumnes.»

Senzillament, i crec que amb això jo donaria ja per acabada la meua intervenció, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, no volem res més, volem que realment els decrets s'apliquin i que s'apliqui la Llei i que, de veritat, el diner públic serveixi per afavorir les polítiques públiques d'ensenyament, tant si els centres són de titularitat pública com si els centres són de titularitat privada.

Gràcies, senyor president, senyor conseller.

El president

El senyor conseller pot contestar o fer una segona intervenció sobre la repregunta del diputat.

El conseller d'Ensenyament

Moltes gràcies, senyor president. No voldria sinó aprofitar aquesta oportunitat per confirmar una vegada més que comparteixo plenament aquesta inquietud i aquesta aspiració. He intentat, en la meua exposició anterior, explicar una mica les causes que podien ajudar a comprendre la diferència d'aquest percentatge, però també m'agradaria remarcar una vegada més que aquest percentatge no és el que el Departament, ni el seu conseller, consideren els idonis. Hi pot haver, com dic, tot un seguit, una seqüència de fets que ajudin a comprendre aquesta situació, però, en tot cas, no la considerem la idònia i creiem que les mesures adoptades facilitaran que hi hagi un major equilibri.

No cal dir que novament em poso a la disposició del senyor diputat i dels seus companys de Grup per tenir una reunió i veure efectivament com s'està aplicant, amb quins resultats i, en tot cas, fins i tot valorar amb una mica més de temps i calma que no permet aquesta breu intervenció alguns d'aquests temes, que crec que són de radical importància si volem preservar aquesta atenció a la diversitat i aquesta acció educativa, integradora i que atengui la diversitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació actual del programa Interreg-2 de la Unió Europea que beneficiarà els ajuntaments de les comarques frontereres de Catalunya amb França

A continuació, la pregunta sobre la situació actual del programa Interreg-2 de la Unió Europea que beneficiarà els ajuntaments de les comarques frontereres de Catalunya amb França, presentada pel diputat senyor Daniel Terradellas, del Grup Socialista. Per formular la pregunta té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la iniciativa comunitària Interreg-2, que va ser aprovada el juny del 94 per la Comissió de les Comunitats Europees, saben vostès que té la funció d'intentar ajudar a superar els problemes de les zones precisament frontereres, de les seves deficiències, dels seus dèficits, això, mitjançant dues ajudes de cofinançament destinades a fomentar la relació d'activitats entre els municipis i zones veïnes a banda i banda la frontera, o per altra banda també ajudar els ens locals a dotar-se d'equipaments públics i d'infraestructures que puguin ser beneficioses per a una àmplia àrea de la zona a banda i banda de frontera.

L'estiu de l'any 94, a instàncies del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat, jo crec que es va fer una bona actuació en el sentit que les diverses comarques i ajuntaments de la frontera, per la part catalana, varen començar de buscar el seu *partenaire* francès per elaborar i consensuar i presentar un llistat d'actuacions per ser cofinançades amb fons Feder, que en el cas de Catalunya implicava una vuitantena d'actuacions que són les que la Generalitat de Catalunya va presentar perquè fossin, com dic, cofinançades amb un valor aproximadament d'uns 3.600 milions de pessetes, la meitat de les quals corresponia a actuacions dels ajuntaments i l'altra, a pròpies de la Generalitat.

El mes de novembre d'aquest any 94 els ajuntaments beneficiats per alguna d'aquestes obres vàrem rebre una comunicació del Departament que ens anunciava la inclusió d'alguna d'aquestes obres en el programa que presentava el Departament d'Economia davant del Ministeri, als efectes que poguésser inclòs en el programa operatiu Interreg-2, Espanya - França. Des de llavors no s'ha produït cap més informació. És per això que em sembla d'obligada demanda d'informació saber quina és la situació de les actuacions susceptibles de poder ser acollides a la iniciativa comunitària Interreg-2.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller d'Economia i Finances, senyor Macià Alavedra.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Macià Alavedra i Moner)

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament vam demanar informació l'estiu del 94,

això fou presentat pel Govern espanyol a la Comissió Europea el 3 de novembre del 94. Aquesta presentació incloïa, com vostè ha dit, vostè ha parlat de 80 actuacions, eren 15 projectes de la Generalitat, 58 dels ajuntaments per un valor de 1.700 milions, que és la meitat dels 3.600 als quals vostè feia referència, i tot això fou presentat en la data oportuna.

Aquest programa no ha estat aprovat per la Comissió Europea fins al 13 de febrer del 96; és a dir, més de quinze mesos després de la seva presentació. Però, a més a més, ha estat aprovat amb un article, amb un apartat que diu que s'han de consensuar aquests projectes entre banda i banda de la frontera i, per tant, que es creï un grup de treball transfronterer format per Catalunya i format pels departaments francesos de l'Ariège, Pyrénées-Orientales i Haute-Garonne.

Aleshores, la Generalitat, després d'aquesta comunicació, ha sol·licitat a les autoritats franceses la celebració de la reunió d'aquest grup de treball transfronterer que ha de validar la preselecció dels projectes catalans feta d'acord amb el Ministeri d'Economia i Hisenda.

Fins al 8 de maig no hem obtingut resposta a aquesta petició. Sembla que la reunió es podrà celebrar a finals d'aquest mes de maig i, per tant, fins aquella data no es tindrà la seguretat absoluta que els projectes preseleccionats siguin els definitivament admesos.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula el diputat per repreguntar, quaranta segons.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, senyor president. Som conscients de les dificultats quan intervenen tantes administracions; ara bé, la realitat és que des del 94, senyor conseller, ni una trucada, ni una carta del Departament de cara als ajuntaments en temes de pressupostos que van ballant d'un any a l'altre. Estem parlant d'actuacions des de l'any 94 i de cofinançament que per a petits ajuntaments significa un problema molt important.

Per tant, senyor conseller, el meu prec és que en actuacions d'aquest tipus que afecten els ajuntaments ens demani també, no només se'ns tingui informats sinó que se'ns demani la col·laboració. *Partenaires* francesos ja els hem trobat a l'hora de presentar els projectes, i ben segur...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. Senyor conseller, per contestar la repregunta...

El conseller d'Economia i Finances

Sí, jo no sé si tots els ajuntaments..., en els 58 projectes i que afecten tants ajuntaments no hi ha hagut cap trucada. En tot cas, tampoc sé si nosaltres n'hem rebut alguna; nosaltres rebem moltíssimes trucades d'ajuntaments quan tenen problemes, quan tenen dificultats, quan tenen interès en temes de finançament i les trucades poden anar en un sentit o altre, i la comunicació és

bastant fluïda, senyor diputat. Per tant, no esperi que no el truquin per fer aquest retret.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris del Departament de Benestar Social per a impulsar la concentració sobre la família feta a Tortosa (Baix Ebre)

La següent pregunta sobre els criteris del Departament de Benestar Social per impulsar la concentració sobre la família feta a Tortosa, Baix Ebre. Per formular aquesta pregunta té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch, del Grup Socialista.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Voldria preguntar a l'honorable conseller de Benestar Social sobre els criteris per impulsar la concentració sobre la família que es va celebrar el propassat 21 d'abril a la ciutat de Tortosa. Segons sembla, per informacions periodístiques, a aquesta primera trobada familiar de Catalunya assistiren, segons uns càlculs, 5.000 persones, segons altres, 8.000 persones, i, en qualsevol cas, va ser presidida per les autoritats polítiques i eclesials del país.

Segurament ara no és el moment de plantejar les diverses concepcions i les diverses pràctiques socials que existeixen en una societat complexa com és la nostra en relació amb la família, però segurament sí que convindria posar en relleu que la visió subjacent i explícita dels que impulsen aquesta convocatòria remet clarament a la recuperació dels valors i de la composició, de la configuració de la família més tradicional.

Així es recull en el Manifest de la família, conegut com a Declaració de Tortosa, i així mateix es recull també o «s'emblemítza» en la inauguració del monument que recull una parella amb tres fills. Segurament això dels tres fills a tots ens recorda alguna cosa.

És, des d'aquest punt de vista, que el nostre Grup té interès a conèixer quins han estat els criteris del Departament de Benestar Social per tal d'impulsar aquesta concentració sobre la família feta a Tortosa.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, com vostè sap, l'any passat va ser l'Any Internacional de la Família, convocat per les Nacions Unides, i la Generalitat va decidir celebrar aquest any i fer tota una sèrie

d'actes, alguns fets des de la mateixa Generalitat, institucionals, i altres donant suport a diferents iniciatives d'entitats privades.

Dintre d'aquestes iniciatives hi havia el Grup d'Entitats Catalanes de la Família, que van fer en el transcurs de l'any molts actes i, entre aquests actes, hi havia un concurs per erigir un monument, que va acceptar la ciutat de Tortosa que s'erigís allà i que vam ajudar des del Departament de Benestar Social a l'exposició dels diferents projectes, i després el conseller que els parla va ser una de les persones que va intervenir, vaja, del jurat que va determinar quin era l'edifici, bé, l'edifici, l'escultura que finalment s'havia d'erigir.

Bé, aquest, per tant, va ser un acte organitzat pel Grup d'Entitats Catalanes de la Família i l'Ajuntament de Tortosa. El Grup d'entitats catalanes que, he de dir, són 300 entitats varen –i l'Ajuntament de Tortosa– fer un programa molt ampli, no únicament en aquest sentit concret d'inauguració d'aquest monument, sinó també tots uns actes d'Special Olympics i tota una sèrie d'espectacles que durant tot el dia es van fer els actes a Tortosa.

Per tant, nosaltres que creiem en la família, el Govern que creu en la família com a nucli vertebrador de la societat, el Grup Parlamentari que li dona suport, que creu en la família com a nucli que realment cohesiona la societat, doncs, varem creure que havíem de donar suport tant als actes institucionals que va fer la mateixa Generalitat com a aquests que no eren institucionals, eren privats, però que, realment, tenien un contingut que em sembla que se'ls podia donar suport.

Aquesta és la raó per la qual tant el molt honorable president de la Generalitat com el conseller que els parla hi varem assistir.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyora diputada, per repreguntar té la paraula.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. Bé, senyor conseller, jo no li pregunto..., no crec que ara puguem fer un debat sobre la família; tots hi creiem, en la família, evidentment. Nosaltres el que diem és que tot sovint hem hagut de lamentar que des del Departament de Benestar Social es prioritzi la política d'aparador, l'intervencionisme en el moviment associatiu o les grans concentracions sectorials. Per això mateix ens sembla que aquest tema, el tema que motiva la pregunta d'aquesta diputada, en pot ser segurament una nova i repetida i coneguda manifestació.

Els autocars eren molts, la premsa diu que fins al punt que es va col·lapsar l'eix de l'Ebre. Jo tinc aquí una certa prova, no? A mi és que em sembla que està bé que s'impulsin concentracions diverses, però, en tot cas, que la gent, quan va a un acte, sàpiga on va. Jo tinc un cartell col·locat en una associació de veïns de la ciutat de Tarragona, en què es parla d'una excursió a Tortosa; organitza «Bienestar Social de Tarragona»; la gent ani-

rà a actuacions esportives, culturals i artístiques; «comida i viaje gratis»; «plazas limitadas». Nosaltres preguntàvem sobre això. No fem un debat sobre la família: preguntem sobre els criteris per a impulsar i per a donar suport a aquesta concentració. Una mica, s'hi fa anar gent sense saber, la gent, exactament on va —en primer lloc. En segon lloc, pensem que és una nova manifestació d'aquesta política d'intervencionisme de la societat civil i que segurament —segurament— des de Benestar Social es poden fer iniciatives de suport a una cèl·lula de cohesió social com és la família, però potser amb un altre caràcter.

Moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, ara ha aclarit vostè el que vostè volia assenyalar; abans no ho ha dit, això. Això no va ser organitzat per la Generalitat: com li he dit, va ser organitzat per l'Ajuntament de Tortosa i el Grup d'Entitats Catalanes de la Família. I varen invitar la Generalitat de Catalunya que realment..., allà, normalment, s'hi concentren entitats..., sortides culturals; i van invitar que, amb motiu de tots aquests esdeveniments que feien i actes que feien, doncs, que aleshores s'hi coincidís. I ens va semblar que tot amb l'acte que...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Benestar Social

Doncs, bé... Ho lamento, però m'ha semblat que s'ha via...

El president

Ho lamento, però jo haig de complir el Reglament.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió de Seguiment d'Actuacions Exteriors

Acabat el període de preguntes per a aquesta sessió, retornem..., recuperem el punt desè de l'ordre del dia, que és: Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió de Seguiment d'Actuacions Exteriors, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Podem passar directament a debatre aquesta proposta. D'acord amb l'article 135 del Reglament, hi haurà un torn a favor a càrrec d'un dels signants de la Proposta de resolució, i a continuació hi haurà la possibilitat d'un torn en contra. Els grups proposants tenen el dret de repartir-se el temps de la paraula. Tinc informació que en primer lloc intervindrà el senyor Carod-Rovira, per

un espai de cinc minuts, i després el senyor Vilaseca, per un espai de cinc minuts més.

Té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. La vocació de projecció internacional de Catalunya, a través del seu Govern de la Generalitat, és ja una vocació llunyana, des del mateix moment del restabliment de les institucions democràtiques al nostre país, ja en el primer govern de l'any 31. Va ser en aquell moment que es va crear el Comitè de Relacions Meridionals, i més tard el Departament de Cultura de la Generalitat va nomenar un representant seu per a Centreamèrica. Pocs anys després, el 1936, va nomenar representants de la Generalitat, delegats de la Generalitat, a l'Argentina i a Xile. En plena Guerra Civil, la Generalitat va arribar a sostenir un periòdic setmanal destinat a informar del curs de la guerra a aquell país, a l'Argentina, a Buenos Aires; el mateix desembre del 36 va incorporar a la xarxa de biblioteques de la Generalitat les biblioteques dels casals de l'Havana, Montevideo, Santiago de Xile, Mendoza i Buenos Aires, i el mateix octubre del 36 va crear un formidable Comissariat de Propaganda, un organisme polític que va ser el primer de l'Europa occidental en el seu gènere, que arribà a tenir tres-cents funcionaris i que va fer una gran tasca de suport a la internacionalització de Catalunya i a la defensa de la causa democràtica en publicacions en set idiomes diferents. El 37, la Generalitat va iniciar les emissions radiofòniques setmanals per a la colònia catalana d'Amèrica, i hi ha amb posterioritat tot un seguit de mesures més, en aquest cas vinculades a la Generalitat a l'exili. Però això ja és història.

I la Generalitat actual s'ha dotat també al llarg del temps de mecanismes diversos com el Gabinet d'Actuacions Exteriors, el Servei d'Afers Institucionals, per cobrir certes àrees de l'acció exterior del Govern català, i algunes de temps limitat, com la Comissió Amèrica - Catalunya 1992. La institucionalització definitiva arriba el setembre del 92, amb la creació del càrrec del Comissionat per a Actuacions Exteriors.

A un altre nivell, lluny de la representació institucional oficial i directa que el Grup d'Esquerra voldria, el Patronat Català Pro Europa té també unes funcions oficiosos que no haurien de quedar al marge de l'actuació d'aquesta Comissió que ara proposem, com no hi haurien de quedar les actuacions d'altres organismes públics, amb oficines pròpies a l'exterior, com ara el Copca per a les inversions, o bé el Cidem per a l'exportació, o bé el Copec en l'àmbit de la cultura, i altres mecanismes institucionals en l'àmbit del turisme, la sanitat o l'ensenyament.

En aquest mateix Parlament, el setembre del 84 es creava la Comissió de Seguiment de les Relacions de la Comunitat Europea amb l'Estat espanyol, hereva d'una comissió anterior originada en una resolució, en un debat, l'any 80. Es tractava, en tots els casos, de comissions mixtes Parlament - Generalitat. El febrer del 86 es creava la Comissió permanent de legislatura per al Se-

guiment del Procés d'Integració de l'Estat Espanyol a les Comunitats Europees, i el febrer del 89 la Comissió de Seguiment Catalunya - CEE, que amb el mateix nom va ser renovada a l'anterior legislatura.

En l'actualitat es produeix, doncs, un desajustament entre l'estructura orgànica del Govern de la Generalitat en aquest àmbit i els mecanismes parlamentaris adients de control, seguiment i impulsio de l'acció de govern. Aquesta Comissió que proposem vol resoldre aquest desajustament i donar la cobertura parlamentària adequada a aquest àmbit d'actuació. L'antiga Comissió tenia un abast limitat a l'acció comunitària i, doncs, insuficient, perquè avui la Generalitat pren acords i adopta iniciatives en àmbits diferents als estrictament vinculats a la Unió Europea –els Quatre Motors d'Europa, l'Assemblea de les Regions–, com ara el Consell d'Europa, la cooperació interregional, la comunitat de treball dels Pirineus, o les relacions amb els comunitats catalanes de l'exterior i el seus casals, per esmentar-ne uns quants.

La cooperació amb països en vies de desenvolupament, també, tant per part del Govern, com de les organitzacions no governamentals solidàries amb aquests territoris, tenia l'oportunitat, tindria l'oportunitat, de ser tractada en aquesta Comissió com ho va ser a l'anterior legislatura a la comissió relativa al Tercer Món; també aquesta dimensió, doncs, hi podria ser incorporada. La dimensió internacional de la majoria dels fenòmens deixa també un lloc destacat a la iniciativa privada i al dinamisme econòmic de les empreses, el parer de les quals serà bo de conèixer directament a través d'aquesta eina proposada. Precisament, el fenomen de la mundialització dels aspectes bàsics de la vida col·lectiva deixa els estats convencionals en una situació en què ja no poden mantenir el monopoli de les relacions internacionals i han de compartir àmbits d'actuació amb governs i parlaments d'entitats subestats. I a ningú no se li escapa la significació política de la Comissió que estem a punt de crear, així com el pes de la identitat nacional de Catalunya en la nostra voluntat col·lectiva de projecció exterior.

Per acabar, cal dir, senyor president, senyores i senyors diputats, que d'Indonèsia al Marroc, d'Estocolm a Buenos Aires, passant –potser massa sovint i tot– per Madrid, un president itinerant, viatger i viatjant necessita una comissió *ad hoc* que li segueixi l'itinerari que l'ha dut a realitzar 226 viatges a l'estranger entre el gener del 81 i el juliol del 95.

Hi ha, finalment, un altre àmbit que no contempla encara aquesta Comissió. Sovint aquest Parlament ha acordat declaracions institucionals o proposicions no de llei en solidaritat amb pobles oprimits, en defensa de drets democràtics allà on han estat perseguits, en contra de determinats intents de genocidi o manifestant el suport i la simpatia cap a algunes nacions que havien accedit a la sobirania i a l'estatalitat. Les funcions legislatives no correspondran ara i tant, encara, a aquesta Comissió; però, si els treballs de la Ponència de la reforma del Reglament arriben al nivell d'acord que desitgem, ben aviat la Comissió d'avui podrà convertir-se en una comissió legislativa plena, normal, com les altres, i amb aquelles ponències o subcomissions espe-

cífiques que tots els grups convinguem que caldrà crear-hi perquè seran necessàries.

És amb aquesta esperança que demanem el vot favorable de tots els grups, amb el benentès que, atenent les distintes reflexions que sobre el tema han fet a partir de propostes diverses, inicialment, algunes d'elles, plantejades, amb l'encert que li acostuma a ser propi, pel diputat senyor Roc Fuentes, finalment i fent una esmena tècnica col·lectiva de tots els grups, el nom final de la Comissió, en cas de ser aprovat, seria el de Comissió de Seguiment de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per consumir els segons cinc minuts de la Proposició, té la paraula el diputat senyor Vilaseca.

El Sr. Vilaseca i Guasch

Senyor president, senyores i senyors diputats, en estrenar-me en aquesta tribuna permetin-me deixar constància de la meua satisfacció per compartir amb tots vostres l'honor de representar el poble de Catalunya en aquesta legislatura.

La Proposta de resolució que el Grup de Convergència i Unió fa a aquesta cambra, conjuntament amb Esquerra Republicana, és la creació de la Comissió de Seguiment d'Actuacions Exteriors, que tindria el caràcter de permanent i única durant tota la legislatura. És ben evident que la presència exterior de Catalunya es fa cada dia més palesa i que el Govern de la Generalitat, i especialment el seu president, ha fet i fa tot el possible perquè així sigui. Quan diem «presència exterior», en aquest cas i aquí, volem referir-nos a les actuacions fora de Catalunya i de l'Estat espanyol amb un abast universal, començant pel seguiment del procés d'integració europea com, en el que pertoca al Tercer Món, la solidaritat internacional o les comunitats catalanes a l'exterior. Res queda exclòs, en aquesta Comissió, de l'àmbit internacional.

És no només convenient, sinó que també ho considerem necessari, donar a conèixer a l'exterior la realitat del nostre país, que cada vegada més té una dimensió de caràcter cultural, empresarial i professional que dóna relleu a la nostra personalitat com a poble. Aquesta política ha estat des de sempre impulsada pel nostre Govern a través d'organismes d'actuació específica i, essencialment, per la gestió del Comissionat per a Actuacions Exteriors. El Copecc –Consorci de Promoció Exterior de la Cultura–, el Copca –Consorci de Promoció Comercial de Catalunya–, el Consorci de Promoció Turística de Catalunya, el Patronat Català Pro Europa, el Cidem –Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial–, entre d'altres, són una demostració palesa d'aquesta vocació exterior que té la Generalitat, i el seu president en dóna un bon exemple, tant de paraula com d'obra, en constituir-se en un motor vivent i incansable d'aquesta filosofia i empènyer les entitats –empreses, corporacions i institucions de tota mena,

tant públiques com privades— que treballin i s'insereixin, tant com els sigui possible, en el marc internacional. L'impuls del moviment regional europeu, en particular en el si de l'Assemblea de les Regions d'Europa —ARE—, exercint-ne la presidència, i la participació activa en experiències com els Quatre Motors d'Europa parlen en aquest sentit per si mateixos.

L'actuació es projecta sobre la majoria de competències de què disposa la Generalitat, ja que pràcticament moltes d'elles tenen una vessant exterior, preferentment en els àmbits europeus i d'Amèrica Llatina, on la presència comercial i de catalans que hi són residents fa que la identitat catalana sigui cada dia més coneguda i apreciada per l'opinió pública dels seus països.

Primordialment, la nostra acció ve determinada per la doble dimensió de mediterrània i europea que posseeix Catalunya. Europa, i de manera molt especial els països de la Unió Europea, que són un dels mercats més importants de les nostres empreses, i la Mediterrània en la seva doble dimensió —el Mediterrani nord-occidental i el Magrib, és a dir, els nostres veïns del sud— són els àmbits prioritaris en l'actuació exterior del Govern de la Generalitat. Europa està en permanent evolució, i, per tant, els nostres esforços es projecten també cap a aquells països del centre i de l'est que a termini mitjà tenen intenció d'incorporar-se al projecte comú de la Unió Europea.

Fora d'Europa i de la Mediterrània, Catalunya també té una presència i una política ben definides: d'una banda, en relació amb els països més desenvolupats, com són les economies tradicionals dels Estats Units, el Japó i d'altres nous territoris industrialitzats; per altra, bàsicament amb Llatinoamèrica, amb la qual a més d'una relació amb un evident vessant econòmic, molt influenciada pels lligams històrics i culturals, la cooperació i la solidaritat hi juguen també un paper fonamental.

Les comunitats catalanes a l'exterior penso que estaran ben satisfetes en saber que també el Parlament de Catalunya pensa en elles i que farà un seguiment de tot el que les afecta, a través de la Comissió que es proposa.

He sabut que en aquesta cambra existeixen diversos posicionaments relacionats amb la creació de noves comissions parlamentàries, i en aquest sentit la Comissió de Reglament estudia aquest tema per fixar uns criteris racionals i acceptats per tots els grups. Malgrat això, estic segur que la Proposta de resolució de què estem tractant està dins la línia positiva que al seu dia la cambra adoptarà, i per això demanem, al mateix temps que ho fa Esquerra Republicana de Catalunya, una resolució favorable a la creació de la Comissió de Seguiment, que es dirà —tal com ha dit el senyor Carod— Comissió de Seguiment de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, comissió en què tots els grups d'aquest Parlament hi estarem integrats i representats.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Per manifestar la seva posició, poden intervenir els grups que així ho sol·licitin. En primer lloc, pel Grup

d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Roc Fuentes, per un espai màxim de deu minuts.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, per descomptat que no penso pas esmerçar els deu minuts que em correspondrien per defensar el nostre posicionament i el nostre vot favorable a la creació d'aquesta Comissió, sobretot perquè faig meves la major part de les paraules que ha dit el senyor Carod-Rovira, no pas totes perquè n'hi ha algunes, evidentment, que no puc compartir, perquè comporten una lloança evidentment immerescuda, però sí pel que fa referència, hi insisteixo, a la creació d'aquesta Comissió amb les matisacions que s'han fet, que no són purament matisacions de caràcter tècnic.

Nosaltres ja havíem plantejat en la passada legislatura, com altres grups, i jo vull recordar també, perquè és de justícia, les paraules sempre assenyades del senyor Guitart del Grup Socialista, destacant la necessitat que el Parlament millorés l'instrument que tenia amb la Comissió de Seguiment del Procés de Construcció de la Unió Europea, que en aquell moment es deia de les Comunitats Europees, i també dotar-nos d'instruments de seguiment de les actuacions exteriors, que nosaltres pensem que poden anar en una mateixa comissió o no anar-hi. He de dir que el nostre criteri, que s'ha expressat ja clarament en la ponència de Reglament, és que no s'haurien de barrejar, però no tenim inconvenient, al contrari, que això pugui ser dins d'una mateixa comissió però distingint-ho molt clarament, perquè entenem que el procés de la Unió Europea no es pot considerar un procés exterior. Nosaltres no som aliens a la Unió Europea; el procés de construcció i, per tant, de seguiment de la Unió Europea és un procés intern. Nosaltres formem part de la Unió Europea i, per tant, demanem, hem demanat aquesta distinció entre la Unió Europea i les actuacions exteriors. Hi insisteixo perquè són dos conceptes diferents, que val la pena diferenciar, com valdrà la pena després diferenciar-los en les actuacions de la Comissió.

És evident, per altra part, que resulta absolutament imprescindible per la importància que té, des del punt de vista polític, des del punt de vista social, des del punt de vista econòmic, també cultural, per Catalunya el procés de construcció de la Unió Europea, que és imprescindible aquesta Comissió, com ja la teníem en passades legislatures, però és evident també que actuacions exteriors de la Generalitat de Catalunya, del Parlament, pronunciaments que fan referència a països estrangers, requereixen també aquestes actuacions.

Per tant, nosaltres pensem que és bo que es constitueixi aquesta Comissió, que tindrà el caràcter definitiu que s'acordi en el procés de reforma del Reglament que està endegat i en el qual està treballant una ponència, però que ara, en aquest moment, amb aquesta distinció clara, nosaltres li donem, com és obvi, el ple suport i estem, com tots els grups, com totes les senyores diputades i els senyors diputats, disposats, com és obvi, a treballar per fer més efectiva la tasca del nostre Parlament.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats, moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Popular també entén que és bo i convenient la creació d'una comissió que serveixi per conèixer i impulsar Catalunya en l'àmbit exterior d'Espanya. La iniciativa que proposen avui en aquest Ple els grups parlamentaris de Convergència i Unió i Esquerra Republicana són idees que podem compartir bàsicament junts els homes i les dones del Partit Popular.

Permetin-me, senyories, que faci unes manifestacions que, sens dubte, han de servir per fer palesa la filosofia del Partit Popular, en els temes de seguiment de l'actuació exterior, tant a la Unió Europea com en d'altres àmbits que s'especifiquen amb la Proposta de resolució que tractem en aquest moment en aquesta cambra.

A l'apartat 1 diem que, si bé l'article 78 de la Constitució espanyola assenyala que l'Estat té en exclusiva les relacions internacionals, ningú impedeix en aquest Parlament la creació d'una comissió de seguiment del procés d'integració a la Unitat Europea, i tot allò relacionat també amb el Tercer Món, la solidaritat internacional o la situació de les comunitats catalanes a l'exterior. La projecció exterior de Catalunya és un fet que no es pot amagar ni treure-li importància, i això està en relació directa amb el fet que la funcionalitat i el desenvolupament de les competències han aconsellat la moderació, la prudència i la conciliació amb les autoritats del Govern central.

Analitzant més àmpliament la qüestió, la societat internacional contemporània està dominada per dues dinàmiques complementàries, tot i que aparentment contradictòries que se sobreposen i que són la globalització i la regionalització. Encara que quan es parla de globalització es fa referència a un fenomen de caràcter econòmic als efectes de la dilució funcional de les fronteres estatals, és una evidència en altres nivells, com són el cultural, el sanitari, el mediambiental i el geogràfic i estratègic. Ambdues consisteixen i caracteritzen les relacions internacionals contemporànies.

La integració regional és un mecanisme adoptat pels estats per abordar el repte de la globalització. Els processos d'integració regional poden ser definits en el pla econòmic com a fenòmens de concentració creixent dels intercanvis internacionals sobre els tres sistemes econòmics regionals del món, que són: l'Amèrica del Nord, l'Europa comunitària i el Pacífic asiàtic. En el pla polític, la regionalització es refereix a la propensió dels estats a desenvolupar formes de cooperació, d'enfortiment dels vincles econòmics interestatals sobre una base regional en lloc de multilateral.

A nivell estatal, la tendència de la descentralització, fruit de la transformació de l'Estat, afavoreix també la intervenció subestatal en l'àmbit internacional. L'admi-

nistració descentralitzada de l'estat comporta l'augment del poder de les regions i l'enfortiment dels seus aparells de govern. Aquesta tendència no és exclusiva dels estats compostos sinó que també es deixa sentir en els estats unitaris. Respon a una necessitat de reaccionar al més aviat possible i contestar al més eficaçment les demandes del repte de l'Estat.

Totes aquestes tendències ens serveixen per explicar diferents aspectes del procés de transformació de l'estat, estretament interrelacionats, que incideixen sobre les entitats polítiques, subestats i afavorint la seva participació a l'escena internacional. L'estat manté les tradicionals prerrogatives en matèria de seguretat i defensa, però, al mateix temps, rep una quantitat de demandes per part de la societat que difícilment pot atendre: de caire cultural, de caire educacional i de caire econòmic, la dimensió internacional de les quals és cada dia més important.

Per retallar aquesta aparença d'inoperància per part de l'estat, les entitats subestats es mostren disposades a assumir les parcel·les en les quals l'estat té més dificultats per portar a terme aquelles iniciatives en funció de les seves pròpies prioritats.

El procés polític de descentralització que s'opera en el si de l'estat dona accés a les entitats superestats i a l'escenari internacional, augmenta funcions i competències de les regions i contribueix a crear entre els ciutadans sentiments de proximitat i identificació amb altres instàncies regionals.

A l'Estat espanyol, la Constitució de 1978 recull la tendència a aquesta acció descentralitzadora i la concreta en la creació del model autonòmic. En el cas de Catalunya incidiran especialment en la voluntat de projecció exterior el fet diferencial català i una posició capdavantera a nivell econòmic dins del conjunt de l'Estat. Aquest darrer factor impulsa les entitats subestats a reclamar una presència internacional, mitjançant la qual espera obtenir uns beneficis més grans de cara al benestar dels seus ciutadans.

La pregunta clau seria si el desenvolupament de les competències autonòmiques ha d'aturar-se allà on comencen les fronteres; no tindria sentit la negació com a resposta, donada la naturalesa de la societat internacional actual i el paper de les fronteres. Els textos constitucionals i estatutaris no resolen definitivament l'ampli ventall de qüestions que s'aixequen al voltant de la projecció exterior de les comunitats autònomes. La pràctica, com sol ser habitual en aquests casos, s'avança a les possibilitats contemplades pels textos legals, en ser una matèria que està oberta a interpretacions. Les comunitats autònomes segueixen intentant projectar-se internacionalment, superant, de fet, les restriccions que existeixen o que poden existir sobre el paper.

La doctrina del Tribunal Constitucional ha anat evolucionant, aconseguint més espai a l'actuació exterior de les comunitats autònomes i concedint certs espais d'actuació exterior i subestatal, i existeixen motius per pensar que seguirà adequant-se als imperatius de projecció exterior en els ens autonòmics, inevitables en un context d'actuació internacional, de totes les relacions i tots els àmbits de la vida política.

L'activitat exterior és una conseqüència lògica de la realització pràctica de les competències autonòmiques i, d'altra banda, la trobem com un element més en el projecte polític que ha desenvolupat la Generalitat de Catalunya, tenint presents les limitacions que encara existeixen amb l'esmentada limitació, no resolta estatutàriament i constitucionalment tenint en compte la tendència que el mateix Tribunal ha recollit amb les seves sentències.

Que des de l'Administració autonòmica catalana es presenti Catalunya a l'estranger com a part d'Espanya és una referència òbvia que revela la intenció de fons que ni les autoritats estatals ni els interlocutors estrangers puguin percebre la projecció exterior subestatal com una amenaça a la unitat de la política exterior de l'Estat.

També és important fer esment que els interlocutors estrangers –estats els quals, la majoria, acullen identitats nacionals definides en el seu interior, geloses de la seva unitat– temen qualsevol gest que pugui animar el separatisme regional per causa de l'efecte de contagi. No es tracta d'una expressió d'independència, sinó una fita amb l'atomització de l'autonomia.

És per tot això, fins aquí, i per aquestes raons d'estricta lògica evolutiva dins la dinàmica dels esdeveniments tant internacionals com nacionals, que creiem oportú donar suport a la Proposta de resolució en tota la seva dimensió, deixant palès, d'aquesta manera, el nostre interès perquè aquesta qüestió, que essent probablement, des d'un punt de vista jurídic, complicada, és, a la vegada, una realitat que s'ha de seguir de prop i realitzar-se en tot el seu abast.

Senyores i senyors diputats, el Grup Popular donarà el sí a la proposta presentada per Convergència i Unió i Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Pel Grup Socialista té, la paraula el diputat senyor Higini Clotas.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna, en primer lloc, per la importància del punt de l'ordre del dia que tractem, de la creació d'una comissió que, finalment –com ja se'ns ha informat pels portaveus anteriors–, es dirà de Seguiment de la Unió Europea i Relacions Exteriors, i també per deferència cap als grups que han proposat aquesta iniciativa i als altres companys de grups parlamentaris que han intervingut.

En realitat, jo, com el senyor Roc Fuentes, podria dir que, amb les intervencions que els grups proposants, el senyor Carod-Rovira i el senyor Vilaseca, brillantment, han fet de la necessitat de crear aquesta Comissió, em podria donar ja per satisfet i estalviar-me i estalviar-los a vostès aquesta brevíssima intervenció, perquè jo faig meves també –com deia el senyor Fuentes– les paraules del senyor Carod-Rovira i del senyor Vilaseca, faig meves també les paraules, totes les paraules que han dit, aquelles que s'atribuïen al senyor Roc Fuentes i

també les del senyor Roc Fuentes, i també la intervenció documentadíssima del senyor Oleart.

Vull recordar que aquesta és una comissió que existeix des de l'any 84, se'ns ha dit; que sempre ha sigut intenció i voluntat d'aquest Parlament de contribuir a ajudar i corresponsabilitzar-se amb una funció essencial, que és la projecció exterior de Catalunya en totes les seves vessants: política, econòmica, etcètera, i que, lamentablement, haig de dir que no han reeixit en aquesta funció, les diverses comissions que s'han creat, per manca, fonamentalment, d'iniciativa revitalitzadora de la funció d'aquesta Comissió per part del Govern de la Generalitat; aquesta és la veritat, i això ho hem pogut tots comprovar.

Jo estic segur que en aquesta nova etapa podrem comprovar com el Govern de la Generalitat té intenció i interès que aquesta Comissió actuï amb tota la seva potencialitat, si més no perquè necessitarà el suport d'aquesta Comissió per tirar endavant les tasques que se li encomanin.

És cert que hi ha molts instruments d'actuació en matèria exterior des de l'autogovern de Catalunya –s'han citat aquí també per part del senyor Carod-Rovira–: el Patronat Català Pro Europa, el Copca, etcètera. Però no és gens menys cert que el Parlament de Catalunya ha d'ocupar un paper central en l'impuls i en el control de l'acció exterior del Govern de la Generalitat, i per tant és absolutament necessari que el Govern de la Generalitat entengui que s'ha d'involucrar, aquesta Comissió, en el seu programa d'activitats.

És cert que avui aprovarem –perquè està clar que obtindrà un suport d'unanimitat de tota la cambra– la creació d'aquesta Comissió, i és cert també que en el debat que es produirà ben aviat, i que avui en ponència s'està produint, de reforma del Reglament, caldrà donar una tipologia definitiva a aquesta Comissió. En tot cas, crec que requereix un gran consens i una gran activitat i un gran debat entorn al Parlament de Catalunya sobre l'actuació exterior en el marc propi intern, com deia el senyor Fuentes, que és el nostre, que és el de la Unió Europea, i en el marc exterior a la Unió Europea des del Parlament de Catalunya, des de l'autogovern de la Generalitat.

Per tant, senyor president, tenint en compte tots els antecedents d'aquesta mateixa Comissió en aquesta cambra, més les intervencions de tots els grups, i, per descomptat, del nostre també, donarem suport a la creació d'aquesta Comissió.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, es sotmet a votació la Proposta de resolució per la qual es crea l'esmentada Comissió de Seguiment, amb el benentès que el nom de la Comissió, d'acord amb la intervenció dels diputats proposants, és Comissió de Seguiment de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors.

Tenint en compte que tots els portaveus s'han pronunciat a favor de la creació de la Comissió, pregunto si pot ser acceptada per assentiment. *(Pausa.)*

Doncs, així queda aprovada la proposta de constitució de la Comissió de Seguiment de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors per assentiment del conjunt de tota la cambra.

Interpellació al Consell Executiu sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya

Passem ara al capítol d'interpellacions. La primera de les interpellacions, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya, presentada pel diputat senyor Roc Fuentes, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per exposar la seva interpellació, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes, per un temps de deu minuts.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - *Els Verds* ha presentat una interpellació urgent al Govern sobre les finances dels ajuntaments de Catalunya per diversos motius. Pensem que hi ha tot un seguit de factors que fan absolutament imprescindible debatre en el Govern els propòsits de capteniment en relació amb la millora de les finances dels ajuntaments de Catalunya.

En primer lloc, perquè s'ha produït un pacte a nivell d'Estat entre el Govern del Partit Popular, entre el Partit Popular i Convergència i Unió, pacte que –ho hem dit aquí, ho hem reconegut nosaltres– en certs aspectes relacionats amb el finançament autonòmic comporta elements positius; des del nostre punt de vista, en altres aspectes, com són els de caràcter econòmic i especialment social, és profundament negatiu, però, del tema que avui ens ocupa, en relació amb les finances dels ajuntaments, en relació amb la situació dels ajuntaments, en el pacte no hi ha ni una paraula.

Però hi ha més coses, perquè l'any 1993 –el mes de maig, precisament– en aquest Parlament vàrem celebrar un debat sobre municipalisme, on es va aprovar tot un seguit de resolucions; naturalment que les més punyents, que les més exigents, les que realment pretenien prendre mesures per a resoldre efectivament els problemes dels ajuntaments no foren aprovades –i dic «naturalment» perquè en aquells moments Convergència i Unió tenia majoria i les va rebutjar–, però, malgrat això, es varen aprovar tot un seguit de resolucions que posaven en evidència la greu situació dels ajuntaments, la necessitat d'abordar aquests problemes del finançament des de l'àmbit de l'Estat, però també des de l'àmbit de la Generalitat de Catalunya, i avui ens trobem en la necessitat de veure què ha passat des del 93 fins ara.

Però hi ha també un altre element imprescindible a tenir present, i és que, per encàrrec del Parlament, es va encarregar a la Comissió de Govern Local de Catalunya l'estudi de la situació de les finances dels ajuntaments, i també tenim aquest resultat, tenim el que ens diu la Ponència tècnica d'hisendes locals d'aquesta Comissió.

I tot això fa que sigui imprescindible posar aquests elements, com deia, sobre la taula, sobretot amb la perspectiva de l'entrada dels propers Pressupostos de la Generalitat de Catalunya –propers en el temps, però que fan referència a l'any en què ens trobem– i que hauran de ser aprovats en aquest Parlament.

Bé, si analitzem nosaltres el procés que s'ha seguit a Catalunya..., i després podem veure si és que aquest procés que s'ha seguit aquí als ajuntaments també s'ha seguit arreu de l'Estat; si nosaltres, que sempre pensem que som la comunitat capdavantera, la comunitat exemplar, la comunitat que serveix de guia per a altres comunitats –per assolir més competències, per assolir més recursos, per assolir més millores–, si això és veritat, si realment ens omplim tant la boca parlant de Catalunya, però després a la pràctica això no és cert. I jo crec que estic en condicions d'afirmar que això no és cert.

Des de 1993 cap aquí, les finances dels ajuntaments de Catalunya, comparativament –comparativament–, s'han reduït. Què ha passat? Ha passat que la participació dels ajuntaments en la despesa pública, si prenem com a punt de referència –que l'hem de prendre, jo crec– el de 1980, que era del 10%, passa el 1990 al 14%, però després es va reduint, i el 1994 ja estem al 12%. Aquesta reducció en aquests anys, en aquests anys en què Convergència i Unió ha decidit a Madrid i continua decidint a Madrid, és realment un retrocés importantíssim, que si continua –i sembla ser que les previsions que hi ha en aquests pressupostos seran de continuar– ens portarà que allò que havíem avançat de 1980 fins a 1990, aquests quatre punts, quedi en res en els propers dos o tres anys.

Bé, si nosaltres ara analitzem què ha passat en els pressupostos de l'any passat a Catalunya, en els del 95, veurem que apareix el miratge –perquè és un miratge– de la creació del Fons de cooperació local; la creació del Fons de cooperació local, la dotació del Fons de cooperació local, amb 4.000 milions de pessetes, és a dir, 4.000 milions de pessetes per als ajuntaments, per tant amb finançament no condicionat, però que surten del finançament condicionat. Però, a més a més, en aquells pressupostos, per diverses partides i amb actuacions municipals, es redueixen 10.000 milions de pessetes. Però, a més a més –a més a més–, en el desenvolupament dels pressupostos durant l'any 95, 5.680 milions de pessetes més es redueixen en la pràctica, en la realitat, en l'aplicació dels pressupostos, en relació amb els ajuntaments. Per tant, què hem fet els últims dos anys? Continuar retrocedint.

Jo voldria, breument, naturalment, perquè no tindrè temps de dir-ho pas tot, però sí que voldria assenyalar que la Ponència tècnica d'hisendes locals arriba a tot un seguit de conclusions. La primera és que el sistema de finançament està esgotat. He de dir que, malauradament, quan es va aprovar la Llei d'hisendes locals, que el senyor Joaquim Ferrer i jo estàvem en el Senat d'Espanya, nosaltres ja no hi vàrem votar a favor, perquè consideràvem que no era un instrument vàlid; en qualsevol cas, malauradament, al cap de molt pocs anys, és un instrument esgotat. També diu la Ponència la insuficient participació dels ajuntaments en la despesa pú-

blica. També parla de la necessitat d'abordar un nou sistema de finançament, com nosaltres hem reclamat, i fins i tot n'hem aprovat la voluntat en aquest Parlament en una passada moció; la necessitat d'incrementar els fons de cooperació, de millorar els criteris de distribució, la insuficiència financera estructural de molts ajuntaments, el fet dels deutes de la Generalitat amb els ajuntaments. En un altre moment en podrem parlar –espero, com a mínim, que en el segon torn podré posar algun exemple molt concret i molt paradigmàtic–..., però també es posa l'accent en la necessitat de facilitar als ajuntaments mitjans financers, mitjans de sanejament per a abordar els seus problemes.

L'any 93, a Canàries van arribar a la conclusió que calia fer un pla de sanejaments dels ajuntaments, de sanejament de les hisendes locals. Doncs bé, si analitzem l'informe del Banc de Crèdit Local que ha sortit el mes de març d'aquest any, parla de les dificultats dels ajuntaments de Catalunya; parla, per exemple, que, de vuit ajuntaments de més de cent mil habitants, cinc d'aquests ajuntaments estan en una situació realment greu quant al que en podríem anomenar «el forat», és a dir, quant al problema derivat de les quantitats de caixa negatives d'aquests dallò..., les perspectives entre els possibles cobraments i les despeses previstes d'aquests ajuntaments, és a dir, el forat d'aquests ajuntaments és del 28%; és, ni més ni menys, de més de 20.000 milions de pessetes. Naturalment, el que reconeixen comptablement són 8.000 milions, però la quantitat –hi insisteixo– d'aquest forat és, ni més ni menys, com els dic, de més de 20.000 milions de pessetes. Doncs bé, en relació amb els ajuntaments de Catalunya, el Banc de Crèdit Local diu que hi ha una situació preocupant, que hi ha un escàs rigor en la depuració dels drets pendents de cobrament, una utilització inapropiada dels crèdits de tresoreria, i, en canvi, a Canàries, aquests tres anys, hi ha una consolidació d'elevats nivells d'estalvi, un augment de l'eficàcia recaptatòria, una recuperació de la capacitat d'inversió i una reducció de la importància del dèficit, i tot això ho han fet amb una dotació de 4.700 milions de pessetes, que naturalment ha plantejat unes exigències als ajuntaments per a poder-hi accedir, per sanejar, efectivament, la seva economia.

Bé, com deia, a casa nostra els romanents de tresoreria negatius en el conjunt de dos-cents dos ajuntaments són de més de 35.000 milions de pessetes, quan els comptables són 8.000 milions, però en aquests cinc ajuntaments de més de cent mil habitants pràcticament –pràcticament– són més de 20.000 milions, i en aquests ajuntaments –com deia– la situació és molt greu, perquè això arriba al 30%, al 30% dels ingressos corrents.

Dit això, jo he de preguntar al Govern de la Generalitat de Catalunya què pensa fer per abordar tots aquests problemes; si la Generalitat de Catalunya, si el Govern de la Generalitat pensa realment abordar tots aquests problemes; si pensa establir un pla per incrementar les dotacions pressupostàries del Fons de cooperació local; si realment pensa incrementar aquestes dotacions pels pressupostos que entraran immediatament en aquest Parlament; si pensa continuar incrementant les dotacions per inversions, també, els propers quatre anys;

home, si de veritat pensa adequar els costos dels serveis, sobretot dels convenis entre la Generalitat i els ajuntaments, per exemple, els de Benestar Social, que el plantejament que hi ha és reduir-los!; si realment la Generalitat, en lloc d'adequar tot això, el que està preparant ara per als propers pressupostos és una reducció; en definitiva, si pensa establir un pla de sanejament per a les finances dels ajuntaments.

I vull dir, per acabar –perquè aquesta també és una qüestió que moltes vegades es posa equivocadament sobre la taula–, que, certament, els ajuntaments han de fer un esforç, que s'ha de millorar la responsabilitat econòmica dels ajuntaments, que s'ha de millorar el sistema recaptatori dels ajuntaments, que s'ha de millorar fins i tot el sistema de comptabilitat dels ajuntaments. Però he de dir també que des de l'any 1992 els ajuntaments han fet un esforç important per a no incrementar el seu endeutament i que, malgrat aquest esforç, és evident que tenen greus dificultats per sortir-se'n, perquè els ajuntaments de Catalunya –i ho hem de repetir una vegada més– no són una prioritat del Govern de la Generalitat de Catalunya...

El president

Senyor Roc, hauria d'anar acabant.

El Sr. Fuentes i Navarro

...i els fets ho demostren. Perdoni, senyor president, acabo la meua intervenció.

Gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Per contestar la interpellació, té la paraula el conseller senyor Pomés.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la situació financera dels municipis catalans és –i en això no solament coincideixo amb el diputat interpellant, sinó que, n'estic segur, amb tota la cambra– un tema de cabdal importància.

Si no tinguéssim cap altre element de judici per afirmar-ho, n'hi hauria prou, per exemple, de mesurar la freqüència amb què aquest tema ha estat objecte de debat entre els grups d'aquesta cambra i els representants del Govern de Catalunya. Malauradament, la generalització dels preceptes autoproclamats com a bàsics dins de la normativa estatal i les sentències del Tribunal Constitucional en aquesta matèria no ens permeten abordar una altra mena de debat, que és el que realment tots –Govern i, n'estic segur, tots vostès– voldríem: la tramitació de la normativa pròpia d'aquesta cambra, que donés resposta a la problemàtica que tenen plantejada els ajuntaments de Catalunya. Per la qual cosa existeix un desfasament entre allò que el Govern de Catalunya voldria fer i allò que li permet l'actual marc legal.

Dit d'una altra manera, quan vostè, i altres membres d'aquesta cambra amb anterioritat, m'interpel·len sobre els criteris de capteniment del Govern en aquesta matèria, el que realment fem, perquè és l'única cosa que podem fer, és debatre conjuntament sobre el capteniment que el Govern voldria tenir sobre com aconseguir que el Govern de Catalunya, de fet i de dret, pugui realment dissenyar una política, un capteniment sobre el finançament de Catalunya, més enllà del que és la pura política de cooperació econòmica amb els ens locals. I, això, ho dic d'entrada, perquè podria semblar, precisament pel fet que molt sovint aquesta cambra interpel·la el Govern de la Generalitat sobre aquest tema, que la responsabilitat principal i directa del finançament dels municipis la té precisament el Govern que represento, i això no és així, i tots vostès saben que no és així. Però, en qualsevol cas, celebros la iniciativa del senyor Fuentes, així com les ocasions que he tingut amb anterioritat d'adreçar-me a aquesta cambra sobre aquesta qüestió, perquè em dona l'oportunitat d'arribar, espero, a acords amb tots vostès i de clarificar qüestions que potser han quedat mal enteses, mal explicades o, potser, mal interpretades.

Si m'ho permeten, començaré precisament per aquí, per intentar desfer un malentès, que sembla que podria desprendre's d'alguna intervenció que s'ha produït en aquesta cambra, i és de titllar d'insolidari el Govern de la Generalitat pel fet que, en el pacte amb el Partit Popular per a la investidura del president Aznar, hi figurei el finançament de la Generalitat i no el dels ajuntaments. El pacte, com és lògic, no esgota totes les reivindicacions ni totes les mesures que la coalició que dona suport al Govern de la Generalitat pretén impulsar davant del Govern central, aprofitant, entre d'altres coses, la conjuntura aritmètica de les Corts Generals: el pacte conté solament aquelles mesures que s'han concretat en el curt període de temps de què es disposava aleshores per a negociar. Per dir-ho de manera gràfica, el pacte no és el sostre; ens queda la legislatura per continuar defensant allò que considerem bo, just i legítim. I, no ho dubtin, el finançament dels municipis n'és un, i prioritari.

Fet aquest aclariment, reprenc el fil inicial. Els deia que el problema financer del món local és –i així ho valora el Govern de la Generalitat– d'una importància cabdal, i voldria afegir que, a més, també de solució complexa. Amb això no em refereixo solament al seu grau de dificultat, sinó al fet que necessàriament abasta mesures i actuacions molt diverses, i per part de diferents agents de les administracions públiques. En primer lloc, i fonamentalment, cal reformar l'actual sistema de finançament municipal establert a la Llei de bases reguladora de les hisendes locals, en base als següents termes: incrementar els percentatges de participació dels ajuntaments en els tributs de l'Estat, sobre la base del principi de suficiència i corresponsabilitat... Coincideixo plenament amb els diputats que la dotació que en l'actualitat reben els ajuntaments és clarament insuficient. Des del 92 fins al 95, la participació de les corporacions locals en els ingressos de l'Estat s'ha reduït. Si ens fixem més concretament en l'últim bienni, veurem que la participació de les corporacions locals en el conjunt de la despesa de les administracions públiques

per al 1994 va baixar un punt i escaig, i no pas en favor de les comunitats autònomes, sinó de l'Administració de l'Estat; per contra, el pressupost que el Govern de la Generalitat presentava a aquesta cambra durant la tardor d'aquell mateix any, és a dir, el pressupost per a l'exercici 1995 –un pressupost que, vull remarcar-ho, ja tenia una forta contenció de despesa pública–, presentava un volum de transferències corrents a les corporacions locals que aplegava un 11,5% del pressupost consolidat, amb un increment d'un 4,1 respecte de l'exercici anterior, en tant que les despeses considerades en aquest cas no prioritàries pel Govern de la Generalitat, per aplicació del criteri de contenció pressupostària, tenien una reducció del 3,4 respecte al 94. També el total de transferències a corporacions locals procedents dels ingressos propis de la Generalitat, a través de departaments, organismes autònoms i entitats, es va incrementar en el pressupost per al 95 un 3,35% respecte de l'any anterior. Per tant, jo crec que la insolidaritat respecte a les administracions locals no pot ser imputada de cap manera a l'Administració de la Generalitat, que ha fet, i té intenció de continuar fent en el pressupost que properament presentarà a aquesta cambra –i després en parlarem–, un gran esforç per no desplaçar els problemes de finançament propis del Govern de la Generalitat cap als ajuntaments.

Continuo amb l'enumeració de reformes que caldria abordar en la legislació bàsica: flexibilitzar la facultat de legislar sobre impostos municipals; revisar les fórmules de finançament específiques per als serveis urbans de transport; tenir en compte la població de fet, en lloc de considerar la població de dret, a l'hora de fixar els criteris de repartiment dels recursos estatals; ponderar en major grau els petits municipis rurals, dins dels criteris de distribució de recursos; definir l'estatus del municipi turístic, per la particularitat que representa d'haver de donar serveis en èpoques altes a un gran nombre de persones, mentre que la seva població censada és força més baixa... Tot això, no em digui que ho defensem al Parlament de Catalunya i no ho defensem davant del Govern central: ho hem repetit a Madrid tantes vegades com hem tingut ocasió de fer-ho, això que li acabo de dir. Per no anar més enrere, figurava en el programa electoral de Convergència i Unió a les eleccions generals del 93, va ser aprovat pel Senat a proposta del Grup Parlamentari Català del Senat el 23 de febrer del 94, va ser objecte de resolució, presentada pel Grup Parlamentari Català, aprovada per les Corts Generals amb motiu del debat sobre l'«estat de la Nació» el 21 d'octubre del 94, i novament ho va ser, també per iniciativa del grup de Minoria Catalana, al mateix debat de 1995. I poden estar segurs, com deia abans, que ho continuarem fent: el debat dels pressupostos generals de l'Estat ens donarà ocasió de plantejar també aquests temes.

Reprent el fil argumental de la meua intervenció, i per no esgotar el temps, recordaran que parlava que la solució abasta actuacions de diferents nivells de l'Administració pública. He començat pel nivell estatal, perquè considero –i, per anteriors debats en aquesta cambra, estic segur que coincidiran amb mi– que és el més prioritari –el que jo li deia al començament: el que marca la diferència. Però tampoc vull defugir el debat

sobre les actuacions que hem dut a terme a casa nostra, i que vostè abans n'ha esmentat algunes.

Ja en l'inici de la meua intervenció es parlava de la importància d'aconseguir «desqualificar» de bàsics bona part dels preceptes de la legislació estatal en matèria de règim i hisendes locals, per tal de permetre que aquesta cambra pugui legislar, d'acord amb la nostra problemàtica específica, en un doble sentit: clarificació del règim competencial dels ens locals –i, consegüentment, del seu sistema de finançament–, i remoció dels obstacles existents per tal que el Parlament de Catalunya pugui legislar, en forma substantiva, en aquestes matèries. Malauradament, la doctrina del Tribunal Constitucional ha contribuït igualment a reduir molt considerablement les potestats de regulació per part del Parlament de Catalunya de les finances dels ens locals. Per tant, durant tots aquests anys, fins que això no canviï, la Generalitat ha tingut com a únic àmbit d'actuació en matèria de finançament dels municipis la política de cooperació econòmica amb els ens locals.

Per tant, podem cooperar entre nosaltres, i la Generalitat farà un esforç per mantenir els seus nivells de cooperació econòmica amb els ajuntaments, malgrat les retallades pressupostàries que estem patint. Ho hem fet amb el Pla únic d'obres i serveis i ho farem també amb la participació en els ingressos de la Generalitat, que aquest exercici tindrà dotació per als consells comarcals, i, com l'any passat, també per als municipis. Sens dubte, el Projecte de llei de pressupostos que el Govern presentarà properament a aquesta cambra mantindrà la línia endegada de subvencions incondicionades als municipis, mitjançant un fons de cooperació local, malgrat que el pressupost de la Generalitat hagi sofert una retallada de 72.000 milions de pessetes. Tot i així, estic d'acord amb vostè que cal prioritzar molt bé i veure quines són les inversions que s'han de fer, però no vull defugir això de la situació en què estem en aquests moments, que és de període restrictiu.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes, per un espai límit de cinc minuts.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, tots som conscients en aquesta cambra que el Govern central té una responsabilitat evident, important, i una de les qüestions que nosaltres plantejem és anar a la reforma de la llei, anar també a la reforma de les dotacions per part del Govern central, i que, d'una vegada, es constitueixi aquesta mesa tripartida que tant s'ha reclamat, que ha reclamat la Federació de Municipis, que han reclamat altres instàncies i altres formacions. Però el que aquí avui anem a debatre, el que nosaltres intentem debatre, són les responsabilitats del Govern i les actuacions del Govern. I, és clar, vostè em diu: «No, és que nosaltres no podem fer gran cosa més.» Home!, jo li hauré de passar aquest informe del Banc de Crèdit Local, perquè això que jo li assenyala, parlant dels ajuntaments de Canàries, del pla de sanejament, pot o no pot la Generalitat de Catalunya fer

un pla de sanejament com el que han fet a Canàries? (*Veus de fons.*) Pot o no pot posar aquesta quantitat als ajuntaments? Pot o no pot la Generalitat ser efectiva-ment solidària amb els ajuntaments? «Efectivament solidària» perquè els ajuntaments són una peça fonamental de Catalunya, i si coincidim que la seva situació ja és insostenible, si coincidim que a vostès els preocupa tot el que passa a Catalunya, forçosament vostès han de prendre mesures. I quines són les mesures? Són les mesures deure 470 milions de pessetes a l'Ajuntament de Cornellà de Llobregat, deutes alguns dels quals són de cinc anys enrere? –i aquest repàs el podríem fer per a molts ajuntaments de Catalunya. Són aquestes mesures el pla de reducció –insisteixo: de reducció– dels convenis de Benestar Social amb els ajuntaments? –que vol dir que, si es redueixen, es redueixen per partida doble, perquè si s'incrementessin amb l'IPC quedarien igual, però si, a més que no s'incrementen, es redueixen, vol dir que van doblement enrere. És o no és aquesta una responsabilitat del Govern de la Generalitat?

Efectivament, nosaltres hem defensat, defensem i defensarem la millora de les finances de la Generalitat de Catalunya, però aquesta millora de les finances de la Generalitat de Catalunya s'ha de reflectir també en les finances dels ajuntaments de Catalunya. Que hem d'avançar cap a un nou sistema de finançament dels ajuntaments? Evident. Indubtable. Però el que per nosaltres tampoc té dubte és que vostès tenen l'obligació, tenen la responsabilitat –i no l'han complert, i no la compleixen– d'abordar aquests problemes. De què? Doncs de millorar efectivament –millorar– la dotació del Fons de cooperació local. Però també vostès tenen l'obligació de millorar i augmentar el finançament condicionat. Però també de pagar puntualment. Però també de valorar els serveis adequadament. I aquesta no és una responsabilitat de l'Estat: que vostès paguin puntualment, que vostès valorin adequadament els serveis i els vagin adequant al cost de la vida, aquesta no és una responsabilitat de l'Estat.

Com tampoc és una responsabilitat de l'Estat que vostès siguin capaços d'establir un pla de sanejament de les hisendes locals, insisteixo, com s'ha fet en altres comunitats autònomes, com s'ha fet a Canàries, amb els resultats corresponents. Una de les dades, una de les dades més preocupants, més preocupants, precisament, de l'informe de la Comissió de Govern Local de Catalunya, és una dada que és... reduïda, petita, però que en un moment determinat diu que, en dos anys, en dos anys, els costos financers dels ajuntaments han augmentat d'un 32%. Això ho diu l'informe en la seva pàgina 18: en dos anys, un 32%. Home!, el Govern de la Generalitat, davant d'aquesta situació, tot el que ens pot dir és que «intentarem que el Govern modifiqui la llei»? Per descomptat que hem d'intentar que es modifiqui la llei, i un dels punts de la nostra moció serà impulsar la taula tripartida. Però, a part d'aquest impuls, a part d'aquest treball perquè a nivell de l'Estat, a nivell del Govern central, això es modifiqui, vostès tenen obligacions a Catalunya, vostès les han de complir, i nosaltres presentarem una moció per intentar que la cambra impulsi aquest compliment.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per contestar el torn de rèplica, té la paraula el conseller senyor Pomés, per un espai màxim de cinc minuts.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor Roc Fuentes, celebro que, com a mínim, en el primer punt de la moció ja estiguem d'acord vostè i jo, que és el d'instar a modificar la llei estatal. I que hi estiguem d'acord... (*veus de fons*), de moment m'ha dit que el primer punt el posaria, no m'ha dit quins serien els altres. Bé, doncs, estic d'acord que la proposta que es va fer al seu moment, de mesa tripartida Estat, Generalitat i ens locals, per nosaltres és fonamental i punt de partida. Ens sembla que seria una situació que a mitjà termini no resolldria la situació, eh?, es produiria una situació que no aniria a la resolució definitiva del finançament dels ens locals, que nosaltres ara, sense tindre garantida prèviament aquesta variació de la legislació bàsica, anessin a un sistema de finançament..., de sanejament dels dèficits de finançament. Perquè això l'única cosa que produiria seria, doncs, una dilatació, un parèntesi, però no resolldríem el tema. Permeti'm que faci el símil mèdic, que sap que a mi m'agrada tant: és a dir, donaríem un antitèrmic, baixaria la febre, però no tallaríem la infecció; necessitem l'antibiòtic. Per tant, la primera condició necessària és garantir-nos la variació en el finançament a partir de la Llei de bases de règim local.

En segon terme, miri, l'aparició del Fons de cooperació local, l'any passat, de forma incondicionada, jo crec que era un primer pas i, si més no, una primera línia amb què el Govern de la Generalitat volia anar avançant en aquest tema de les relacions amb els ens locals. Partida incondicionada que, evidentment, quan es produís aquesta primera consideració, sens dubte s'hauria de parlar de què es fa amb aquest Fons de cooperació local, amb els increments; potser, igual que a Canàries, una part d'aquest fons s'hauria —per l'acord de tothom— de destinar a l'estudi d'aquesta situació de dèficit de finançament, i després, les successives incorporacions, que poguessin servir per a finançar, per a sanejar la situació de les finances locals.

Conec l'informe del Banc de Crèdit Local. A mi també em preocupa, senyor Roc Fuentes. Crec que aquest és un problema que en absolut el Govern vol defugir, però hem de ser molt conscients que, atès que no tenim —hi insisteixo— la primera i principal arma, que no l'única —i, per tant, també hi ha una part de responsabilitat per part nostra—, doncs, és per aquí per on hem d'anar. Fons de cooperació local, sí —a mesura que es vagin clarificant aquestes qüestions, per què no increments de Fons de cooperació local a mesura que les disponibilitats pressupostàries ho diguin?—, però anar a un pla de sanejament de forma unilateral, des del Govern de la Generalitat, sense tindre allò altre garantit, hi insisteixo, estaríem donant un antitèrmic, no estaríem entrant en el fons de la qüestió.

Jo espero que amb l'actual situació, en aquests moments, parlamentària en el Congrés de Diputats a Madrid, doncs, aquesta mesa tripartida Estat - Generalitat - ens locals sigui una realitat que ens permeti analitzar, a banda d'eventuals modificacions del sistema tributari, una dinàmica de reconsideració dels volums de recursos destinats a la participació en els ingressos de l'Estat; reconsideració que —hi insisteixo— en aquests moments no es pot fer.

Confiem que aquesta negociació —aquest pacte que jo li deia abans entre el Partit Popular i Convergència no està tancat— ens permeti tancar temes no resolts o mal resolts a la normativa estatal i, en particular, la dels ens locals creats per les lleis, també, d'organització territorial. Aquí també vull parlar del tema de les comarques i entitats metropolitanes; em sembla que tampoc ens n'hem de descuidar, en aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre prevenció d'incendis forestals

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre prevenció d'incendis forestals, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, permetin-me, en el començament de la meva intervenció, referir-me a la Comissió d'Estudi sobre els incendis forestals del 94, que vaig tenir l'honor de presidir durant la passada legislatura i que no va tenir ocasió, com a conseqüència de la dissolució anticipada del Parlament, de presentar, precisament al Parlament, al plenari del Parlament, les seves conclusions. Conclusions que, en qualsevol cas, foren adoptades per unanimitat i que, per això mateix, cal considerar-les suficientment representatives del pensament, del parer, de l'opinió d'aquesta cambra i, per tant, suficientment qualificades per a ser tingudes molt en compte.

Nosaltres hem volgut presentar aquesta interpellació sobre prevenció d'incendis forestals per a l'actual exercici, prevenció d'incendis forestals per a l'estiu que ara s'acosta, abans que es produís la compareixença conjunta dels consellers de Governació i d'Agricultura aquests propers dies a la Comissió d'Agricultura d'aquest mateix Parlament. I hem volgut que es produís un debat monogràfic sobre prevenció perquè no ens sembla bé, en la mateixa línia del que es plantejava en aquella Comissió d'Estudi, barrejar les dues qüestions. El més important és establir les estratègies necessàries i les actuacions precises per a previndre que els incendis es produeixin. Quan després els incendis, malaura-

dament, es produeixen, és prou difícil fer-los front, per més eficient que sigui el dispositiu i l'estratègia que s'hagi posat en marxa. I per això mateix a nosaltres ens va semblar convenient portar aquesta discussió, avui, aquí.

D'acord amb el que prescriu l'article 33 de la Llei forestal de Catalunya, correspon al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca la planificació, la coordinació i l'execució de les mesures i les accions que es realitzin per a la prevenció d'incendis forestals, en col·laboració amb els altres departaments de l'Administració, les entitats locals, les agrupacions de defensa forestal i els particulars. Per tant, de la Llei forestal de Catalunya emana un mandat clar i precís, en primer lloc, al Departament d'Agricultura, com a departament directament responsable; lògicament, també a les administracions locals, que són les que tenen l'autoritat sobre els seus territoris respectius, i també, lògicament, sobre els particulars, que, en el cas de Catalunya, són propietaris d'un 80% de la massa forestal de Catalunya.

Si tenim en compte què va passar l'estiu del 94, a Catalunya es van cremar 76.500 hectàrees, després d'una primavera molt plujosa, tan plujosa com la que hem tingut enguany, de la qual es pot deduir –de la primavera d'enguany– que aquest proper estiu hi haurà una massa combustible en els boscos de Catalunya molt important, i que, si les circumstàncies de l'estiu fan que l'estiu sigui –el d'enguany– un estiu calorós..., una massa combustible tremendament perillosa, en els termes en què va succeir, precisament, l'estiu del 94.

D'acord amb el resum de causes presumibles dels incendis del 94, d'aquelles 76.000 hectàrees que es van cremar, s'havien provocat 1.187 incendis diferents, que acumulats per percentatges, corresponien a 132 incendis causats per llamps, per causes naturals, per tant difícilment previsibles i aturables, però 136 per accidents i 416 per negligències –en aquests 416, des de burilles que van calar foc a les voreres de les carreteres o a les voreres de les línies dels ferrocarrils, fins a focs d'artificis, fins a cremes de pastures incontrolades, fins a jocs de nens, fins a la crema de deixalles, etcètera–; 261 incendis van tindre naturalesa intencionada, 218 no van poder ser verificats en la seva causa, i 24 procedien del revifament d'altres incendis. Per tant, tenim un marc d'actuació realment important, d'acord amb aquest resum de causes que es van produir l'any 94. Almenys en tot allò que afecta riscos en la comissió de negligències o accidents, és evident que tenim possibilitat i marge per actuar.

La Generalitat es va dotar d'un decret, el març del 95, que intenta escometre les zones principals de risc. És un decret que regula les situacions i les actuacions en matèria de prevenció d'incendis forestals, i dedica un apartat a les urbanitzacions i al risc que es conté en les urbanitzacions i les actuacions que caldria realitzar per disminuir aquest risc; als habitatges i les explotacions ramaderes; a les instal·lacions de caràcter industrial i de serveis; a les línies elèctriques i la cura que cal tenir-ne; a les vies de comunicació; als advocadors, etcètera. La Comissió d'Estudi sobre incendis forestals del 94, quan va analitzar com havien funcionat el 94 totes aquestes circumstàncies que estem esmentant i el contingut

d'aquest Decret, que ja havia estat publicat, va emetre una sèrie de recomanacions, i, entre aquestes recomanacions, algunes d'específicament vinculades al desenvolupament de la Llei forestal en els seus plans de gestió, com a mesura principal de realització de cultura silvícola, però també en tota una altra sèrie de línies molt directament vinculades amb els continguts d'aquest Decret.

I, lògicament, en el moment que plantejem aquesta interpellació, avui, aquí, en el Ple d'aquest Parlament, volem saber, ara que encara estem a la primavera, quines són les actuacions que el Govern ha realitzat, que pensa continuar realitzant, en el marc d'aquest Decret o qualsevol altre que hagi pogut considerar oportú, i quin cas ha fet, lògicament, de les recomanacions d'aquella Comissió d'Estudi. És ara l'hora de plantejar-s'ho, i no després, quan es produeixin els incendis, que, malauradament, lògicament, es produiran. En aquell moment ja analitzarem com funcionen els mecanismes d'extinció, les virtuts o les mancances que puguin presentar al seu moment. Però ara, lògicament, toca veure què ha realitzat, quina ha estat l'acció del Govern de la Generalitat en la prevenció de tots aquests riscos. Prevencions que estan encomanades al mateix Govern de la Generalitat a través d'aquest Decret, i prevencions que, per la seva part, també han de realitzar els ajuntaments i els consells comarcals en la part que els correspongui.

Per tant, en la mesura que el Departament d'Agricultura és l'administració responsable, però també l'administració tutelant en els altres casos, ens agradaria saber quin ha estat el comportament d'ajuntaments i de consells comarcals que tenen masses forestals en el seu territori, per saber fins a quin punt s'ha actuat en l'elaboració, lògicament, dels plans de prevenció respectius.

I pel que fa als particulars, particulars propietaris o ADF, no podem deixar d'oblidar les queixes que han anat gotejant durant aquests darrers mesos, que s'han explicitat i exterioritzat a través dels mitjans de comunicació, i que es lamenten precisament que, si les ADF i els propietaris forestals han de jugar un paper important –i realment l'han de jugar– en l'administració dels seus propis boscos, a tenir la cura necessària per a tenir-los presentables i en condicions i disminuir a la vegada els riscos d'incendi, és lògic i és natural que tinguin, que rebin l'atenció que es mereixen, l'atenció que se'ls deu per part de les administracions públiques.

Hem llegit encara no fa gaire dies que resten pendents d'abonar-se per part del Govern de la Generalitat, o que restaven pendents d'abonar-se per part del Govern de la Generalitat, no solament l'import de les subvencions, sinó l'import de les indemnitzacions que es van ocasionar com a conseqüència dels incendis del 94. Si la societat civil, en aquest cas la societat forestal, propietària –ho repeteixo– del 80% dels boscos de Catalunya, no se sent degudament atesa per l'Administració per a tenir la cura necessària d'uns boscos que moltes vegades no són rendibles econòmicament i que, per tant, cal tenir-los en les degudes condicions simplement per esperit cívic, si no troben en el Govern de la Generalitat l'atenció que mereixen, que se'ls deu i que en qualsevol cas se'ls havia compromès, és evident que

produïm, doncs, una situació inadequada, impròpia, que no hauria de ser, que després produeix les conseqüències, lògicament, que produeix.

Per tant, ens agradaria conèixer, senyor conseller, quines són les actuacions que ha realitzat el Govern de la Generalitat en totes aquestes matèries, en les que són de la seva estricta competència, però també en aquelles sobre les quals té la corresponent tutela, és a dir, en les actuacions dels ajuntaments i dels consells comarcals, amb mesures i amb plans de protecció civil, i quin és l'estat de la qüestió en relació amb la societat civil, a través de les ADF i dels propietaris forestals; quines han estat les actuacions i quines són les previsions, ara que encara hi som a temps.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula el senyor conseller Marimon, per un espai màxim de deu minuts.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Vilalta, passaria a intentar contestar-li al més acuradament possible la seva pregunta. Jo, a fi i efecte de contestar-la, i perquè vegi que vaig tenir en compte els acords de la Comissió, m'he basat en els mateixos acords, en els apunts a sobre d'ells, perquè veritablement van ser uns acords que naixien després d'un treball molt considerable de relació no solament amb l'Administració, sinó amb tots els sectors implicats, des dels sectors municipals als mateixos sindicats agraris, les organitzacions professionals i visites *in situ*, i crec que van ser unes recomanacions que veritablement reflectien una finalitat que és comuna tant als parlamentaris com a l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

El primer punt tractava de potenciar i impulsar el desplegament de totes les determinacions de la Llei 6/88, de 30 de març, forestal de Catalunya. Jo crec que aquesta –no cal ni explicar-ho–, vostè sap que es va aprovar el Pla general de política forestal i que s'ha desenvolupat un decret d'ajudes vers el món forestal que en aquest moment m'atreveixo a dir que és el més complet de tot l'Estat espanyol i probablement un dels més complets dintre d'Europa.

El segon punt parlava d'impulsar l'associacionisme del sector forestal per facilitar la concertació de la política forestal entre l'Administració i el sector. Bé, això es dona a través del Consorci Forestal de Catalunya però, a la vegada, el mateix Departament va establir una taula sectorial forestal amb l'especificitat, precisament, de donar compliment a aquest punt.

El tercer punt parlava d'incentivar l'elaboració dels plans de gestió que emanen de la Llei forestal. Aquí sí que han fet un avenç i un salt gegantí: d'escassament 50 plans de gestió que existien en aquell moment, han passat a tenir-ne aprovats en aquest moment 686 i tenir-ne força més al calaix. En aquest moment, la superfície

forestal de Catalunya que té plans tècnics de gestió comença a ser molt important.

També he de dir –i ho tocaré després en un altre punt– que a això hi ha ajudat extraordinàriament el fet que s'han modificat els temes fiscals i dintre d'aquestes modificacions s'ha contemplat l'especificitat dels propietaris que tinguessin plans tècnics de gestió.

Quant al tema de promoure ajudes, que va lligat també amb les queixes dels propietaris que vostè mencionava abans per mantenir en bones condicions els boscos que siguin menys rendibles, jo li he de dir que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha triplicat els recursos que es destinaven tradicionalment al sector forestal. En aquest moment l'ajut al sector forestal de l'any passat ha estat de 1.150 milions de pessetes, fins i tot gairebé m'atreveiria a dir que és el sector dintre el Departament que rep més recursos.

És cert que hi ha unes queixes dels propietaris, en alguns casos justificades i en altres no tant. Jo voldria fer notar davant de tota la cambra, perquè crec que mereix un cert reconeixement, el fet que la Generalitat de Catalunya ha estat l'única administració que en el cas dels incendis forestals ha previst una línia d'ajuts específica força, força important. L'única comunitat autònoma que va prendre un cert compromís en ajuts va ser la comunitat de València i van ser préstecs a un any i sense interès. En canvi, nosaltres vam preveure un seguit d'ajudes que, com molt bé deia l'altre dia un forestalista al mateix president de la Generalitat, poden permetre a un propietari forestal, en els dotze primers anys de l'explotació, viure dels ajuts que li dona el Govern de la Generalitat de Catalunya.

I quant al tema de pagament, probablement, doncs, pugui haver-hi un cert retard, però sí que he de dir-li que en aquest moment la majoria de compromisos s'han assolit. També cal dir una cosa, que moltes vegades aquestes reivindicacions no s'ajusten totalment a la realitat, perquè reclamen unes ajudes quan, per aquestes ajudes, s'ha de realitzar l'obra, s'ha de certificar i és a partir d'aquell moment que comença a córrer el comptador, per dir-ho d'alguna manera, de pagament, no en el moment de la concessió de l'ajuda.

Bé, «instar les administracions públiques a aplicar aquestes recomanacions als boscos de titularitat pública», això s'ha fet. «Recomanar que el Govern atorgui un rang polític suficient a la unitat administrativa responsable de la política forestal», jo crec que això, en aquest moment ja estava fet, hi ha una direcció general al respecte i a la vegada, doncs, hi ha el centre de la propietat forestal com a unitat descentralitzada.

Els punts 7 i 8 són de protecció civil, pel mateix entenc que no cal explicar-los. En el número 9, que és «definir puntualment les zones d'alt risc per mitjà de la utilització de les tècniques més avançades de previsió de riscos, essencialment per causes climatològiques», vostè sap –i em sembla que fins i tot ha tingut oportunitat de visitar-ho– que s'està portant a terme. Els punts 9 i 10 van en aquest sentit i, fins i tot, en aquests moments, apliquem tècniques de detecció per satèl·lit i, sobretot, no tant de detecció del mateix foc sinó de detecció de les condicions climàtiques que poden afavorir-lo.

El punt 11 era «impulsar la creació d'agrupacions de defensa forestal on no n'hi hagi». En aquest moment hi ha hagut un creixement d'una certa importància i he de dir davant la cambra una bona notícia, que en aquest moment hi ha 242 associacions de defensa forestal, però en aquest moment n'hi ha 13 que s'han presentat aquest any, aquesta primavera, que s'està treballant per a la seva constitució, però crec que és una molt bona notícia.

Quant a «establir les línies d'ajuts suficient per a dotar les agrupacions de defensa forestal», no solament es van establir sinó que es van complementar.

Bé, jo no voldria ara tocar-los tots, perquè a més veig que n'hi ha uns quants que es refereixen... sobretot els punts 13, 14, 15 corresponen a bombers, i el número 16 correspon a urbanisme. Sí que, en tot cas, referir-me al decret que vostè ha mencionat, que el decret de neteja de l'entorn de les urbanitzacions, doncs, s'està portant a terme, però, de fet, el control no es porta des del Departament d'Agricultura, que sí que hi posem els mitjans tècnics de suport als municipis que ho desitgen fer, sinó que correspon, doncs, a la mateixa Administració municipal i, en tot cas, a Urbanisme.

Quant al tema d'«instar les administracions titulars de carreteres i vies fèrries a mantenir les degudes condicions de les zones de protecció al costat de les vies», això s'està portant a terme, he de dir que amb notable col·laboració fins i tot amb les entitats ferroviàries; no solament han fet això sinó que s'han brindat, tant en aquest cas Renfe com els Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, a fer una política educativa de prevenció, fins i tot retolant trens, a l'exterior, amb missatges de prevenció i, en aquest moment, sí que hi ha unes reunions, perquè ara és moment precisament de netejar les carreteres, s'estan fent les reunions per començar els treballs en aquest moment, que creiem que és el moment més idoni.

Estic totalment d'acord amb vostè que aquest any serà l'any en què probablement hi haurà més massa combustible. No estic d'acord amb allò de l'any 94. L'any 94 no va ser una primavera plujosa sinó que teníem un dèficit hídric molt notable. No va ser igual en totes les comarques de Catalunya, però sí que les condicions que es donen aquest any al bosc són força més favorables, donat que no existeix dèficit hídric. Evidentment, si vingués un estiu molt sec, aquestes condicions es poden perdre molt ràpidament perquè al sotabosc i sobretot a les zones properes a les zones boscoses hi ha una vegetació molt abundant de caràcter herbaci on es propaga molt ràpidament el foc.

Hi havia un tema que és impulsar un pla de soterrament. Bé, el punt 18, no el tema. El pla de soterrament de les línies elèctriques i promoure la renovació progressiva, aquest és un pla que tot i insistir-hi és força complex, sí que en aquest moment s'està treballant, i m'atreveria a dir que amb força voluntat per part de les companyies elèctriques, molt per renovar línies amb trenat. El fet del soterrament suposo que es podrà anar fent amb el temps, en aquest moment és molt car, hi ha moltes dificultats en molt territori, el fet que s'utilitzés cable trenat, doncs, ja evita que es pugui produir el foc.

Quant a clausurar urgentment els abocadors incontrolats, això s'està fent en perfecta sincronia entre els dos departaments, tant el de Medi Ambient com el d'Agricultura. Normalment les denúncies procedeixen de la nostra guarderia forestal i l'execució la porta Medi Ambient. Fins i tot aquesta passada setmana, doncs, crec que vostès hauran vist algun exemple d'aquesta actuació.

M'hauria agradat molt dir-li els abocadors clausurats, no li ho sabré dir. A la meua comarca van ser 108, puntualment. Em penso que si miréssim –a la meua, a la Segarra–, si miréssim el conjunt de Catalunya, doncs, han estat molts, fins i tot m'atreveria a dir, segurament, força més d'un miler.

Quant a regular l'accés al medi natural, aquest Parlament ja va aprovar per unanimitat la Llei d'accés al medi natural. Després hi ha tres punts que es refereixen a promoure campanyes d'educació. Sàpiga que hi ha una campanya a les escoles. Aquí, per aconseguir un efecte multiplicador, fins i tot hem aconseguit captar recursos foranis, he de dir que a través d'una empresa automobilística hi ha un suport important que ens permet estendre molt més la campanya i quant a les campanyes de sensibilització a través dels mitjans de comunicació es comencen a donar en els moments en què comença el perill.

Hi havia un punt 24 que era impulsar la creació d'un institut català del bosc, evidentment això sí que li he de reconèixer que no s'ha portat a terme, però entenem que el Centre de la Propietat Forestal compleix perfectament aquestes finalitats.

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

President, si em permet trenta segons i tanco la intervenció.

I un últim punt que li voldria ressaltar era el tema de fomentar la retirada dels boscos cremats. Aquí, conjuntament amb el Ministeri i amb una gestió, jo crec, força afortunada per part de les dues administracions, es va arribar a un acord del que se'n diu contracte forestal que ha permès..., s'hi han acollit 326.000 tones amb un valor total de més de 1.600 milions de pessetes. Aquest contracte forestal significava un finançament per part d'ambdues administracions, de tal manera que els rematants, o en aquest cas les empreses elaboradores i transformadores, tenien el material corrent..., el finançament a càrrec d'ambdues administracions.

En tot cas, en la darrera pregunta li ho complementaria, si algun tema ha quedat pendent.

Senyor president, vull agrair-li d'una manera especial la seva benevolència en el tema.

Moltes gràcies.

El president

El senyor diputat interpellant té la paraula per al torn de rèplica per un espai de cinc minuts.

El Sr. Vilalta i Oliva

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, bé, nosaltres estem lògicament complaguts i satisfets de tot allò que es faci i, naturalment, preocupats per allò que no hem tingut temps de fer o que no hem pogut fer perquè, lògicament, el que ens hi estem jugant és moltíssim.

Creuar el bosc, destruir la natura de Catalunya, travessa el cor no solament d'aquesta cambra, sinó de tota la societat catalana. Passa que quan el foc cala és difícil d'aturar-lo, com vam veure el 94, i aprofito l'ocasió, efectivament, per precisar unes paraules anteriors meves. Volia dir que en aquell moment hi havia també moltíssima massa combustible al bosc com n'hi haurà ara, precisament, per les pluges que s'han produït aquesta primavera.

L'any 94, efectivament, fou un any sec, però els boscos estaven plens de massa combustible que després va cremar amb una gran facilitat fins a arrasar efectivament 75.000 hectàrees, i amb independència que hi hagi parts del bosc, o boscos, o parcel·les forestals, com vulguem dir-ne, que hagin tingut els seus propietaris la cura necessària i hagin fet els plans de gestió oportuns, si en altres no s'ha fet, el foc cala i el foc corre.

I és això el que ens preocupa moltíssim a nosaltres, perquè realitzar molts plans de gestió forestal, si al mateix temps no podem produir un plantejament de política forestal en el conjunt o gairebé en el conjunt del bosc català no ens servirà massa de res. Si els boscos estan molt en condicions però les vores de les carreteres, les vores dels ferrocarrils i els sotallínies elèctriques no estan en les degudes condicions i finalment el foc cala, el foc s'estendrà. I no es tracta que va ser ja molt discutit això ja en la Comissió, d'arrasar com a mesura preventiva el sotabosc, no es tracta d'això. Es tracta de realitzar per part de tots aquells que han de realitzar-lo la cultura silvícola necessària per tenir els boscos en condicions.

En el curs d'aquella Comissió expressàvem moltíssim la nostra preocupació per una part important de boscos de Catalunya que no són boscos rendibles des del punt de vista econòmic. És a dir, que estan compostos per matolls i arbres de difícil explotació forestal i que, per tant, precisament perquè no són rendibles econòmicament, tendeixen a ser abandonats. I no només boscos de propietat privada; boscos, naturalment, de titularitat pública, de titularitat pública de les diverses administracions en els quals no s'està fent, no s'està realitzant, i només cal seguir Catalunya d'un costat a l'altre per adonar-se que no s'estan fent les actuacions preventives necessàries.

No és veritat, senyor conseller, que s'estiguin tractant en aquest moment els boscos que no tenen una potencialitat d'explotació forestal suficient, no és veritat que se'ls estigui tractant com caldria, i, per tant, constitueixen un perill objectiu. Perill objectiu que no necessàriament passa perquè ningú vagi a calar-los-hi foc, sinó que passa per un altre fet addicional, que és que la vora de les carreteres està en les condicions que està –jo l'invito, doncs, que em parli vostè de la carretera que vulgui–, la situació general de les vores de les carrete-

res de Catalunya no està neta en les condicions en què deuria estar-ho. Les urbanitzacions, esteses per tot el territori de Catalunya i clavades en el mig de les zones forestals, no han realitzat aquell conjunt de mesures preventives que el mateix Decret prescrivía i que fins i tot, per facilitar-ho, la Comissió suggeria, doncs, certes modificacions en la normativa urbanística, perquè, si no, d'una altra manera, és molt difícil fer-ho i ens mantenim en el mateix.

Quan per unes o altres raons el foc cala en qualsevol dels boscos, en qualsevol de les masses arbustives o forestals –amb una relativa facilitat, si es produeixen les condicions oportunes–, tenim la sensació que no hem produït, que no estem produint ni tot el que podríem, no estem fent ni tot el que podríem, ni estem fent la mentalització necessària de la societat catalana perquè tots, no només les escoles... També les escoles, però no són els infants de les escoles els principals causants dels problemes per les negligències que apuntem abans –conseqüència de jocs de nens, per negligència, es detectaven, en aquelles mateixes estadístiques de l'any 94, 24 incendis, que van cremar 52 hectàrees; certament, també n'hi va haver, però no està aquí la causa principal de les negligències. I no estem produint, evidentment, doncs, una conscienciació de la societat catalana, ni amb campanyes petites ni grans, perquè no en produïm. Jo no sé si es pensa produir-les en el bell mig de l'estiu, però a mi em sembla que la campanya de conscienciació, que en definitiva és una campanya cívica, deuria produir-se permanentment, perquè els béns que estan en litigi, com deïem abans, són molt importants.

Renuncio a fer-li esment de comunicacions del Consorci Forestal de Catalunya en què expressen opinions, doncs, moltíssim més crítiques que les que el senyor conseller plantejava o assumia des de la mateixa tribuna. De la mateixa manera que renuncio, doncs, a llegir algun informe procedent de col·legis oficials d'enginyers tècnics forestals en què han fet també judicis molts crítics, i els han fet arribar per escrit en el seu moment, respecte a allò que no es feia. Perquè allò que es feia, lògicament, si està ben fet, doncs, ens complau moltíssim a tots, però no és qüestió de parlar d'allò que es fa i està ben fet, sinó precisament d'assenyalar allò que deuria fer-se i no es fa, o d'assenyalar les dificultats que hi han per a fer allò que un voldria fer i, pel que sigui, per raons econòmiques o pel que sigui, o per dificultats normatives, no pot fer.

Aquest era l'objectiu de la interpellació, senyor president, i en qualsevol cas el propòsit era dissociar el tema de la prevenció del tema de l'extinció dels incendis forestals, perquè són dos aspectes absolutament diferents, que cal tractar, des del nostre punt de vista, de forma absolutament diferenciada.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor conseller, per contestar el torn de rèplica, té la paraula per un espai de cinc minuts.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Jo li agraeixo el to de la seva intervenció, senyor Vilalta, i sobretot el reconeixement que hi havia molta feina ben feta; i li agraeixo el to de la seva intervenció perquè és cert que vostè, com a representant del poble català, doncs, l'obligació que té, en aquest cas, és reclamar i exigir el compliment del màxim de mesures possibles. Però per això, doncs, li agraeixo també dient que hi ha moltes coses que s'han fet ben fetes i que en tot cas no les citava; per al conseller hauria estat agradable que n'hagués citat alguna de les que haguessin estat ben fetes: tampoc estaria de més.

Ha començat parlant del tema de les línies elèctriques. Vostè sap que el Departament, doncs, en el seu moment va elaborar un decret de neteja del sotabosc. I ho dic perquè ha fet una menció especial que no es podria arasar, i precisament, aquest decret, el que marca és diferents formes de tractament de la línia de sotabosc, però en cap cas, en cap cas, nosaltres acceptem la tala indiscriminada; al contrari, que una vegetació de caràcter arbustiu a sota les línies elèctriques propicia que no es propagui el foc. En canvi, doncs, el que sí que no es pot permetre és, doncs, que hi hagin rames que arribin fins a les mateixes línies elèctriques o, a la vegada, que amb un tractament que amb anterioritat es feia amb una certa freqüència, de neteja del sotabosc, es produeixi després una propagació i un creixement de zones herbàcies, que precisament aconsegueixen el contrari del que es pretenia, perquè són molt més perilloses d'incendi. En aquest sentit, voldria destacar-li d'una manera especial que algunes companyies elèctriques, especialment una, han aconseguit anar arribant a acords amb les mateixes agrupacions de defensa forestal perquè siguin les agrupacions de defensa forestal, o el mateix propietari, el que netegi la línia de sotabosc. Jo crec que aquesta és una de les coses, doncs, que funcionen força bé.

Quan abans vostè parlava del tema dels boscos, i que hi ha zones que no són rendibles, això és totalment cert. O sigui, la Generalitat de Catalunya, i tots els ciutadans de Catalunya, tenim un problema, i és el següent: el 80% dels boscos són de propietat privada i el 20% són de propietat, diguéssim, comunal –o sigui, exactament el 17% són boscos que són d'ajuntaments, o provinents d'antics comuns, amb alguna forma d'explotació, doncs, que en certa manera genera..., si bé no uns drets estrictament municipals, sí de caràcter comunal, i un 3% són boscos de la Generalitat de Catalunya–, i vostè sap que aquesta ubicació es dona en el territori de forma irregular: la propietat privada pràcticament està situada en tota la zona litoral, fins a la zona intermèdia de Catalunya, i els boscos de propietat comunal o municipal i de la mateixa Administració de la Generalitat estan situats en la zona més pirinenca, precisament en la zona on normalment hi ha menys perill.

Jo abans he citat que el departament d'Ajuts del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, respecte als boscos, crec que és a Espanya el més generós, i fins i tot m'atreviria a dir que a Europa. Però hi ha una cosa que és molt clara: el Departament d'Agricultura, ni la Generalitat de Catalunya, no pot intervenir sobre la

propietat d'un particular. Jo crec que nosaltres hem creat els mecanismes suficients i necessaris perquè un particular pugui exercir aquests treballs. I vull recordar que en tots els casos és el 60% dels costos, i en el cas que estigui elaborat un pla tècnic de gestió es posa el 80%, i si a sobre és una zona protegida, si a sobre és una zona protegida com pot ser un PEIN, o qualsevol altra figura de..., diguéssim, de protecció del territori, és el 90%, i recordar a la vegada que si aquests boscos tenen caràcter municipal l'ajut és el 100%. Vull dir que jo crec que la llei contempla perfectament les mesures necessàries perquè es pugui fer aquesta neteja; el que no pot obligar evidentment l'Administració al propietari és a fer-la de grat o per força.

Evidentment, en el tema de les carreteres, en aquest moment –i és un dels perills que tenim–, hi ha molta vegetació. Ara és el moment de treure, i –això ja li ho he dit abans– estem treballant conjuntament amb Carreteres..., tant amb Carreteres de la Generalitat com amb Carreteres de l'Estat com amb Renfe, perquè ara, ràpidament, en el moment que s'acaba el cicle vegetatiu de creixement, es netegin. Netejar-les abans és absurd, perquè després, posteriorment, doncs, torna a créixer; ara és el moment i sí que convé fer-ho amb una certa urgència.

Quant al tema de les urbanitzacions, recordo que el Decret té tres anys d'aplicació, que estem a la meitat dels temps... Jo crec que sí, que està donant força, força bon resultat. Que encara hi ha moltes urbanitzacions de Catalunya que no ho han pres en consideració? Probablement. Però el que he de dir-li, per sort, és que n'hi ha moltíssimes, n'hi ha moltíssimes, en què tot aquest concepte d'autoprotecció, de neteja de l'entorn, de previsió de boques de reg, etcètera, s'està portant a terme. D'altra banda, vostè sap que des de l'aprovació d'aquest Decret cap portada d'aigües de Catalunya, cap abastiment d'aigües no es pot realitzar, almenys amb suport de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, si no es contemplen les corresponents boques de reg.

Quant a la campanya a les escoles, bé, la campanya no és que vagi adreçada solament als nens. Vostè...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Però acabi, acabi.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Vostè és professor, senyor Vilalta, i sap que la millor manera d'incidir en els adults és a través dels seus fills. I aquesta és la finalitat de la campanya. De campanya de prevenció, procurem arribar a tots els àmbits: al món associatiu, a través dels mitjans de comunicació, etcètera. La campanya en què esmercem més esforços, sí que li he de reconèixer que és l'escola, perquè entenem que és la campanya que crea hàbit i que és la campanya que exerceix un control sobre la pròpia família que ens pot donar els resultats més positius conforme al que tots desitgem, que és que a Catalunya, doncs, cremin el mínim d'hectàrees possibles cada any.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta Presidència, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposa l'alteració de l'ordre del dia, amb la posposició fins a la propera sessió plenària de les interpellacions números 13, 15, 16 i 20, a sol·licitud conjunta dels diputats i dels consellers que les havien de substanciar. *(Pausa.)* Atès que no hi ha cap objecció, queden posposades les esmentades interpellacions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat i la higiene laborals

I, per tant, passem ara al punt catorzè de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat i higiene laborals, presentada pel diputat senyor Josep Maria Rañé, del Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat senyor Rañé, per un espai de deu minuts.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, abans de començar voldria deixar clar que és la nostra voluntat fer un debat sobre la sinistralitat laboral a Catalunya seriós però alhora rigorós, sense cap concessió a la demagògia. Estem parlant fonamentalment d'un aspecte relacionat amb un dels elements bàsics, com és la vida, i el risc d'aquesta situació, i, per tant, la seriositat i la rigorositat en aquest tema no tan sols són desitjables, sinó exigibles. A l'hora de mesurar la sinistralitat, no només és important tenir en compte els números absoluts d'accidents, o els seus efectes –si aquests han estat sense baixa, amb baixa, greus o mortals–, sinó que convé analitzar, a més a més, la seva evolució en termes absoluts i també la seva evolució relativa, és a dir, si hi ha més o menys accidentalitat.

En primer lloc, es fa necessari afirmar el següent: a Catalunya, l'any 95, hem tingut més accidents laborals i més accidentalitat que a l'any anterior; tampoc el primer trimestre del 96 suposa una inflexió positiva en aquesta circumstància. L'any 95 es van produir més d'un quart de milió d'accidents laborals a Catalunya: 253.263, per ser més exactes. Aquesta xifra, que és una mala notícia, fa palès que quasi trenta mil persones més que l'any 94 han patit un accident laboral. Ni els accidents sense baixa, ni els lleus, ni els greus, ni els mortals, dissortadament, han baixat: totes les modalitats d'accidents laborals durant el 1995 han estat superiors al 1994.

Però allò que resulta més preocupant és que aquesta situació era previsible i prevenible. No ho diem pas nosaltres; ho diu i ens ho recorda l'Informe del Síndic de Greuges d'enguany, quan diu: «En el darrer informe del Síndic al Parlament» –referint-se al 94–, «ja s'esmentava la preocupació de la institució per aquest

problema i s'establia una certa relació entre la sinistralitat i els efectes de l'augment de la precarietat laboral. Malauradament» –continua dient el Síndic–, «hem encertat els nostres pronòstics i ha augmentat la sinistralitat laboral durant l'any 1995.»

Des de concepcions fatalistes o economicistes, s'ha fet un discurs que ve a relacionar l'increment de l'activitat econòmica i de l'ocupació amb l'increment dels accidents laborals, com si fos un preu que hàgim de pagar per gaudir del progrés econòmic. Els profetes d'aquesta teoria amaguen la defensa d'un model de creixement que es basa sobretot en la quantitat i deixa de banda la qualitat: és el model productivista, liberal, contaminant i insegur. Per això convé analitzar també l'evolució d'allò que en els seus papers anomenen com a índex d'incidència total d'accidents, o taxa d'accidentalitat, que no és una altra cosa que un indicador que expressa el nombre d'accidents laborals per cada mil persones assalariades i ocupades.

De la seva anàlisi, es poden despendre dues conclusions.

La primera, que l'any 93-94, quan baixava l'ocupació, baixaven també dos elements: el nombre d'accidents i la taxa d'accidentalitat. I això és degut, bàsicament, que l'ajut laboral dels anys 93-94 es va fer a partir de no renovar els contractes temporals. Però també se'n desprèn una altra conseqüència: que l'any 95, que ha crescut l'ocupació, ha crescut el nombre d'accidents, però també ha crescut la taxa d'accidentalitat; és a dir que tenim que creix amb més força l'accidentalitat que l'ocupació.

Aquest, doncs, no és el model de creixement econòmic que volem per a Catalunya, perquè això ni és qualitat ni és progrés social.

Deia abans que aquesta situació era prevenible i previsible; aquesta situació era previsible perquè tots els indicadors i tots els agents socials així ho posaven de manifest, i era prevenible però aleshores convenia reforçar l'acció de prevenció dels riscos laborals, com un eix vertebrador de la seva política.

Per fer això, en aquest tema, a més a més de complir les obligacions constitucionals de l'article 40.2, que obliga els poders polítics a vetllar per la salut i la seguretat en el lloc de treball, havia de fer-se una prioritat política no tan sols del Departament sinó del Govern, i això hem de dir que no ha estat així. La manca de prioritització política en aquest tema és similar a un altre dels fets coneguts pels ciutadans, de què hem estat parlant fa un moment: el que ens va succeir amb els incendis forestals; en la prevenció de la sinistralitat els ha passat el mateix.

En la política de salut laboral hem patit una desídia inversora, no tan sols en temes d'immobilitzats, sinó sobretot en programes de promoció, recerca, assessorament i actuació sectorial, que ha fet que any rere any haguéssim de veure com els recursos pressupostaris baixaven, quan d'una lectura simplista, les dades semblaven que deien que això millorava. Els falta la constància de seguir priorititzant la política de prevenció quan ja no és notícia. Practiquen en aquest tema una

política que –permeti'm que li digui–, col·loquialment seria aquella d'arrencada de cavall i parada d'ase. Arrencada de cavall perquè l'any 89 tocava salut laboral i en contra, fins i tot, de l'opinió de Foment, van arribar a un acord no complet però a un acord amb el qual no es va crear un òrgan executiu, però es va buscar un bon succedani en aquest tema; es va acordar amb els sindicats la creació del Consell Català de Seguretat i Salut Laboral i la Comissió Interdepartamental de Seguretat i Salut Laboral. Però de seguida va venir la parada d'ase: fins un mes abans de les eleccions del 92, dos anys i mig després, no es va constituir la Comissió Interdepartamental i van trigar un any i mig per publicar el Reglament. Quatre anys, del 89 al 93, per posar en marxa un acord; això s'assembla, de veritat, molt a aquesta política de parada d'ase.

Des del 93 fins ara, en tres anys, aquesta Comissió ha tingut dotze reunions només. No és un ritme massa estressant. I el març del 94, enceten la discussió per estudiar la conveniència d'elaborar un pla de prevenció de riscos laborals a Catalunya. Van trigar nou mesos a decidir-ho i un any per tenir enllestida la part descriptiva, només la part descriptiva del Pla de riscos; no hi ha cap mesura d'actuació del Pla de riscos de Catalunya. Aquest llibre que ha trigat un any, només és la part descriptiva i tant és així que, quan s'ha acabat, ja comença a ser vell perquè no preveu com aplicar la Llei de prevenció de riscos laborals a Catalunya. En aquest període no tan sols han perdut l'empenta i la iniciativa sinó un temps preciós; un temps que, fruit d'un entorn favorable per l'accidentalitat, baixava el nombre d'accidents i l'índex d'incidència, però que no era gaire bo per a l'ocupació.

No hem plantat cara als sectors econòmics de casa nostra que aposten per un creixement que es fonamenta en unes condicions laborals insegures, i que, com les *meigas*: *haberlos, haylos*, perquè hi són i es demostra amb la seva reticència a aprovar temes de salut laboral en el conveni, en l'acord interconfederal, entre sindicats i patronal. Hi han resistències en aquest sentit perquè això no tiri endavant, i no hi han plantat cara, en un temps que, al nostre entendre, era possible anticipar-se a la Llei de prevenció de riscos laborals, en lloc d'haver, com ara, d'anar darrere de complir la seva aplicació.

Conseller, s'han de tornar a obsessionar, políticament parlant, en la prevenció dels riscos laborals. No poden continuar retallant els recursos públics; ni el nombre d'accidents laborals ho justifica, ni les noves competències que els dona la Llei de prevenció de riscos laborals li permeten aquest luxe. Han de crear, ràpidament, una estructura de gestió dels temes de salut laboral, integral i integradora; de totes les competències i de tots els agents econòmics i socials; han de liderar el desenvolupament d'una llei que posa l'accent a prevenir les causes, no a compensar els efectes dels riscos laborals; han de crear complicitats entre els agents econòmics i els agents socials. I permeti l'única concessió a quelcom que potser podrà sonar una mica demagògic, però Catalunya s'hi juga un model de creixement socialment assumible; els empresaris, possiblement, s'hi juguen la presó, i els treballadors, la vida.

En aquest sentit, val la pena jugar aquesta partida i guanyar-la, cada dia, amb tenacitat; tant si avui toca com si mediàticament avui no toca.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a un torn de resposta, té la paraula el conseller de Treball, senyor Farreres.

El conseller de Treball

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, il·lustre diputat senyor Rañé, permeti'm respondre aquesta interpellació, que vostè diu que la fa amb ànim constructiu i no demagògic, doncs, procuraré atendre'm també a la mateixa tònica, en aquest diàleg, amb aquesta voluntat de diàleg.

Jo voldria –perquè és un fet objectiu– dir, breument, que la sinistralitat a Catalunya –i producte de tots, perquè hi ha hagut molt bon consens, i en això sap vostè que hem sigut avançats i hem creat organismes i mecanismes que han sigut adaptats i copiats per la Llei de riscos laborals, ha sigut producte de tots: empresaris, sindicats i Administració– ha fet una evolució francament positiva d'ençà de l'any 88, per exemple, que és quan, diguem-ne, en sóc titular, i només per agafar els extrems, és a dir per no carregar-los de xifres, l'any 88 hi va haver 132.000 accidents lleus; el 94, 111.000; de greus, en les mateixes dates: del 88 al 94, ha baixat de 2.450 a 1.386, 1.000 accidents greus menys, sobre 2.450, i els mortals, de 210 a 147. El total, per tant, de 134.000 a 113.000; 21.000 accidents menys. I això ha estat una tònica positiva tots aquests anys.

És cert, és cert que l'any 95 hi ha hagut un repunt de la sinistralitat. Tinc aquí les xifres però, en tot cas, no els les dic per no cansar-los, però també és cert –i això em sembla que és positiu– que en el que portem de trimestre d'enguany –i en això potser hi podria haver una certa discrepància respecte a vostè–, en el que portem de trimestre, enguany, les dades oficials, és que la sinistralitat està funcionant millor, està tornant a baixar. Concretament, un 1,25% menys en els lleus; un 8,45 més –aquí sí– en els greus, i una disminució novament en els mortals, del 4,88. I en total una disminució de l'1,15%. Dono percentatges en aquest cas, perquè no seria correcte comparar xifres d'un any sencer amb les d'un trimestre. Per tant, la sinistralitat, diguem-ne, dins d'aquest any, sembla que està agafant la tònica de tots els anys anteriors.

Una vegada dit això, vostè en la interpellació, el que planteja una mica és quins són els propòsits de capteniment; ha fet una sèrie de preguntes concretes que procuraré contestar-les-hi. Doncs, miri, els propòsits de capteniment són els següents: tenim el propòsit d'incrementar les actuacions preventives, d'acord amb la nova Llei de riscos laborals.

En els pressupostos del 96 –i ho dic perquè vostè ha fet referència a aquest tema–, doncs, caldrà veure quina serà la dotació que arribi, dins el context de reducció global, però ara estem treballant amb pressupostos prorrogats. Dins de pocs dies ho veurem, si, com espero, arribarà a aquesta cambra el Projecte de llei de pressupostos.

Però voldria recordar-li que la Llei de prevenció de riscos va establir, a instàncies del Grup de Convergència i Unió, una esmena molt important, que va convertir-se en disposició addicional cinquena, que preveia, diguem-n'hi, l'obligació, que per a Catalunya arribessin importants dotacions econòmiques per fer front a nova activitat preventiva. I, concretament, donada la seva brevetat i la seva importància, voldria llegir-li la disposició addicional cinquena, que fa referència a aquest punt. Diu –ho dic en castellà perquè la llegeixo literalment–: «En la planificación, desarrollo y financiación de acciones en los distintos ámbitos territoriales tendrán consideración la población ocupada» –un paràmetre–, «el tamaño de las empresas y los índices de sinistralidad laboral. Los presupuestos que la fundación» –està parlant de la fundació que es creï a nivell estatal–, «asigne a los ámbitos territoriales autonómicos que tengan asumidas competencias de ejecución de la legislación laboral serán atribuidos para su gestión a los órganos tripartitos y de participación institucional que existen en dichos ámbitos, y tengan naturaleza similar a la Comisión Nacional de Seguridad y Salud en el Trabajo.» O sigui, als organismes per a Catalunya hi vindrà una dotació important; dotació que nosaltres estimem que pot ser d'entre 1.000 i 2.000 milions de pessetes, segons sigui la dotació aquesta a nivell estatal. Preveiem, per tant, que en funció dels índexs es pugui haver aquestes xifres. Suposant que els excedents de les multes, perquè aquest fons sap vostè que es nodreix dels excedents de les multes d'accidents de treball, doncs, la part alíquota, en funció d'aquests paràmetres, podria ser d'aquest muntant. Per tant, diguem-ne, aquesta em sembla que és una preocupació política i un èxit polític en aquest sentit; polític perquè és positiu per a prevenir les sinistralitats.

Permeti'm, també, parlar-li de xifres perquè vostè ha dit que això ho havíem deixat estabilitzat; doncs, no és ben bé cert si ho matisem, en el sentit que les xifres globals dedicades a prevenció –partint des de l'any 92 fins al 95–, la xifra global ha sigut de 1.021 milions - 1.021 milions i, per tant, globalment, sí, però el fet important és que si agafem els components, als sumands hi ha la part del capítol sisè dedicat a inversió, que senzillament els primers anys vam fer un esforç molt important per posar les maquinàries, els instruments i mantenir els edificis, els centres, doncs, amb les dotacions necessàries. En el moment que estan dotades, que estan ja suficientment dotades no té sentit la despesa en inversió.

I, en canvi, per tant, aquesta ha disminuït, però, en canvi, ha augmentat sensiblement la que és acció directa preventiva. L'altra és l'aparell per poder-la fer, per dir-ho així. Han passat, l'any 92, de 907 milions a 982 milions. O sigui, hi ha hagut un increment de 75 milions destinats als capítols 1 i 2, que vostè sap que són els destinats, precisament, al funcionament de l'activitat preventiva, les revisions mèdiques, els tècnics, etcètera, els centres de seguretat, les visites... Per tant, em sembla que aquí l'activitat ha estat incrementada quant a la seva dotació econòmica.

Tenim voluntat, amb els fons, per tant, de la Generalitat, per una banda, i els excedents que puguin venir de

les multes, d'aplicar els mitjans necessaris per fer una eficaç organització i gestió de les actuacions preventives a Catalunya.

Els canvis de la Llei. Potser el més substancial..., la Llei va representar un canvi notori pel que fa a la prevenció, tant en el camp de les relacions laborals com en el de caràcter administratiu. I les actuacions de l'Administració catalana en aplicació de la Llei se centren en quatre grans línies: la promoció, la recerca, l'assessorament i les actuacions sectorials específiques, que totes elles són la base de la programació de les activitats d'enguany. O sigui, les activitats d'enguany s'han fet en base a aquestes grans línies. Aquestes línies responen al que la Llei assigna com a missió a l'Administració pública. Voldria recordar-li que la prevenció s'entén com un resultat d'una activitat multidisciplinària moltes vegades i, per tant, que abasta més d'una àrea. Per exemple, a vegades hi pot haver una activitat de recerca que després vingui acompanyada de la de promoció de les investigacions fetes.

Les àrees aquestes, línies o àrees; en la de recerca, la finalitat és, senzillament, augmentar els coneixements en temes específics. La de promoció és fer arribar aquests coneixements a la població, tant treballadora com d'empresaris i tant amb caràcter general com en determinats col·lectius específics. L'assessorament, donar resposta a les peticions que facin, tant particulars, com administracions públiques, com agents socials. I la quarta línia, l'actuació sectorial específica, és una actuació o un control exercit sobre un tema o sobre un sector concret, per obtenir un resultat prefixat per endavant.

La coordinació d'actuacions és un altre dels elements importants. Per nosaltres no va ser una novetat en la Llei, perquè ja ho havíem establert en crear la Comissió Interdepartamental i en crear el Consell Català de Salut Laboral. Però sí que és una innovació important de la Llei.

L'any 92, per tant molt abans de la Llei, ja vam constituir la Comissió Interdepartamental amb representació –i això em sembla que és important tenir-ho– de deu departaments diferents i amb dues finalitats fonamentals. Per una banda, coordinar la normativa que emana de cada un dels departaments i unificar les actuacions en temes comuns.

Per tant, permeti'm destacar que la Llei diu que hi ha d'haver tres departaments; nosaltres som deu; pràcticament tots els que estem en relació directa o indirecta amb el tema preventiu. No obstant, malgrat tot, calen actuacions de consolidació definitiva de tota aquesta actuació.

L'Administració catalana va proposar al Consell Català l'elaboració del pla de riscos laborals, com a mecanisme integrador de tota la política preventiva, fruit del consens unànime... Hi va haver consens unànime; va costar. Vostè diu: «van trigar»; és que està clar: si ha de ser consensuat per patronal, sindicats i Administració, doncs, costa, perquè són òptiques molt diferents, però, sortosament, vostè sap que en aquestes qüestions hem procurat sempre treballar sota el principi del consens, perquè els plans d'actuació, de prevenció, en tant que

hagis d'entrar a l'empresa, real i directa, sense la conformitat dels empresaris, diguem-ne, normalment té poques probabilitats de ser reeixida, per entendre'ns. Per tant, assolir aquest consens seria molt positiu, i crec que s'ha trigat..., s'ha trigat per voluntat de les parts: les parts són les que decideixen el seu consens o no.

Bé, vostè diu: «la part, només, descriptiva»; bé, és la part del diagnòstic, i jo recordo..., vaig estar present a la sessió i n'estaven tots molt satisfets. Vaig estar personalment presidint la sessió aquesta, que es va, diguem-ne, consensuar definitivament el diagnòstic, i uns i altres havien dit que havia estat francament difícil, però que era d'especial satisfacció que s'hi hagués arribat.

Bé, d'aquest diagnòstic, n'ha de derivar –que constitueix la primera part d'aquest llibre que vostè ha ensenyat–..., les línies generals que en deriven marcaran les pautes i compromisos de futur.

Bé, veig que el senyor president m'ha assenyalat el temps corresponent. Li contestaré, en tot cas, algun altre aspecte en la segona part de la intervenció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Rañé, per un espai màxim de cinc minuts.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, donat el pes dels accidents lleus, el resultat possiblement és el que vostè diu, i estem parlant d'un trimestre, eh?, però la part grossa, la part important, que són els greus, els que generen seqüeles importants, i els mortals, està tenint una evolució que en el seu conjunt no és positiva.

Malgrat tot, ja li dic de bell antuvi que estaria molt content que al final del 96 les coses anessin com diu vostè, perquè crec que a tots ens aniria molt bé que hi haguessin menys accidents laborals, encara que només fos per una conjunció favorable dels astres; però, en tot cas, allò..., la sort, ens l'hem de treballar, però, si ens toca en aquest tema la sort, cap problema.

Ara bé, en el tema de recursos, en aquest tema s'ha fet el mateix que s'està fent des de fa un temps a tota la Generalitat, i és que cada vegada més les inversions van baixant i els costos... Perquè vostè ha dit: «hem anat pujant els costos de les partides 1 i 2; és evident que, tenint en compte que el capítol 1, de personal, des del 88 fins al 96, és, d'aquests costos, de prop del 90%, la mateixa evolució del que cobren els treballadors i treballadores de l'Institut i a càrrec de la Generalitat fa que això pugui, però això vol dir que estem deixant de fer inversions per poder seguir pagant la nòmina, i això no comporta necessàriament més activitat quant a la prevenció.

En tot cas, la Llei ha anat, una mica, per darrere en el temps del que va ser l'exemple d'empenta de Catalunya, però el problema és que, l'empenta, la vam posar al paper, no l'hem desenvolupat. Hem trigat quatre

anys a crear la Comissió, i des que es va crear s'han fet dotze reunions, i triga nou mesos a decidir si estudia un pla, i després un any –un any– per poder-lo plantejar. I jo crec que aquí és on està el moll de l'os.

Vostè diu: «Tothom estava molt content el gener, quan s'aprova la part descriptiva», però estàvem molt contents perquè tothom deia: «i ara ens posarem ràpidament a fer el Pla de prevenció». Però és que estem al mes de maig, i hem hagut de crear una comissió per resoldre els treballs de la Comissió, i això, si apliquem la teoria napoleònica, vol dir que això o acaba mort per inaniació o tenim un cop de timó aquí..., i aquesta és la crida important: vostès han de donar un cop de timó en aquest tema, perquè no és veritat que tothom estigui amb la mateixa sensibilitat en relació a prendre actuacions en el tema de la salut laboral. Hi han agents socials que no tenen aquesta orientació de donar-li una prioritat, i vostès tenen la responsabilitat –no tan sols legal, sinó moral i política–, davant dels ciutadans, de tirar això endavant; no tan sols perquè ho digui la Constitució, sinó perquè és bo per a Catalunya i és bo per als ciutadans de Catalunya, perquè –li ho dic– els empresaris s'hi juguen la presó, i els treballadors, la vida, en aquest tema. I amb això no podem jugar; jo crec que no hi hem de jugar, de cap de les maneres.

En aquest sentit, jo crec que el consens és bo, si es pot aconseguir; i hem de forçar-lo. I vostès ho van fer el 89, quan creien que tocava parlar de salut laboral. Van arribar a un acord amb els sindicats, encara que la patronal no volia. Vostès han de donar indicacions claríssimes que ara, tant si vol com si no vol, ara toca salut laboral, ara toca prevenció de riscos, i, per tant, el pla ha de sortir. Nosaltres li plantejarem una moció subsegüent perquè agafi compromisos, perquè aquest Parlament agafi un compromís de quan ha d'estar acabat aquest pla de prevenció de riscos de Catalunya; perquè, sense el pla, els recursos no tenen una utilització adient i eficaç. I ens poden venir molts milions, però podem equivocar-nos moltíssim en la utilització d'aquests milions. Ha d'haver-hi un pla que organitzi els recursos, que centralitzi les actuacions; que l'assessorament, la informació i tots aquests temes funcionin correctament, i de manera consensuada si és possible, però hem de tenir aquest pla.

I és en aquest sentit que nosaltres esperem que en aquesta direcció..., i fent una crida a tots –al Govern i als agents socials, però al Govern també, perquè el Govern té moltes responsabilitats– els plantejarem que en el proper Ple donin suport a una moció que fixi terminis i continguts d'aquest pla de prevenció de riscos laborals, que és l'eina o una de les eines fonamentals que necessitem a Catalunya perquè aquest tema sigui un element de qualitat, de millora i de progrés social, i també econòmic.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per contestar el torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller de Treball, senyor Farreres.

El conseller de Treball

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyor Rañé, jo hi insisteixo: les inversions en les infraestructures, les necessàries, hi són totes –hi són totes. Si ja hem arribat a cobrir les infraestructures necessàries, és lògic que l'esforç es posi en el que és l'activitat preventiva com a tal; les altres són les eines o palanques per a poder fer l'acció dels tècnics, l'acció de les revisions mèdiques, l'acció preventiva en general. Per tant, diguem-ne, no entenc gaire aquest argument; seria inútil gastar en edificis que no són necessaris: el que interessa és acció directa en el territori, en les empreses i en els sectors.

També voldria recordar-li que, escolti'm, en aquesta sessió a què he fet referència, els mateixos agents socials es van donar entre ells –es van donar entre ells; perquè, per a l'Administració, al més aviat millor– sis mesos per passar a l'aprovació del pla global, se'ls van donar entre ells, i encara no sabien si arribarien o no arribarien a complir-los, però es van assenyalar aquesta fita, per entendre'ns.

Ara, permeti'm assenyalar una cosa que sí que em sembla que és important, perquè de la imatge, en fi, de la forma de plantejar-ho podria desprendre's que mentrestant no es fa res. Mentre s'intenta que els agents socials presents al Consell Català de Salut Laboral consensuin la coordinació global i tot el pla d'actuació global, a l'Administració no estem aturats, anem fent la nostra tasca sense parar. En tot cas, qualsevol perfeccionament que pugui venir, perquè els agents socials s'han posat d'acord en dir: «Escolti, ens agradaria posar l'accent especial en aquest sector, en aquesta àrea, en aquestes activitats», doncs, molt benvingut; però nosaltres tenim a ple funcionament de màquina tots els nostres centres, tots els nostres experts, tots els nostres tècnics. I permeti'm recordar que la programació de l'any 96 consta de seixanta programes, vint-i-vuit que són de promoció, tretze que són de recerca, onze d'actuacions sectorials, quatre d'assessorament i quatre combinades, aquelles que es fan treballant en diverses àrees d'aquestes.

A títol d'exemple –i només d'exemple, perquè no puc ser prolix, perquè el pla té un gruix i uns continguts, que vostè, a més, els coneix–, per exemple, d'accions d'aquesta àrea, de cada una d'aquestes àrees: en recerca, la verificació d'accidents per sobreexforços –una de les qüestions que preocupen fonamentalment aquests darrers anys, etcètera–, escolti, nosaltres..., forma part d'una de les seccions del Departament com a tal i, per tant, també de la Comissió Interdepartamental i del Consell Català, en la mesura, diguem-ne, que es consensuen accions d'aquestes; però nosaltres tirem endavant les investigacions, la recerca sobre la qüestió. Per exemple, sobre la promoció –l'altre eix o línia–: informació sobre riscos als usuaris de maquinària agrí-

cola –és sabut que la maquinària agrícola és una de les causes de més sinistralitat del sector agrari; és més: dels més índexs, fins i tot, de tots els sectors econòmics–, doncs bé, el degut maneig i daixò, les campanyes de promoció... Sobre actuació sectorial, l'actuació sobre el sector de la construcció. I sobre assessorament, els exàmens de salut. I ho poso a títol d'exemple. O sigui, nosaltres no estem aturats. I, a més, aquest pla, aquesta programació anual, es fa a nivell de tot Catalunya, però, donada la singularitat de cada territori, les peculiaritats de cada territori són analitzades i presentades per les comissions territorials que hi han, diguem-ne, de constitució tripartida, o sigui, d'Administració, de sindicats i de patronals, i ells envien les propostes aquestes per aprovar-les, els programes específics que ells han elaborat.

Per tant, perdoni'm, almenys treure la idea que pogués quedar planejant, de dir: «Estem aturats, no fem activitat perquè els agents socials, entre ells, no es posen d'acord.» Si no es posen d'acord en un determinat element de perfeccionament de determinacions accions que es poguessin fer conjuntament, a l'Administració complim al màxim les nostres possibilitats i obligacions.

Per tant, aquesta resposta crec que dóna resposta, també, al que ha estat l'essència de la seva intervenció, que és quins són els eixos, quins són els propòsits de capteniment del Govern respecte a la prevenció i respecte als mandats de la nova Llei.

Hi ha hagut un darrer element que m'ha semblat..., vostè ha esmentat en cert moment una xifra de 250.000..., em sembla que ha dit un quart de milió d'accidents. La veritat és que les xifres que tinc jo són radicalment diferents, i aquestes són les xifres oficials, i, per tant, diguem-ne, en tot cas, vostè potser ha considerat els accidents amb baixa o sense baixa..., no ho sé, vull dir, perquè la diferència entre els 120.000 que em sembla que li he parlat jo, d'aquest ordre –totals, parlo–, i el que ha dit vostè és d'una desproporció enorme; per tant, aquí, en tot cas, hi deu haver, segurament, una definició diferent. Aquestes són les dades que tradicionalment hem utilitzat; són els accidents que, pel fet de ser baixa, tenen el seu document i, per tant, tenen el seu seguiment i tenen la seva constatació oficial.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Acabada aquesta interpellació, es suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i tretze minuts.